

J. CASTELBRANCO

CSONTOS-PINTÉR

FATIMA NAGY CSODÁJA

K O R D A R T.

J. CASTELBRANCO:

F A T I M A
N A G Y C S O D Á J A

FRANCIÁBÓL FORDITOTTÁK:

CSONTOS GYULA
ÉS
PINTÉR SÁNDOR

II. KIADÁS

BUDAPEST, 1944
KORDA R. T. KIADÁSA

Nihil obstat. Dr. Ladislaus Lékai m. p. censor deputatus. — Nr.
1599|1944. Imprimatur. Wesprimii, die 17. Aprilis a. 1944. Josephus
m. p. episcopus.

Nyomatott: Korda R. T. nyomdájában, Budapest.

Előszó

Kedves olvasóink! Ez a könyv a legérdekesebb könyvek egyike, amely valaha is kezünkbe került. Olvassák és olvastassák környezetükkel is. Egy portugál pap foglalja össze azoknak a hallatlan csodáknak elbeszélését, amelyek egészen újkeletűek és elvitathatatlanul az egyháztörténelemnek legnagyobb eseményei közé tartoznak. Olvasására a bibliai Józsué csodája jut eszünkbe, aki a napot megállította járásában. Több jelenlévő tudós mondotta: „Láttam, de nem tudom megmagyarázni!” Olvassák tehát és ítéljenek az olvasók saját maguk. Megállapíthatják ezeknek a csodás eseményeknek nagy jelentőségét, amelyet 1930 október 13-án maga a fatimai püspök is hivatalosan jóváhagyott és amelyek minden bizonnyal Portugália csodás megújulásának kezdetét jelentik.

Ez az ötödik javított kiadás közli a „fatimai titkoknak” azt a részét, amelyet Lucia „az ég engedélyével, előljárói óhajára” a jelenések 25 éves jubileuma alkalmával közölte. Ez a kis könyv azt tartalmazza, ami a

legfontosabb a fatimai csodákban és jelzi a könyveket, ahol az olvasó, ha talán behatóbban óhajt a jelenésekkel foglalkozni, a szükséges ismereteket megszerezheti. Szerény ára lehetővé teszi a papságnak és az egyházi személyeknek a Fatimai Szűzanya fontos és annyira időszerű üzenetének elterjesztését a hívek, a katolikus ifjúság és a gyermekek között, hogy imával és engeszteléssel meghozzák mindenütt a keresztény élet újjászületését, kiengeszteljék a megsértett isteni Igazságságot s elnyerjék a világnak a hön óhajtott békét.

Egészen természetes, hogy sem a fatimai jelenések ténye, sem az azokkal kapcsolatos üzenetek nem tartoznak a tulajdonképeni ki nyilatkoztatáshoz és nem hitigazságok. Sőt ezeknek a közléseknek a jóváhagyása akár a fatimai püspök, akár a vatikáni általános egyházi helynök által egyáltalán nem érintik az Egyház tévedhetetlenségét. Ez csupán csak a legkomolyabb emberi bizonyosságot és biztosítékot nyújtja a felől, hogy a hivatalos kiküldöttek e fatimai események ellenőrzését egészen a kánoni szabályok szerint végezték és az eseményeket, bizonyítékokat jogilag helyeseknek ismerték el.

J. Castelbranco

Első rész

A JELENÉSEK

Első fejezet

A váratlan jelenés

(1917 május 13.)

1917 május 13-án vasárnap a fatimai plébániához tartozó aljustreli tanyának három kisgyermeké szülei juhait őrizte a völgykatlanban, amelyet Cova da Iria-nak¹ neveznek, amely szintén ugyanezen plébánia területén fekszik. A három gyermek: a hétéves Marto Jacinta, fivére a kilencéves Ferenc és unokanővérük, Santos dos Lucia. A kis hegyipásztorok sem írni, sem olvasni nem tudtak, de nevelésük keresztény volt. Tudtak imádkozni

¹ Cova: gödröt jelent. Átvitt értelemben völgykatlan, mély föld. Cova da Iria domboktól körülvett hatalmas, teknőalakú hely, amely természetesen nagy-szerű nézőteret alkot s nagy tömegeket fogadhat be.

és szorgalmasan tanulták a katekizmust. Lucia, hármuk közül a legidősebb már az első szent-áldozáshoz is járult. Szüleinek Cova da Iria-tól három kilométerre volt a háza, szegényes kis ingatlannal, rajta néhány zöld tölgyel.²

A fatimai torony Űrangyalára hívó szavára a három kis pásztor letérdelt és együtt imádkozta a rózsafüzért. Miután imájukat befejezték, elhatározták, hogy kis kunyhót építenek, amely zivataros napokban menedékhelyül szolgál.

Nem is sejtették gyermeki cselekedetük jelképét. Gyarló kis épületük helyéül ugyanazt a helyet választották, ahol ma a Fatimai Szűzanya fenséges bazilikája áll.

Kunyhójukon dolgoznak még a kis építők, amikor hirtelen ragyogó villám lepű meg őket. Ijedten nézik az eget . . . Semmi felhő . . . Mégcsak bárányszerű-foszlányok sincsenek . . . Köröskörül ragyogó napsütés. Mégis vihartól tartottak és azt gondolták, hogy az a domb másik oldaláról közeledik. Sietve maguk elé terelik a nyáját és gyorsan igyekeznek a lejtőn lefelé. A lejtő felén tartanak csak, amikor még ragyogóbb villámot látnak. Meggyorsítják lépteiket. — Már a lejtő aljára érkeztek, a

² A „zöld tölgy” (magyalképű tölgy) középtermetű örökzöld tölgy, amely a Fölközi-tenger medencéjében otthonos.

jelenések jelenlegi kápolnájával szemben, de ott meg kellett állniok, mert szinte megvakította őket a csodálatos jelenés.

A szép „Nőalak”

Két lépésre egy kis zöld tölgy üdén zöldelő koronáján „szép nőalakot” pillantanak meg. Csupa fény és ragyogóbb, mint a nap. A „Jelenés” jóságos anyai mozdulattal megnyugtatta őket: „Ne féljete! Semmi rosszat nem teszek veletek.” A gyermekek tehát ott maradnak és elragadva szemlélik a jelenést.

A „Nőalak” csodálatosan szép. Alig 18 évesnek látszik. Köntöse hófehér, nyakán aranyzsinór tartja össze és leomlik egészen a lábfejéig, amely könnyedén érinti a zöld tölgy lombját. Arannyal hímzett fehér fátyol fedi a fejét, vállait s köntösként hull le egészen a lábfejéig. Keze mellmagasságban imára kulcsoltan van összetéve. Ragyogószemű, ezüstkeresztes rózsafüzér csüng le jobbkezén. Leírhatatlan szépségű arca a nap dicsfényében tündököl, de mintha mégis halovány szomorúság fátyolozná.

Néhány percnyi meghiúsult szünet után Lucia megkérdezi:

— Honnét jött?

— Az égből — feleli az „Asszony”.

— Az égből? És mit akar itt?

— Kérni akarlak titeket, hogy jöjjetek ide a következő hat hónap minden 13-án ugyan-ezen órában. Októberben majd megmondom, hogy ki vagyok és mit akarok.

— Mondja meg nekünk, hogy meddig tart még a háború.

— Addig nem mondhatom meg, amíg el nem árulom, hogy ki vagyok és mit óhajtok — felelte az „Asszony”.

Lucia bizalmasan folytatja:

— Az égből jön? Feljutok én az égbe?

— Igen, odajutsz!

— És Jacinta?

— Jacinta is!

— És Ferenc?

— A „Jelenés” a kisfiú felé fordul. Jósággal, de egyben szemrehányással néz rá, majd megszólal:

— Ő is, de addig még sokszor kell imádkoznia a rózsafüzért.

Ferenc amikor meghallja, hogy Lucia róla beszél, érdeklődik a titokzatos felelet után. „Hisz én nem látok senkit” — mondja Luciának. Dobj oda egy követ, hogy meggyőződjünk róla, van-e ott valaki.

Lucia csodálkozva szól ekkor a „Nőalak”-hoz:

— Hogyan lehetséges az, hogy Ferenc nem lát senkit?

— Mondd meg neki, — válaszolt az „Asszony” — hogy imádkozza a rózsafüzért és akkor ő is lát majd engem.

Lucia teljesíti a megbízást. Ferenc veszi rózsafüzérjét és elkezd imádkozni. A hatodik vagy hetedik Üdvözlégy után ő is meglátja a szép „Nőalak”-ot és annak ragyogása egészen elvakítja. A beszédet azonban, habár jó füle van, még mindig nem hallja. Közben Lucia tovább kérdezősködik:

— A kis Neves das Maria, aki nemrég halt meg, az égben van?

— Igen, ott van.

— És Amália?

— Ő még a tisztító tűzben.

Majd az „Asszony” szívességet kér tőlük: „Fel akarjátok-e ajánlani magatokat egészen az Istennek? Hajlandók vagytok-e áldozatot hozni és készségesen elfogadni mindazt, amit reátok küld azért, hogy elégtételt nyújtsatok a sok bűnért, amelyek sértik az isteni Felséget? Meg akarjátok-e téríteni a bűnösöket és tudtok-e engesztelni azért a sok káromlásért és sértésért, amelyek Mária Szeplőtelen Szívét érik?”

— Igen, akarjuk — válaszolta Lucia lelkesen mindhármuk nevében.

Az égi Madonna szelíd kézmozdulattal ad kifejezést anyai megelégedésének. Tetszik neki ez a nagylelkűség. Majd így folytatja:

„Nemsokára sokat szenvedtek, de Isten kegyelme megsegít titeket és megadja a szükséges erőt.”

Lucia legutóbbi, 1941-es közlésében hozzát teszi, hogy e közben a „Jelenés” széttárta kezét, amelyből titokzatos fénysugarakat vetített rájuk olyannyira, hogy behatolt lelkük legmélyéig és tisztábban látták magukat Istenben, mint a legtisztább tükörben. Akkor — folytatja Lucia — ellenállhatatlan erőből indítva térdre estünk, miközben állhatatosan ismételtük: „Ó fölséges Szentháromság, imádlak Téged, Istenem, szeretlek Téged!”

Néhány pillanat múlva az égi „Asszony” még meghagyta nekik, hogy mindennap imádkozzák áhítattal a szentolvasót, hogy imájuk által elnyerjék a világ békéjét. Aztán tovasuhant a nélkül, hogy lábát mozdította volna. A „Jelenés” eltávozott keletfelé és eltűnt a ragyogó napfényben.

A jelenés után

A három kis látnok az elragadtatásból magához térve meggyőződéssel hisz a történetekben. Különösen az égi „Asszony” anyai jósága és kimondhatatlan szépsége lepte meg őket. „Szépsége — mondja Lucia — majdnem megvakított és nem teltem be nézésével. Soha-

sem, gondoltam volna, hogy a Szent Szűz ilyen szép legyen."

Jacinta mindent hallott, de nem beszélt. Ferenc jól hallotta Lucia beszédét, de a Madonnáét nem. Csak kis társaitól tudta meg a „Jelenés” szavait. A jelenés mintegy tíz percig tartott.

Lucia úgy érezte, hogy a történeteket senki sem hinné el nekik és hogy az emberek még meg is szólnák őket, ha elbesznék a különös, de számukra felejtethetlen esetet.

Arra kérte tehát kis társait, hogy ne beszéljenek erről senkinek sem. Azok meg is ígérték. Ezek után a mennyei boldogsággal eltelt három kis látnoknak nem volt már kedve tovább játszani. Ottmaradtak nyájuk mellett, de mélyen elmerültek azok szemléletében, amiket láttak. Csak a kis Jacinta szakította meg időnkint az imádságos csendet: „Ó, szép Madonna! — kiáltott ugrándozva — milyen szép!”

„Látom, — intette le Lucia — te még mindent kibeszélsz az embereknek!” „Légy csak egészen nyugodt, — válaszolta Jacinta — az emberek előtt hűségesen őrzöm a titkot!”

Az első ellenkezések

Este, amikor az édesanyjuk hazatért, Jacinta elébe futott, hogy elmondja neki az

örvendetes hírt, amit kis szíve nem tudott már visszatartani:

— Anyám, Cova da Iria-nál ma láttam a Szent Szűzet!

— Elhiggyem én azt? Te olyan szent lennél már, hogy megláthattad a Szent Szűzet?

— Igen, ez igaz, anyám — erősködött a kislány kissé megsértődve.

Otthon Jacinta újból elkezdte:

— Anyám! Ferenc és én ezentúl minden nap imádkozni fogjuk a rózsafüzért; a Szent Szűz kért erre minket.

Negyedóra mulva a gyermek újra a tárgyra tért:

— Anyám, mindennap imádkoznunk kell a szentolvasót, mert a Szent Szűz így akarja!

Vacsora alatt Jacinta anyja kérésére részletesen elbeszélte az egész család előtt a csodálatos jelenést. A gyermek őszintén és láthatóan fellelkesülve beszélt. A legkisebb részleteket is pontosan mesélte el. Ferenc is megerősítette kis nővérenek szavait és a szülők előtt kétségtelenné vált, hogy valóban csodálatos esemény történt. És ettől kezdve a kis Jacinta családjának hűséges apostola lett. Gyermekes esdeklésével elérte azt, hogy mindennap elimádkozták a családban a rózsafüzért. És ha néha a munka késleltette az imát, Jacinta szomorúan könyörgött:

— Anyám, én már elimádkoztam a rózsafüzéremet, de te még nem!

Az anya később a tanúkihallgató bizottság előtt esküvel vallotta: „A gyermekeket a „Jelenés” kérte, hogy necsak maguk imádkozzák a rózsafüzért, hanem másokkal is imádkoztatniuk kell.”

Lucia anyja is csakhamar tudomást szerzett a titokzatos jelenésről. Végül leányát is megkérdezte. Lucia ekkor őszintén elbeszélte az eseményeket. Az anya felingerült és hazugságnak tartotta leánya elbeszélését. Sőt amikor látta, hogy a hír mindenfelé csak növekszik és széles körben terjed, egyenesen mérgelődött. Végül még meg is verte leányát és arra akarta kényszeríteni, hogy vonja vissza szavát és ismerje el nyilvánosan, hogy hazudott.

Időközben Fatima plébánosa, akinek sokan elbeszéltek a jelenés hírét, kérette Lucia anyját, hogy leányával együtt fáradjon a plébániára. Szegény asszony egészen zavarba jött. Siránkozott, hogy ilyen szégyen még nem érte. Kényszeríteni akarta leányát, hogy a plébános előtt vonja vissza mindazt, amit eddig állított. A plébános igyekezett megnyugtanni a felingerült anyát, majd Luciához fordult. A gyermek félénken és nagyon röviden válaszolt. Nem bánta, hogy a plébánosnak kedvezőtlen benyomása lesz az eseményekről.

Végül azt tanácsolta az anyának, hogy engedje Luciát továbbra is Cova da Iria-hoz, de ha a jelenés megismétlődne, hozza újból a plébániára.

A faluban az emberek valósággal futottak a gyerekek után, hogy kíváncsiskodjanak náluk, de majdnem senki sem adott hitelt elbeszélésüknek. Sőt jobbra hazugoknak tartották őket. Amint a „Jelenés” azt előre megmondta, a megnemértések, ellentmondások lépten-nyomon felütötték fejüket. A kis látók azonban továbbra is őszintén kitartottak állításaik mellett és kijelentették, hogy június 13-án ismét visszamennek majd Cova da Iria-hoz, hogy engedelmeskedjenek az „Asszony” kérésének.

Második fejezet

Második jelenés

(1917 június 13.)

Június 13-án, szerdán volt a fatimai plébánia védőszentjének, Szent Antalnak az ünnepe. Az ünnep előestjén Jacinta megölelte anyját és gyengéd szeretettel így szólt hozzá:

— Anyám, holnap ne menj Szent Antal ünnepére! Jöjj inkább velünk Cova da Iria-hoz, hogy te is meglásd a Szent Szűzet.

— Kár odamennünk, mert a Szent Szűz úgyszem jelenik meg neked.

— De igen. Azt mondta, hogy meg fog jelenni és én biztos vagyok abban, hogy beváltja szavát.

— Ezek szerint te nem akarsz elmenni Szent Antal ünnepére?

— Nem. Szent Antal nem szép.

— Mit mondasz? Nem szép?

— Az az „Asszony sokkal, de sokkal szebb. Mi először Cova da Iria-hoz megyünk és csak akkor jelenünk meg Szent Antal ünnepén, ha az „Asszony” utasít bennünket.

Ezalatt a Marto szülők okos előrelátással előre elhatározták, hogy nem avatkoznak bele ezekbe a titokzatos eseményekbe. 13-án reggel vásárra indultak. Majd mindenki a templomba ment, hogy a védőszentet ünnepeljék. Alig 50 személy tartott Cova da Iria felé, de ezek is inkább csak kíváncsiságból.

12 óra előtt megérkezik a három gyermek. Letérdelnek egy nagy zöld tölgy árnyékába és a jelenlevőkkel együtt ájtatosan imádkozzák a rózsafüzért. Miután elimádkozták, Lucia felkel, kissé rendbeszedi ruháját és kelet felé fordul, hogy várja a „szép Asszonyt”. A másik két gyermek közben még kéri az ottlevőket, hogy imádkozzák tovább a rózsafüzért. Lucia hirtelen meglepődik.

— Ime, mondta — a villámot már látom. Tehát az „Asszony” is jön.

Siet, hogy lemenjen két kis unokatest-vérével az első jelenés zöld tölgye felé, ahol a látomás mutatkozott.

— Asszonyom, — szólt Lucia — iderendelt engem, mondja meg, hogy mit akar tőlem.

A „Jelenés” azt kéri tőle, hogy július 13-án újból jöjjön el és ne szűnjék meg mindennap imádkozni a rózsafüzért. Majd tovább folytatja a „Jelenés”:

— Akarom, hogy megtanulj olvasni, mert csak így tudom neked megmondani, hogy mit óhajtok.

Lucia egy imáiba ajánlott betegért járt közben.

— Ha megtér, — válaszol az „Asszony” — még ebben az évben meggyógyul.

A beszélgetés folyamán egy titkot bíz a gyermekekre, amely az „első titok”. Ferenc nem hallotta a „Jelenés” szavait. Ami reá vonatkozott, azt Lucia mondta meg neki.

Azután az „Asszony” éppen úgy, amint az első alkalommal, keleti irányban távozott. A beszélgetés mintegy tíz percig tartott.

A három kis látnokon kívül a jelenlévők közül senki sem látta a titokzatos „Asszonyt”. De több csodálatos körülmény megerősítette hitüket, hogy valóban rendkívüli dolog történt.

Meleg, verőfényes nap volt, amilyenek

június napjai Portugáliában. S most a jelenés egész ideje alatt a nap fénye minden ok nélkül rendkívüli módon elhomályosult. Ugyanekkor a fa ágai napernyőszerűen meghajoltak és így is maradtak, mintha láthatatlan súly nehezedett volna rájuk.

A jelenlevők a zöld tölgy mellett tisztán értették Lucia szavait és az „Asszony” feleletét is hallották gyenge, méhzümmögéshez hasonló susogásban, amint időközönként váltakozott a gyermek hangjával.

A jelenés végén, közel a fához, durranászerű hang hallatszott, amelyet a jelenlevők rakéta robbanásához hasonlítottak. Lucia felkiáltott:

— Ime, ott megy.

Ekkor a körülállók szép fehér felhőt láttak a fáról felemelkedni, amelyet néhány pillanatra követettek tekintetükkel, míg végleg el nem tűnt keletfelé.

Sőt az „Asszony” távoztakor a fa felső ágai megtartva napernyőszerű alakjukat, keletfelé hajoltak, mintha csak a távozó „Asszony” köntöse vonta volna magával. Ez a kettős hatás, amely először a föld felé, majd keletfelé meghajlította az ágakat, oly erős volt, hogy az ágak hosszú órákon át meghajolva maradtak és csak nagyon lassan nyerték vissza rendes tartásukat.

Ezek a titokzatos események mélyen

meghatották a jelenlevőket, akik szívesen ott maradtak volna az áldott fa mellett, de nagyobb részük messziről jött és haza kellett indulniok. Elimádkozták még a Szent Szűz litániáját és elindultak. Közben a gyermekekkel együtt imádkozták a szentolvasót.

A fatimaiak éppen akkor jöttek ki a nagymiséről, mikor a kis csoport a templom elé ért. Hosszasan kérdezték a szemtanúkat, akik még teljesen az élmény hatása alatt álltak. A rendkívüli események csakhamar ismeretesekek lettek az egész vidéken.

Ettől a naptól kezdve a Cova da Iria-nál történt jelenések lettek minden beszélgetés tárgya. Amint ez előre is látható és várható volt, egyesek hittek benne, mások nyíltan gúnyolódtak, sőt szemrehányást tettek még a kis látnokok szüleinek is, amiért nem íntik józanságra gyermekeiket.

Újabb megpróbáltatások

A nagy zűrzavar és kavarodás láttára a kis látnokok családjai nagyon kellemetlen helyzetbe kerültek. Ferenc és Jacinta szülei nem kételkedtek gyermekeik őszinteségében és szívük mélyén hajlandók voltak hinni a jelenéseknek. De hogyan bizonyítsák be a gúnyolódók előtt meggyőződésüket? — Másrészt féltek, hogy az egész csak ördögi be-

avatkozásra történik. Egy napon az események miatt felbosszantott édesanyjuk szigorú büntetéssel fenyegette meg őket, ha ilymódon csődítik az embereket Cova da Iria-hoz. A tántoríthatatlan Jacinta ügyesen védekezett:

— Nem hívunk mi senkit sem Cova da Iria-hoz — válaszolta. — Az jön oda, aki akar. Mi odamegyünk. Akik nem akarnak odajönni, csak maradjanak otthon, de azokra, akik nem akarnak hinni, Isten büntetése vár! És vigyázz jól anyám, mert ha te sem hiszel, az Isten téged is nagyon megbüntethet.

A kis Jacinta bátor fellépésére a veszély azonnal elmúlt. Lucia anyját azonban nem lehetett ilyen könnyen lefegyverezni. Meggyőződéssel hitte, hogy leánya meggondolatlan tréfát csinál és arra akarta kényszeríteni, hogy nyilvánosan vonja vissza szavát.

— De Anyám, — felelte leánya könnyezve — ha láttam, miért akarja azt mondatni velem, hogy nem láttam? Ha ezt mondanám, akkor hazudnék.

Az anya újra elment leányával a fatimai plébánoshoz, aki minden jelenés után óhajtott beszélni a leánnyal. Szegény gyermek annyira félt, hogy a plébános ezekkel a szavakkal vetett véget a kérdésnek:

— Ügylátszik, hogy mindez nem az Istentől jön, mert a gyermek a helyett, hogy plébánosának egyszerűen feltárna mindent, túl-

ságosan félénk és zárkózott. Könnyen lehetséges, hogy ördög csalása az egész. A jövő majd napfényre hozza az igazságot.

Luciát lélekben teljesen feldúlta az a gondolat, hogy ő az ördög eszköze. A bátor kis Jacinta azonban megnyugtatta:

— Nem, nem! Az nem az ördög! Amint mondják, az ördög nagyon rút és a föld alatt, a pokolban lakik. Viszont ez az „Asszony” olyan szép, és amint láttuk, az égbe ment fel.

Harmadik fejezet

Harmadik jelenés

(1917 július 13.)

Jacinta szavai Luciát újra felbátorították, de az ellenséges családi légkörben a kétségek megint elfogták. Július 12-én így szólt két kis társához:

— Holnap menjetek egyedül Cova da Iria-hoz és ha az „Asszony” kérdezi, hogy én miért nem vagyok ott, mondjátok meg neki, azért nem mertem elmenni, mert féltem, hogy talán az ördög az, aki megjelenik.

Pénteken, 13-án 11 óra felé azonban Lucia mégis úgy érezte, hogy el kell mennie az égi találkozóra. Elment tehát kis unokatestvéreihez. Könnyek között találta őket,

amint az ágy lábánál térdeltek és imádkozták a szentolvasót.

— Hogyan, hát ti nem mentetek el? Már itt az ideje.

— Nélküled nem mertünk elmenni — felelték.

— Jöjjetek hát és menjünk együtt.

Ferenc és Jacinta szülei követték a gyermekeket, hogy ők is ott lehessenek a jelenésnél. Lucia édesanyja ezzel szemben a plébános tanácsára otthon maradt. Cova da Iria-nál várta őket a tömeg, amelyet a szemtanúk 4—5000-re becsültek. A gyermekek a néppel együtt térdelve imádkozták a szentolvasót. Rövidesen újból mutatkozott a jelenés.

Az elszenvedett ellentmondásoktól félenk Lucia csak nézte az „Asszonyt”, de egy szót sem mert szólni. A bátor kis Jacinta könyökével egy kissé meglökte:

— Nos, Lucia, beszélj! Nem látod, hogy itt van már és veled óhajt beszélni?

Lucia felbátorodva megkérdezi az „Asszonyt”:

— Mit kér tőlem?

Az „Asszony” mintha elejét akarná venni Lucia újabb habozásának, meghagyja a gyermekeknek, hogy az augusztus 13-i találkozót el ne mulasszák. Azután immár harmadszor kéri:

— Imádkozzátok mindennap a rózsafüzért a Szent Szűz tiszteletére, hogy közbenjárására

vége legyen a háborúnak, mert egyedül csak ő segíthet az embereken.

Lucia a megpróbáltatásoktól letörve kéri a „Jelenést”, hogy mondja meg, ki ő és tegyen csodát, hogy mindenki higgyen a jelenésekben. Így könyörgött Bernadette a Lourdes-i Szűznek, hogy mondja meg a nevét és virágoztassa ki a barlang csipkerózsáját. De a Szeplőtelen akkor csupán csak jóságosan rámosolygott. Fatimában azonban válaszolt a „Jelenés”:

— Jöjjetek el továbbra is minden hónap 13-án, és október 13-án megmondom, hogy ki vagyok, mit akarok; és hogy mindenki higgyen nagy csodát teszek.

Lucia most már felbátorodva kérte tőle, hogy gyógyítson meg egy nyomorékot, térítsen meg egy fatimai családot és minél előbb vegyen fel az égbe egy atouguiai beteget.

A Madonna azt felelte, hogy ha nem is gyógyítja meg a beteget azonnal, de megadja neki azt a módot, hogy visszanyerje egészségét. Családjukban azonban ezután mindennap együtt kell imádkozniok a rózsafüzéért. Majd azt mondta, nem kell annyira sürgetni az atouguiai beteg halálát. Tudja jól, hogy mikor kell eljönnie érte és magával vinnie.

Egyszercsak hallották, amint Lucia fennhangon ismételte:

— Igen, azt akarja, hogy imádkozzák a szentolvasót, . . . hogy imádkozzák a rózsafüzéért.

— Hogy felélessze lelanyhult buzgóságomat — teszi hozzá alázatosan Lucia — a „Jelenés” megismételte: „Hozzatok áldozatot a bűnösökért és mondjátok gyakran, különösen, amikor áldozatot hoztok: Ó Jézusom, irántad való szeretetből a bűnösök megtérésére, és mindazoknak a megbántásoknak az engesztelésére teszem, amelyeket Szűz Mária szeplőtelen Szíve ellen elkövetnek!”

Majd az „Asszony” folytatta a beszédet és a körülállók hallották, amint Lucia felkiáltott: „Jaj!” — Közben az arca nagy szomorúságot árult el. Amikor a jelenés után a körülállók tudakolták a szomorúság okát, a gyermek csak ennyit felelt: „Ez titok!”

— Jó vagy rossz?

— Nekünk hármunknak jó.

— És a népnek?

— Egyeseknek jó, másoknak rossz.

A „Jelenés” e titok után még hozzátartozta befejezésül: A rózsafüzér közben minden titok után mondjátok: „Ó Jézusom, bocsásd meg vétkeinket, ments meg minket a pokol tüzétől és vidd a mennybe a lelkeket, különösen azokat, akik legjobban rászorulnak irgalmadra!”¹

¹ Ezt a rövid imádságot kissé más formában is terjesztették, mintha a tisztító tűzben szenvedő lelkekről volna szó. Lucia azonban megmagyarázta, hogy azokra a bűnösökre értendő, akik a legnagyobb veszélyben vannak vagy akiket legjobban fenyeget a kárhozat.

A „Jelenés”, amely a három gyermeknek szólt, a jelenlevő tömeg számára láthatatlan maradt, mintha csak ezáltal hitük hódolatát akarta volna tőlük kérni. Hogy azonban hitüknek alapot adjon, a június 13-i jelenéshez hasonlóan most is több rendkívüli eseménnyel sejtette jelenlétét. Az „Asszony” megérkezésekor minden jelenlevő megállapíthatta, hogy a nap elvesztette fényét és a láthatár különös sárga színt öltött. Ezzel egyidőben a zöld tölgy körül szép fehér felhő alakult. Különböző, szavahihető tanúk egyöntetűen bizonyítják, hogy éppen úgy, mint június 13-án a fához közel az emberek észrevették és gyengén hallották az „Asszony” hangjának suttogását. A „Jelenés” távoztakor az emberek megint hallották az erős dörrenést, ugyanekkor Lucia felkiáltott és közben ujjával az égre mutatott:

— Ha akarjátok látni, nézzetek arra!

Negyedik fejezet

Harc Fatima ellen

Fatima a közvéleményben

Ezeknek a rendkívüli eseményeknek a híre futótűzként terjedt el a vidéken s élénken izgatta a közönség kíváncsiságát.

A kis látnokokat, de hármuk közül különösen Luciát egyre jobban az ellentmondások célpontjává tették. A júliusi jelenés óta Luciáék háza sohasem volt üres. Sűrűn jöttek a látogatók, hogy megnézzék és kérdezzék a gyermekeket. A túlságos érdeklődés annyira lefoglalta Luciát, hogy anyja kénytelen volt a nyáj őrzésében helyettesíttetni. Hasonlóképen Cova da Iria-nál is napról-napra növekedett a zarándokok száma. Lucia szülei kétségbeesve értesültek, mint tapossák össze burgonyájukat. Sőt még a szomszédok szemrehányását is el kellett viselniök, mert őket tették felelőssé az okozott kárért. Természetesen a család mindezért Luciát hibáztatta és sokszor keserű napokat szereztek neki.

Ez idő alatt az egyházi hatóság tudomást sem akart venni az eseményekről, tudatosan és határozottan a háttérben maradt. A lisszaboni kardinális patriarcha, akinek joghatósága alá tartozott ebben az időben a fatimai plébánia, egészen az eltiltásig sürgette a papság óvatosságát. Úgy rendelkezett, hogy a papság semmi részt se vegyen a titokzatos eseményekben. A katolikus sajtó is nagyon tartózkodó magatartást tanúsított. Alig tett néhány célzást a fatimai eseményekre és a legnagyobb óvatosságot ajánlotta a híveknek. Valóban féltő volt, hogy talán a sötétség szelleme színeli a természetfölötti eseményeket. De az sem látszott teljesen kizártnak, hogy az Egyház

ellenségei, akik akkor hatalmon voltak, igyekeztek kihívni ezt a nagy csődületet, de csak azért, hogy aztán legyen ürügy megtiltani minden vallási megnyilvánulást.

A titkos társulatok beavatkozása

Az Egyház ellenségei ezzel szemben mintegy ösztönösen megértették a fatimai vallási megmozdulás fontosságát. Az 1910-es forradalom után, amely elűzte Manuel királyt, a szabadgondolkodók ragadták magukhoz a hatalmat és kiűzték az országból minden szerzetest, elnyomták a világi papságot és istentelen törvényekkel állandóan üldözték az Egyházat. Közismert céljuk az volt, hogy kiapasszák a papi utánpótlást és tönkre tegyék a hitet. Mídonn tehát látták, hogy a fatimai csodák kezdik felrázni a tömegeket, megsejtették, hogy ez a vallási megmozdulás egy napon rombdönti munkájukat, amelyen évek óta fáradoztak. A lisszaboni „Nagy Kelet” is sietett felállítani tervét, hogy csapatait rohamra indíthassa.

A támadás ügyesen megszervezett sajtóhadjáratral kezdődött, amely rohamosan erősödött, egészen a szabadgondolkodó kormány 1926. évi bukásáig. A vallástalan és szabadelvű ujságok hosszasan írtak a fatimai jeleésekről, természetesen hamis és nevetséges részleteket csempészték bele, hogy hitelvesz-

tettekbe tegyék az eseményeket. Ezek szerint az egész csak jezsuita komédiának, a nép nemtelen kiaknázásának, pénzügynek, papi bujtogatásnak tűnt fel, hogy fellázítsák a népet a köztársasági kormány ellen. Ami a titokzatos fatimai eseményeket illeti, — folytatták a szabadelvű ujságok — tisztára tömegszuggeráció alapult. E zajos hadjárat legkézzelfoghatóbb célja az volt, hogy az egész országban tudjanak Fatimáról, s rábírák az embereket, hogy odamenjenek és önmaguk ítélnék az eseményekből.

A hatóságok akadékoskodása

Ez a sajtóhadjárat különösen csak előkészítette a talajt az egészen egyházellenes civil hatóságok közbelépésére. Fatima közigazgatásilag az Ourem-i járás alkormányzójához tartozott. A járás-alkormányzó, d'Oliveira Santos Artur, egyszerű, kisvárosi bádogosmester fia szerény heti ujságot szerkesztett és egy „titkos központot” alapított a francia szabadkőművesek mintájára. Ez már elég volt arra, hogy az egyházellenes köztársaság őt 26 éves korában a járás alkormányzójául és a kerületi tanács elnökéül nevezze ki. E magas hivatalok révén az alacsony származású bádogosból a vidék legbefolyásosabb és legrettegettebb embere lett.

Augusztus 11-én szombaton a három kis

látnok szülőjét a járás-alkormányzó maga elé idézte gyermekeikkel együtt Ourem-ba. A ravasz hivatalnok Luciát hosszú vallatásnak vetette alá. Felszólította, hogy tárja fel az állítólag megjelent „Nő” „titkát” és ígérje meg, hogy többet nem megy vissza a jelenések helyére. A leányka határozott visszautasítására megfenyegette, majd a szülőkkel együtt elbocsátotta a gyermekeket. De e közben gorombán megjegyezte, hogy ő véget tudna vetni mindennek, csak ki kellene oltani ezeknek az akasztófavirágoknak az életét.

A három gyermek letartóztatása

Két nappal később a járás-alkormányzó szemtanúja volt, amint az emberek végtelen hosszú sorban vonultak el korán reggel ablaka alatt, hogy jelen legyenek az augusztus 13-i jelenésnél. Uralkodva bosszúságán, befogatott kocsijába és Aljustrelbe, a látnokok szüleihez hajtattott.

— Jövök, hogy én is ott legyek a jelenésen és ha láttam, higgyek, mint a bibliai Tamás.

— Nagyon igaza van — felelte Jacinta apja. — Jó lesz, ha meggyőződik saját maga, hogy komolyan ítélhessen!

A járás-alkormányzó kérte, hogy a gyermekek üljenek kocsijába és azon menjenek Cova da Iria-hoz.

— Nem, nem, — válaszolták a gyermekek — mi mindig gyalog megyünk.

— Nos, — mondta a járás-alkormányzó a szülőknek — a gyermekek menjenek gyalog csak a plébánoshoz. Ott várom őket, hogy néhány útbaigazítást kérjek tőlük.

Amint a gyermekek megérkeztek, a járás-alkormányzó kérte a plébánost, hogy jelenlétében kérdezze ki Luciát különösen a „titok”-ról. A plébános most hallott először a titokról, tehát ragaszkodott ahhoz, hogy Lucia azt elmondja.

— Az „Asszony” megtiltotta, hogy azt bárkinek is elmondjuk — válaszolta a gyermek. — De ha akarja megkérdezem tőle, s ha megengedi, hogy feltárjam plébános úrnak, szívesen elmondom.

Maga a bölcsesség és őszinteség beszélt a gyermek szájából.

— Jó, ezek már természetfeletti dolgok, — mondotta a járás-alkormányzó — hagyjuk ezeket. Itt az idő, hogy elinduljunk Cova da Iria-hoz. Ismét erőltette, hogy a gyermekek kocsijába szálljanak. Végül is a szülők beleegyeztek és a három kicsi vele ment. Alig tettek azonban néhány métert, a ravasz járás-alkormányzó hirtelen Ourem irányába fordulva elhajtattott. Otthon minden eszközzel megkísérelte, hogy a „titkot” kicsikarja a gyermekekből. Határozott visszautasításukra egy szobába záratta őket és azt mondta nekik; hogy addig

ki nem jönnek onnan, amíg szót nem fogadnak. Másnap reggel egy öregasszony beszélgetés közben igyekezett titkukat kicsalni, de mindhiába. Majd a közigazgatási hivatalba vezették a gyermekeket, ahol szabályszerű vallatás következett. Egészen egyszerűen, kéréslen szavakkal beszéltek el a jelenéseket, de határozottan kijelentették, hogy a titkot nem árulhatják el, mert azt az égi „Asszony” megtiltotta! Végül is cselt, ígéretet, majd fenyegetést alkalmaztak a három kis látnokkal szemben, de azok egyre hajthatatlanok maradtak.

Kora délután nyilvános börtönbe zárják a három kisgyermeket azzal ijesztgetik, hogy elevenen égetik el őket. Az alig hétéves kis Jacinta az ablak közelében foglal helyet és sír. Lucia igyekszik bátorítani:

— Jacinta, jöjj ide mellénk; miért sírsz?

— Meghalunk a nélkül, hogy utoljára megölelhetnénk szüleinket! . . . Szeretném legalább még egyszer anyámat látni.

— Ne sírj, — vigasztalja testvére, Ferenc.
— Ajánljuk fel ezt az áldozatot a bűnösökért.

És összetéve kezét így imádkozik: „Ó Jézusom, irántad való szeretetből és a bűnösök megtéréseért!”

Jacinta könnyeborult szemét az égre emelve összeteszi kezét és folytatja: „A Szentatyaért is és mindazoknak a sértéseknek en-

gesztelésére, melyeket Szűz Mária Szeplőtelen Szíve ellen elkövetnek.”

A jelenet annyira meghatotta a többi foglyot is, hogy közbeszóltak:

— Miért nem mondjátok meg a titkot a járás-alkormányzónak? Számít is az, hogy az „Asszony” azt megtiltotta?!

— Azt soha! — válaszolt hevesen a bátor kis Jacinta — inkább meghalunk!

Az állandó vallatások miatt a gyermekek még nem tudták elimádkozni a rózsafüzért. Jacinta elővett egy érmet és megkérte az egyik foglyot, hogy akassza fel a falon egy szegre. Aztán letérdeltek az így rögtönzött oltár előtt és buzgón imádkozták a szentolvasót. A kedves élménytől meghatódva — szívbemarkoló jelenet! — a foglyok is letérdelnek és együtt imádkozzák a szentolvasót.

Estefelé a gyermekeket visszavezették a közigazgatási hivatalba, hogy ott hamis ígéretekkel és elrémítő fenyegetésekkel ismét szigorú vallatásnak vessék alá őket.

Halálfenyegetés

Makacs visszautasításuk láttára a járás-alkormányzó végső cselhez folyamodik. Hirtenlen felkel s dühösen kiabál:

— Ha nem engedelmeskedtek a szép szóra, majd erőszakkal kényszerítünk benneteket!

Aztán a hivatalszolgának kiadja a paran-

csot, hogy készítsen elő egy nagy üstben forró olajat, mert abban főzik meg a lázítókat. Míg a hivatalszolga végrehajtja a parancsot, a kétségbeesett kicsinyeket bezárja a szomszéd szobába. A halálfélelem súlyos pillanatai nehezdednek a három fiatal vértanúra; készülődnek a nagy áldozatra. Az ajtó hirtelen felnyílik és a járás-alkormányzó Jacintát hívja.

— Megmondod a titkot vagy nem!? Akkor téged égetünk el elsőnek! Jöjj utánam!

A kislány sírva követi. Átvezetik egy másik szobába és újból kikérdezi. Először hízelgve, majd fenyegetve, végül mikor látja, hogy semmi eredményt nem ér el, bezárja a szomszédos szobába.

A járás-alkormányzó azután Ferencet hívja:

— Nővéredet már megfőzték! Ugyanaz a sors vár rád is, ha a titkot el nem árulod!

Ferenc sír, de éppúgy rendíthetetlen marad, mint Jacinta. Őt is becsukja tehát egy külön szobába. Rövid idő múlva Luciára kerül a sor.

— Mit gondoltál, — kérdezték tőle később — mit tesznek veled?

— Azt hittem, hogy engem is megölnek, mint két társamat, de nem féltem: teljesen a Szent Szűznek ajánlottam magamat.

Ez az állhatatosság nagyon meglepte a járás-alkormányzót, mert eddig kisgyermeknél még nemigen tapasztalta. Egy orvossal meg-

vizsgáltatta őket, nem gyenge idegzetűek-e? De az nem talált bennük semmi rendelleneset.

Augusztus 15-én a járás-alkormányzó utolsó ostromot kísérelt meg, de nem több eredménnyel, mint előző nap. A kis látnokok erejüket meghaladó hősiességgel, hűségesen őrizték a titkot, amelyet az égi „Asszony” bízott rájuk. A járás-alkormányzó kudarcotvallottan és csalódottan bocsátotta szabadon a három kis rabot. De most is durván viselkedett, mert azt az időt választotta ki, amikor a nép nagymisén volt. Ekkor vitette vissza titkon a gyermekeket a plébániára, ahonnan cselrel saját maga hozta el őket. Ez a körülmény a híveket a plébános ellen hangolta, bár igazságtalanul, mert azt gondolták, hogy ő is részes az ártatlanok letartóztatásában.

A szabadgondolkodók ellentüntetése

Amint majd a következő fejezetben látni fogjuk, a gyermekek letartóztatása nem akadályozta meg a tömeget, hogy tanúja legyen augusztus 13-án Cova da Iria-nál a csodáknak, amelyek annál figyelemre méltóbbak, mert a kis látnokok távollétében történtek. Az emberek nagyobb lelkesedéssel tértek haza, mint eddig. A szabadgondolkodók, hogy időt ne veszítsenek, a következő vasárnapra, augusztus 19-ére a titkos elemek és a rendőrség közreműködésével tüntető ellenzarándoklatot szer-

veztek. Vezérük az ouremi járás alkormányzója volt. A jelzett napon azonban a tüntetők Fatimát üresen találták. Az egész plébánia plébánosával az élén egy távolabbi kápolnához ment ki ünnepi istentisztelet végzésére. Az istentelen ellentüntetetés tehát kudarcba fulladt, a fatimai események pedig feltartóztathatatlanul folytak tovább.

Ötödik fejezet

Az elmulasztott jelenés

(1917 augusztus 13.)

Az ujságok 18 ezerre becsülik azt a hatalmas tömeget, amely a fatimai utakon haladt augusztus 13-án, hétfőn az események színhelye felé. Bizonyára sokan voltak közöttük hitetlenek és egyszerűen kíváncsiskodók is, de a legnagyobb rész mégis hívő, akik tisztelettel közeledtek a zöld tölgyhöz. Hosszú várakozásuk alatt a rózsafüzért imádkozták és zsoltárokat énekeltek. A jelenések fája körül egy istenfélő család kezdetleges boltívet emelt és két égő lámpát helyezett el. Négy gyertyával felszerelt asztal volt az oltár.

Elképzelhetjük ennek a tömegnek méltatlankodását, amikor megtudta a kis látnokok elrablását. A rajongóbbak már arról beszéltek, hogy Ourem-ba mennek és számonkérlik a járás-

alkormányzótól, hogy mi jogon tartóztatta le az ártatlanokat. Az izgatottság közepette azonban a csodás események kissé megnyugtatták a lelkeket.

A jelenések pontos idején az érdeklődést egy erős dörrenés keltette fel, amely a fáról jött. Tekintetét mindenki a zöld tölgy felé irányította. Látták a villámot, amely szokás szerint jelezte a gyermekeknek az „Asszony” megérkezését. A nap lassan elveszítette fényét és a légkör igazán pompás színt öltött. E közben szép fehér felhő képződött a jelenések fája körül. Egy pillanatig maradt csak ott, majd föl-emelkedett és eltűnt az égen. A tömeg fellelkesült. Senki sem látta az égi „Asszonyt”, de ezek a rendkívüli események, amelyeket már részben megfigyeltek az előző jelenésekkor, világosan mutatták, hogy az „Asszony” megérkezett a kitűzött találkozóra.

Hatodik fejezet

A negyedik jelenés Valinhos-nál

(1917 augusztus 19.)

A kis látnokok nem számítottak többé arra, hogy viszontláthatják még az „Asszonyt” a következő hónap 13-a előtt. Augusztus 19-én, vasárnap azonban, mialatt az istentelenek társasága éppen felvonult az ellentüntetésre, a

„Jelenés” felkereste a gyerekeket, akik nyáju-
kat őrizték Valinhos-nál.

Először azokra panaszkodott, akik meg-
akadályozták, hogy eljőjenek az augusztus
13-i találkozóra, majd hozzátette, hogy e miatt
az október 13-ra megígért „csoda” nem lesz oly
ragyogó, mint amilyennek tervezte! Azután
ismét buzdította őket, hogy imádkozzák állha-
tatosan a rózsafüzért, ne mulasszák el a követ-
kező hónapi találkozót.

Lucia megkérdezte, hogy mit tegyenek
azzal a pénzzel, amit a nép augusztus 13-án tett
a zöld tölgy alá.

— Vásárolni kell — felelte a Jelenés —
két körmeneti hordállványt.¹ Az egyiket Luciá-
nak és Jacintának kell vinnie fehérbe öltözöt-
ten. A másikat Ferencnek három gyermek-
társával együtt hasonlóképen fehér ruhában.
Ezeket a hordozható állványokat kell majd
vinni a Rózsafüzér Királynőjének körmenetén
az Ő tiszteletére.²

¹ Portugáliában a körmenetek gyakoriak és azo-
kon nagy kegyelettel, ragyogó, hordozható állványokon
viszik a szentek szobrait. Itt gyermekek számára való
kis hordállványokról van szó.

² A faiimai plébános hivatalos jelentése szerint,
aki 1917 augusztus 21-én hallgatta ki Luciát, a „Jele-
nésnek” ezt a kérését hűségesen teljesítették Fatimában.
Minden hónap 13-án körmenetben vitték körül a fati-
mai Rózsafüzér Királynőjének szobrát a tömeg diadal-
menete közben s virágfüzerekkel borították el.

A „Jelenés“ a három gyermeket az ima és engesztelés gyakorlására buzdította és így fejezte be szavait:

— Imádkozzatok sokat és hozzatok áldozatot a bűnösökért. Gondoljatok arra, hogy mennyi lélek jut a pokolba, mert nincs senki, aki imádkozzék és áldozatot hozzon értük.

Hetedik fejezet

Az ötödik jelenés

(1917 szeptember 13.)

A szabadgondolkodók Fatima elleni acsarokodása éppen az ellenkező eredményt érte el, mint amire számítottak. A járás-alkormányzó drákói szigorral végzett bírói vizsgálata és augusztus 13-án a három gyermek távollétében történt csodák óta majdnem senki sem kételkedett többé a kis látnokok őszinteségében és a jelenések valóságában. Szeptember 13-án a zarándoklás olyan nagyarányú volt, mint még soha, pedig aratás és sürgős mezei munka ideje volt.

„Előző naptól kezdve (szeptember 12.) — írja egy szemtanú — figyeltem az emberek végtelen sorát, és közülük sokan messziről jöttek. Mindannyian Fatima felé tartottak, hogy jelen legyenek a holnapi jelenésnél. Valóban tömeg

volt! Mélyen megindultam és nem egyszer könnyeztem, amidőn láttam az ezer és ezer zarándok jámborságát, imáját, élő hitét, amint menet közben imádkozták a szentolvasót. Nem volt sem út, sem ösvény, melyet ne lepett volna el a tömeg. Megvallom, soha életemben nem voltam jelen ilyen nagyszerű és lélekbe markolóan mélyhitű eseményen."

Szeptember 13-án, csütörtökön, a megfigyelők körülbelül 30 ezerre becsülik a Fatimában összegyűlt tömeget. A kis látnokok szülei is megjelentek. Mindnyájan tisztelettel, a férfiak kalaplevéve közeledtek a jelenések színhelyéhez. Majdnem mindenki térdelt és buzgón imádkozott.

Lucia megérkezésekor így szólt a tömeghez:

— Imádkozni kell!

„Sohasem fogom elfelejteni — írja ugyanaz a szemtanú — azt a hirtelen és mély benyomást, amelyet éreztem, látva, hogy egy tízéves gyermek szavára mint térdelnek le a zarándokok ezrei és közben sírva imádkoznak és bizalommal könyörögnek az Ég Királynőjének anyai pártfogásáért."

Délben, jollehet az égen egyetlen felhő sem volt, a verőfényes, ragyogó napsütés elhomályosult olyannyira, hogy az emberek látták a csillagokat az égen. A légkör aranyszínű palástot öltött. A tömeg csendben nézte a csodát, amely júniustól kezdve minden hónap

13-án megismétlődött, pontosan ugyanabban az időben.

A fénygömb

A papság még mindig túlzott óvatossággal tartózkodott a jelenésektől. De a tömeg egyre növekvő lelkesedésére Quaresma János, a leirai általános püspöki helynök elhatározta, hogy rangrejtve egy barátjával elmegy megnézni, mi történik Fatimában. Papi civilbe öltöztek. Fent a domboldalon álltak meg, hogy a nép figyelmét magukra ne vonják, és innen nézték az eseményeket. Közöljük a püspöki helynök hivatalosan jóváhagyott elbeszélését: „A tömeg szüntelenül imádkozik... Hirtelen meglepetésszerű kiáltásokat hallunk. A kezek ezrei emelkednek az ég egy pontja felé: „Nil... Ott! ...Már jön! ...Amott jön!...Látják?... Én látom!...” Az ég felhőtlen. Felemelem tekintetemet és alaposan kutatom a helyet. Barátom kissé csípős gúnnyal mondja: „Tessék csak, fogjon hozzá a nézéshez!” Nagy meglepetésemre tisztán és határozottan látok egy fénygömböt, amely keletről nyugat felé halad. Lassan és fenségesen siklik a levegőben. Barátom is követi és igazán örül, hogy tanúja lehet a váratlan és megható jelenésnek. A csodálatos fényű gömb hirtelen eltűnik szemünk elől. De hozzánk közel egy tíz év körüli kisleány még továbbra is csodálkozik:

„Még látom! Még látom! ... Most száll lefelé!” (A jelenések zöld tölgye felé.) Mi a véleményed erről a gömbről? — kérdeztem barátomat. — Az, hogy ez a Szent Szűz — válaszolta habozás nélkül. Ez volt az én meggyőződésem is. A gyermekek személyesen láthatták az Isten Anyját, nekünk pedig megadatott a kegyelem, hogy lássuk a fényt, melyben leszállt.”

A következő pillanatban a jelenések fája körül könnyű fehér felhő alakult. És — halhatlan csoda! — a tiszta és felhőtlen égből a jelenlévőkre valami fehér virág féle esett, amely a talajhoz közel érve, eltűnt a nélkül, hogy a földre esett volna.¹

Ez idő alatt a zöld tölgy körül hallották, amint Lucia a láthatatlan fénnel hangosan beszél. A fa közelében álló fültanúk azt mondják, hogy hallották a „Jelenés” suttogását is.

A fényképet, amelyet közlünk, A. Rebelo Martins, Portugália amerikai konzula készítette 1924 május 13-án, amiért három szavahihető tanú hitelesen jótállt (egy plébános, egy tanár és egy kereskedő), akiknek az aláírását közjegyzőileg hitelesítették. A zarándokokra vetített fénysugarak közepében lehetett látni eze-

¹ Ez a rendkívüli csoda a zarándoklat idején többször megismétlődött. Nemcsak a zarándokok állapították meg és bizonyították, hanem a leiriai püspök is, aki saját szemével látta.

ket a sajátos ernyőszerű, át nem látszó virágokat.

Az égi párbeszéd

A „Jelenés” újból kérte, hogy továbbra is imádkozzák a szentolvasót a Rózsafüzér Királynője tiszteletére, hogy minél előbb véget érjen a háború. A „Jelenés” megújította ígését, mely szerint október 13-án nagy csodát tesz, hogy mindenki higgyen. Kérte a gyermekeket, hogy feltétlenül eljőjenek. Tudtukra adta továbbá, hogy azon a napon Szent József is megjelenik a gyermek Jézussal, hogy békét hozzanak a világnak és az Úr Jézus meg is áldja a népet.

A nép közül egyesek megbízták Luciát, hogy kérdezze meg az „Asszonytól”, vajjon megengedi-e, hogy az adományok egyrészét a jelenések helyén kápolna építésére fordítsák. Az „Asszony” szívesen fogadta a népnek ezt a kedves kérését és azt válaszolta, hogy az adományok felerészét fordítsák a körmeneti hordállványokra, a másik részét pedig a kápolna céljaira. A gyermek még kérte a Madonnát, hogy gyógyítson meg több imáiba ajánlott beteget.

— Egyeseket meggyógyítok, de nem mindenkit, — válaszolta — mert az Úr Jézus nem bízik bennük.

E szavak jelentése vagy az, hogy a bete-

gek, környezetüket is beleértve, nem emelkedtek még fel a buzgóságnak, a tökéletes bűnbánatnak és a hitnek arra a fokára, amelyet feltétlenül el kellene érniök, hogy elnyerhessék a természetfeletti gyógyulást. De irányulhat arra is, hogy egyes lelkeknek az örök üdvösség szempontjából a megpróbáltatás hasznosabb, mint a testi gyógyulás.

A körülállók közül egy csillogószemű kisgyermek kérte Luciát, hogy kínálja fel az „Asszony”-nak egy üveg kölnivizet. Lucia kedvesen teljesítette ezt az együgyű megbízást. A „Jelenés” válasza megfontolásra méltó:

— Erre nincs szükség az égben!

Ezen szavak után az „Asszony” eltávozott. Közben Lucia odakiáltott a népnek:

— Ha akarják látni, nézzenek arrafelé!

„Mellettünk — folytatja a leiriai általános püspöki helynök — az előbbi kislány vidáman ujjongott: „Most megy felfelé! . . . Most megy felfelé! . . .” És a gyermek ujjával kísérve mutatta a fénygömböt, amíg el nem tűnt az égen a nap fényében. Igazán boldogok voltunk. Barátom lelkesedéssel járt csoportról csoportra, hogy megkérdezze az emberektől, mit láttak. A megkérdezettek a legkülönbözőbb társadalmi osztályokhoz tartoztak és mindnyájan egyhangúlag bizonyították azt, amit mi magunk is megfigyeltünk.”

Nyolcadik fejezet

A három kis látnok kihallgatása

A járás-alkormányzó szigorú, de eredménytelen vallatásából a gyermekek őszintesége nyilvánvalóvá lett. Másrészt az a feltevés, hogy csalódtak, tovább már nem volt tartható. Hisz a tömeg saját maga kétséget kizárólag megfigyelte a különféle csodákat, amelyek állandóan megismétlődtek Fatimában, és pedig meghatározott napon és órában. A fatimai csodák mindinkább nemzeti eseményekké szélesedtek. A három kis látnok szüleinek házát a szó legszorosabb értelmében megrohmozták a látogatók: papok, világiak, ügyvédek, előkelő hölgyek éppúgy, mint az egyszerű nép, hogy láthassák és kérdezhessék a gyermekeket. A számos látogató közül kiemeljük a lisszaboni pátriárkai nagyszeminárium kiváló tanárát, dr. Formigant. A pátriárkai hivatal megbizta, hogy kísérje figyelemmel az eseményeket, amelyek mindinkább magukra vonták a közfigyelmet. A szeptember 13-i, majd később az október 13-i jelenésnél is ott volt, természetesen kikerülve a feltűnést. Többször elment a három kis látnok családjához és hiteles, részletes kihallgatásokat végzett, amelyekről az alábbjelzett könyvek számolnak be. Itt elég csak annyit mondanunk, hogy a

gyermek feleletei oly őszinték, világosak, a legapróbb részletekig gondosan pontosak és oly megegyezők voltak, hogy lehetetlen el nem fogadnunk tanúságtételüket. Megelégszünk azzal, hogy csak egy-két példát adjunk.

Dr. Formigan megkérdezte Luciát: — Azt beszéltek, hogy a Madonna neked már a múlt évben is megjelent. Igaz ez? — Sohasem jelent meg nekem sem a múlt évben, sem ez év májusa előtt. Ezt nem is mondtam soha senkinek, mert ez nem igaz!

— Kérte, hogy sokan legyenek ott a jelenéseken? — Nem, soha semmit sem említettem erről.

— Ferenc, te szoktad hallani, amit a Madonna mondott? — Csak láttam Őt, de a hangját sohasem hallottam!

Sőt Porto-de-Moz plébánosa egy alkalommal így szólt a kis Jacintához:

— Figyelj ide, kislányom. Te semmit sem akartál nekünk elárulni. Lucia azonban mindent elmondott. Bevallotta, hogy az egész dologból semmi sem igaz.

— Nem, nem, — válaszolta hevesen a gyermek — Lucia azt nem mondhatta.

— De igen, — vágott vissza a plébános — Lucia mindent elbeszél nekünk; minden csak kitalálás.

— Nem, ő nem mondhatta ezt senkinek — ismételte a gyermek ellentmondást nem tűrő határozottsággal.

A plébános ekkor kísérőjéhez fordulva csak ennyit mondott:

— Nincs szükségem ezekután más bizonyítékokra. Egy hétéves gyermek ennyire határozott magatartása nekem elég.

A fatimai kérdés irodalma

Formigan tanár lett a fatimai jelenések első történelemírója. Módjában állott közéről megfigyelni ezeket az eseményeket, amelyekről beszél. Könyvét olaszul írta, címe: *Le Meraviglie di Fatima*. A könyv már nyolc kiadásban jelent meg és egymásután fordították portugál, spanyol és német nyelvekre.¹

Francia nyelven Barthas kanonok fordításában és átdolgozásában jelent meg: „*Fatima, Merveille Inouie*” címmel. Fatima történetének ez a leírása helyes feleletet ad a kutató lélek tudományos kérdéseire is.

Barthas kanonok még egy másik könyvet is írt a három kis fatimai látnok csodálatos életéről: „*Il était trois petits enfants*” címmel. Megjegyezzük még, hogy Barthas kanonok két könyve a Szentszéktől elismerő kitüntetésben részesült.

Mindezek a könyvek éppen úgy, mint a jelen kis könyvecske is, német nyelven is

¹ Fatimáról 1940-ig írt könyvek hiányosak és eléggé elévültek.

megjelentek. Különben az imént csak e rendkívüli, csodálatos eseményekről szóló legjobb könyvek közül jeleztünk néhányat. Fatimáról írt könyveknek hivatalos névsora nyolc kis nyomtatott oldalnyi.

Magyarul eddig megjelent könyvek:

1. Mi történt Fatimában? (Szaléziak kiadása.)

2. Moresco—Szirmayné: A fatimai Szűz (Szaléziak kiadása.)

3. Erdey: Fatimai csoda. Négy elmélkedés. (Szaléziak kiadása.)

4. Erdey: A fatimai Madonna üzenete. (Szaléziak kiadása.)

5. Moresco: Szemek, amelyek látták a Szűzanyát. (Szaléziak kiadása.)

6. Szűz Mária szeplőtelen Szívének története. (Szaléziak kiadása.)

7. Barthas—Gaál—Virág: Élt egyszer Fatimában három kis gyermek. (Jézus Szíve Népleányai Társasága kiadása.)

Kilencedik fejezet

Fatima nagy napja

(1917 október 13.)

Október 13. Fatimában nagy, döntő nap. Ezen a napon kell megvalósulnia annak, amit az „Asszony” megígért: 1. Kicsoda Ő és mit

akar. 2. Meg kell történnie a nagy csodának, hogy általa mindenki higgyen a jelenéseknek. Ezeket a jövendöléseket ez időre már szerte az országban ismerték. Mindenki, hívők és gúnyolódók egyaránt örültek a merész jövendölésnek, amely előre meghatározott napon, órában és helyen nagy csodát ígért. Ez a legkönnyebb és leghatásosabb eszköz arra, hogy vele igazoltassék a fatimai jelenések valódisága. Érthető tehát a nagy kíváncsiság, amelyvel egész Portugália várta október 13-át.

A szabadgondolkodók nyugtalansága

Amilyen mértékben növekedett a tömeg lelkesedése a fatimai csodák iránt, éppannyira nyugtalankodtak a szabadgondolkodók. Egyik napon három férfi jelent meg a gyermekeknél. Mivel erőszakos vallatással nem értek el eredményt, eltávoztak. De megfenyegették a gyermekeket: „Nagyon ajánljuk, hogy feltárjátok a titkot a járás-alkormányzó előtt, mert különben megölet benneteket.” — „Mily szerencse — kiáltotta a bátor kis Jacinta! — Úgyis annyira szeretem Jézust és a Szent Szűzet. Legalább gyorsabban fogunk hozzájuk menni!”

Mások elriasztó híreket terjesztettek. Azt hírlelték, hogy a gyermekeket és családjukat törvényszék elé idézték, mert fellázították a népet; hogy bombát helyeztek el közel a zöld tölgyhöz és mindent felrobbantanak stb. — E

fenyegetések annyira megingatták Jacinta szüleit, hogy arra gondoltak, elviszik a gyermekeket Fatimából. A kis látnokok azonban nem engedtek:

— Ha megölnek minket, az nem számít semmit! Előbb jutunk az égbe!

Október 11-én dr. Formigan is megkérdezte Luciát:

— Nem félsz a nép haragjától, ha az október 13-ra jövendölt csoda nem következik be?

— Nem, — válaszolta őszintén a leányka — egy cseppet sem félek!

Másnap, október 12-én Lucia édesanyja a merénylet hírei miatt nagyon nyugtalan. Hívja leányát, hogy menjen vele együtt gyónni és így készen álljanak mindenre, ha esetleg az ígért csoda nem valósulna meg.

— Ha gyónni óhajt, — válaszolta nyugodtan a gyermek — szívesen elmegyek veled, anyám, de nem azért, mert félek. Én biztosra veszem, hogy az égi „Asszony” mindent megtesz, amit megígért!

Leányának őszinte meggyőződésére az anya nem beszélt többet a gyónásról.

Október 13-án reggel a lisszaboni nagy napilap, az „O Seculo” gúnyos cikket tett közzé a fatimai jelenésekről, igazgatójának, Avelino d'Almeida-nak aláírásával. Cikkében csak babonát és csalást lát Fatimát illetően, ám bár elismeri, hogy a papság eléggé tartóz-

kodó magatartást tanúsít. Tartózkodók, — leg-
alábbis látszólag — teszi hozzá gúnyosan.

A zarándokok tömegei

A gúnyolódó és megfélemlítő cselekvések nem befolyásolták a népet. Előző naptól, október 12-től fogva Fatimának minden fő- és mellékútját kocsik, kerékpárok s a zarándokok mérhetetlen tömege torlaszolta el. Az éjtszakai közel a jelenések helyéhez szabad ég alatt töltötték és közben a rózsafüzért imádkozták és zsoltárokat énekeltek. A lelkek általános mozgósításáról volt szó, hogy hallják az üzenetet, amit az ég küld a földnek és hogy jelen legyenek a megígért csodánál, amelynek hitelesítenie kell ezt az üzenetet. Különben senki sem tudta, hogy miben nyilatkozik meg ez a csoda, de mindenki igyekezett közelről látni.

Október 13. délelőttje csalódással kezdődött. Az időjárás reggeltől kezdve esős, szomorú és hideg. Azt mondogatták, hogy az ég bizonyára próbára akarja tenni a zarándokok hitét és áhítatát, kemény áldozattal érdemelteti ki azt a nagy szerencsét és kitüntetést, hogy az előjelzett csodánál jelen lehetnek. A rossz idő egyáltalán nem akadályozta a népet, mert mindenünnen özönlött, még a határszéli városokból is. Nem hiányoztak a

nagy ujságok tudósítói és fényképészei se, hogy feljegyezzék és közöljék az eseményeket.

Az állandó eső a jelenések helyét, amely különben is mélyen fekszik, hatalmas sártengerre alakította át. A jelenlevő zarándokok, illetve kíváncsiskodók szinte bőrig áztak és dideregtek. Egyes szemtanúk tizenkét óra előtt körülbelül 70.000 emberre becsülték a tömeget.

Végre Lucia a tömeghez fordul:

— Mindenki húzza le az esernyőjét!

A nép engedelmeskedett és szakadó esőben imádkozták a rózsafüzért.

Az utolsó jelenés

Kissé váratlanul Lucia felrebben és felkiált:

— Ime, ott a villám!

Azután kezét felemelve folytatja:

— Lám, ott jön! Ime, ott jön! Látják?...

— Nézd meg jól, lányom! Figyelj nagyon, hogy ne csalódj — figyelmeztette édesanyja, aki mellette térdelt és aggodalmaskodott a lélekbe markoló esemény kimenetele felől. Lucia azonban nem hall már többé, mert elragadtatásba esett.

Vallásos zarándokok kedves figyelemből virágokkal és selyemszalagokkal díszítették fel a zöld tölgyet. Az égi „Asszony” elfogadja a kedves gondoskodást és lábát éppen ezekre a díszekre teszi. Időközben az eső elállt. A

tömeg csodálkozva szemléli, mint alakul könnyű, fehér felhő a kis látnokok körül, a tömjénfűsthöz hasonlóan, majd felemelkedik öt-hat méternyire és eltűnik a légtérben. Ez a jelenség háromszor megismétlődik egymásután, mintha láthatatlan pap lenne ott, aki szertartásosan tömjénezi az égi „Jelenést”.

Lucia ekkor újra felteszi a kérdést, amelyre az „Asszony” már előbb megígérte, hogy felelni fog:

— Asszonyom, ki vagy és mit óhajtasz tőlem?

Az üzenet

A Madonna így felelt:

— Én vagyok a Rózsafüzér Királynője. Szeretném, ha egy kápolna épülne e helyen tiszteletemre, amelyben mindennap imádkozzák a rózsafüzért.

Majd a „Jelenés” még hozzáfűzi, hogy a háború hamar véget ér és a katonák nemsokára hazatérnek családjukba.

Lucia elmerülve a megbizatosokban, amelyekkel az emberek megterhelték, félbeszakítja az égi „Asszony” beszédét:

— Oly sok mindent szeretnék kérni Tőled! . . .

A Szent Szűz azt válaszolta, hogy azok közül néhányat teljesít, de nem mindegyiket és azonnal folytatja tovább üzenetét:

— Az embereknek meg kell javulniok és bűneikért bocsánatot kell kérniök.

Azután szomorú tekintettel és esdő hangon kéri. „Ne sértsék tovább az emberek az Úr Jézust, akit már úgyis olyan nagyon megbántottak!”

A többszörös látomás

A Szent Szűz búcsút vesz a kis látnoktól. Megnyitja kezét, amely sugarakat vetít a nap felé. E pillanatban megkezdődik a hallatlan napcsoda, amelyről mindjárt szólunk. A gyermekek tanúi voltak egy másik jelenésnek is, amely a nap mellett mutatkozott három folytatolagos képben.

Először a Szentcsaládot látták mindhárman a következő sorrendben: a nap jobb oldalán a napnál ragyogóbban a Rózsafüzér Királynője fehér ruhában, kék paláttal.¹ Balra pirosba öltözötten Szent József a gyermek Jézussal, Aki megáldja a világot. Továbbá Lucia a naptól jobbra látta a férfi Úr Jézust, amint kezét áldásra emeli és balra a Hétfájdalmú Szűzanyát. Végül a Hétfájdalmú Szűz után megjelent a Kármelhegyi Boldogasszony, kezében skapuláréval.

Kérdezhetjük, hogy a Szent Szűz, aki mindeddig ugyanazon alakban jelent meg,

¹ Az előző jelenéseknél a palást fehér volt.

miért mutatkozott most először a Szentcsalád körében, aztán a Hétfájdalmú Szűz és végül a Kármelhegyi Boldogasszony alakjában? — A válasz, mint azt később látjuk, az, hogy a Szent Szűz ezzel mélyebben be akarta vésni a hívők és csodalátók lelkébe a Rózsafüzér Királynője címet, amelyet Fatimában vett fel. Azonkívül emlékezetükbe idézi az egymásutáni képekkel a titkok hármassorozatát: örvendetést, fájdalmast, dicsőségest, amelyeken elmélkednünk kell a rózsafüzér közben.

Tizedik fejezet

A nagy nap-csoda

„A támadó nap”

A jelenés végén a zöld tölgyről „a Szent Szűz kitérte kezét, amely sugarakat vetített a napra”.

Lucia ösztönszerűen felkiáltott:

— Nézzétek a napot!

Senki sem gondolt a napra, amely egész délelőtt nem látszott. A gyermek hirtelen kiáltására mindenki felemelte a fejét, hogy lássák, mi történt.

S ekkor ez a megszámlálhatatlan, várakozó tömeg hangosan, mintegy 12 percig figyelhetett a nagyszerű, megdöbbentő és egyedülálló látványt a világon.

A felhők gyorsan széjjeloszlottak és nagy darabon csak a tiszta kék eget látták. S ebben a hatalmas felhőtlen térben a nap éppen a delelőpontján látszik, szokatlan formában. Egyetlen felhő, mégcsak bárányszerű sincs az égen. Közben ragyog ugyan, de nem vakít el senkit. Mindenki bátran belenézhet. A hatalmas tömeg szinte kábultan, szinte szótlánul szemléli ezt az új nap-jelenséget.

Majd a nap hirtelen meginog, láthatóan mozog és végül mint egy tűzkerék saját tengelye körül forogni kezd minden irányban. Óriási fényoszlopokként mérhetetlen fénynyalábokat lövel egymásután hol zöld, piros, kék, lila stb. színekben. Csodás szín pompába öltözteti a felhőket, fákat, sziklákat, földet és a beláthatatlan messzeségbe nyújtózó tömegnek ruháját és arcát. Mialatt a tömeg megdöbbenve szemléli ezt a csodálatosan megindító látványt, a három gyermek a nap oldalán látja a már fentebb leírt élőképeket.

Körülbelül négy perc múlva a nap megáll. Egy pillanat elteltével azonban másodszor is újrakezdi csodás mozgását, a fénynek és a színeknek tündéries táncát. A legnagyobb tűzijáték, amilyent csak álmodni lehet. Néhány perc múlva ismét félbeszakítja csodálatos táncát s mintegy pihenni engedi a nézőket.

Rövid pihenés után harmadszor is megismétli, sokkal változatosabban, színesebben, mint eddig és alkalmat ad a jelenlevőknek,

hogy jól ellenőrizhessék a történeteket. Csodálatos tűzijátéka kétségkívül a legnagyobb és legegyszerűbb, amit ember láthatott a földön.

A felejthetetlen tizenkét perc alatt, ameddig ez a csodálatos és megragadó látvány tart, a végtelen tömeg bizonytalanságban, szobormozdulatlansággal, szinte elragadtatásban, lélekzetvisszafojtva szemléli a drámai eseményt, amely több, mint 40 km-es körzetben tisztán látható volt.¹

Ez volt a megígért nagy csoda! Pontosan beteljesült az előre elhatározott napon, órában és helyen; az embereket szinte kényszerítette, hogy higgyenek a jelenések valódiságában és engedelmeskedjenek az üzenetnek, amelyet a Rózsafüzér Királynője hozott az égből!

A nap rémületes zuhanása

E hallatlan csoda jól előkészítette a szíveket. Kiváltotta az Isten hatalmasságában való élő hitet, Szent Fölségének őszinte imádását, a legnemesebb vallásos érzelmeket és a teljes bizalmat a csodálatos módon megerősített fatimai égi üzenetben. De mindez még

¹ Dr. Lopes Vieira Alfonso, kiváló portugál költő bizonyítja, hogy ő is látta ezt Fatimától 10 mérföldnyire, jóllehet egyáltalán nem várta.

csak, hogy úgy mondjuk, előkészület a lelkek teljes megújítására.

A nap szédületes zuhanása volt a „nagy csoda” tetőpontja, a legfenségesebb és lélek-bemarkolóan nagyszerű pillanat. Ez vitte a szemlélőket egészen közel Istenhez s ez töltötte be lelküket a szeretet és az őszinte tökéletes bánat töredelmével.

Addig forgott ez az óriási kerék, a színek és tűz rémítő tánca, míg végül kisiklott kör-forgásából. Amint alkonyatkor elszakad az égboltozattól, zeg-zugos vonalban zuhan a lesújtott tömegre. Egyre nagyobb hőséget áraszt.¹ A jelenlevők az Evangéliumban megjövendölt világvégi jelenetre gondolnak, amikor a nap és a csillagok lehullanak.

A megrémült tömegeből rettenetes kiáltás, megrendítő moraj tör fel. A vallásos lelkek rettegését fejezi ki ez a hang. Komolyan készülnek a halálra, megvallják hitüket és bocsánatot kérnek Istentől elkövetett bűneikért.

— Hiszek egy Istenben, mindenható Atyában! . . . — imádkozzák egyesek.

— Udvözlégy Mária! . . . — esedezve sóhajtják mások.

A nagy többség pedig rimánkodva könyörög:

— Istenem, irgalom! . . .

Egyetlen mozdulattal esnek térdre az

¹ Dr. Domingos Pinto Coelho tanúvallomása.

agyagos, sáros földre és zokogva, el-elcsukló hangon mondják a legőszintébb tökéletes bánatot, amely valaha is felszakadt szívükből.

A nap szédületes zuhanásában ekkor hirtelen megáll. Amint lejött, zeg-zugos vonalban visszamegy helyére és lassankint újra rendes fényben ragyog a tiszta égbolt közepén.

Megható részlet következik: ez a fenséges, de egyúttal oly kimondhatatlan félelmet keltő titokzatos jelenet kedves ajándékkal fejeződik be, amely Mária Szívének anyai jóságát mutatja gyermekei iránt. Mindannyian bőrig áztak s most ebben a pillanatban kellemes meglepetésben van részük: ruhájukat mindannyian egészen száraznak találják.¹

A Szentírás azt mondja, hogy amikor Mózes lejött a Sinai-hegyről, arca fénylett és ragyogott az Istennel való érintkezéstől. Fatimában is hasonlóképen történt. A megszámlálhatatlan tömeg, amely a Sinai-hegyhez méltó csodáknál volt jelen, lassan, boldog örömmel oszlik széjjel. Szerényen, összeszedetten, az isteni érintkezéstől sugárzó arccal távoznak. Lelkük megújult a hit, remény, szeretet és bánat új keresztségében és az élmények mindörökre kitörölhetetlenül belevésődtek szívükbe.

¹ Ezt a csodálatos eseményt a hivatalos kánoni perben már hitelesítették. Marques da Cruz akadémiai tag is megerősítette, aki személyesen vizsgálta az ügyet.

A „nagy csoda” egyéb elbeszélései

1. A leirai püspök

1930 október 13-i pásztorlevelében jóváhagyja a fatimai Rózsafűzér Királynője tiszteletét és a jelenéseket. A püspök alapos megfontolások után írja le a nagy „nap-csodáját”, amelyet ezekkel a szavakkal foglal össze: „1917 október 13-nak napjelensége, amelyet annakidején az ujságok is közöltek, valóban csodálatos. Ez tette a legmélyebb hatást mindazokra, akik abban a szerencsében és kitüntetésben részesültek, hogy azt láthatták. — A három gyermek előre meghatározta a helyet és órát, ahol és amikor annak történnie kellett. Jóslatuk gyorsan elterjedt egész Portugáliában. A rossz, esős idő ellenére is ezrek és tízezrek voltak Fatimában az utolsó jelenés óráiban. És ez a sokaság tanúja a Csillagok Királya csodás megnyilatkozásának, amely így hódol az Ég és Föld Királynője előtt. Tisztelete ragyogóbb, mint a fényessége tetőpontjában álló nap, ahogyan azt az Énekek éneke mondja. Ezt a jelenséget egyetlen csillagászati intézet sem tudta megmagyarázni, tehát következésképpen nem is természetes eredetű, különböző társadalmi állású és rangú emberek látták saját szemükkel . . . sőt olya-

nok is, akik több kilométeres távolságra voltak, és ez az, ami lerontja a közös csalódás legkisebb lehetőségét is."

2. Egy misszionáriussá lett szemtanú

Gonzaga da Fonseca jezsuita atya „Notre Dame de Fatima” c. könyvében Pereira Lourenco Ignác Indiában élő missziós atyának 1931 július 13. keltezésű leveléből egy részletet idéz: „Tizennégy éve már, hogy ezek az események történtek, de még mindig nagyon élénken őrzöm emlékezetemben azt a mély hatást, amelyet az 1917. évi október 13-i napcsoda idézett elő gyermeklelkemben. Alig voltam kilenc éves. Falum elemi iskolájába jártam. Az iskola különálló dombon, éppen Fatimával szemben mintegy 10—11 km távolságban emelkedik . . . Délfelé az emberek nyílt utcán hangosan kiabálnak. Tanítónők kirohan és mi gyermekek mindnyájan utána! A téren az emberek sírtak, kiabáltak s közben a napot mutogatták. Észre sem vették a kérdéseket, amelyekkel kétségbeesett tanítónők fordult hozzájuk. Ez volt a nagy „napcsoda”! A többi mellékeseményt is egészen jól láttuk onnan a domb magaslatáról, ahol falum fekszik. Képtelen vagyok úgy leírni ezt a csodát, amint láttam és amit abban a pillanatban ott éreztem. Merően néztem a napot. Halvány volt és egyáltalán nem vakított. Hó-golyóhoz hasonlították az emberek, amely

maga körül forgott . . . Aztán hirtelen leszakadt az égről, össze-vissza ingott, mintha a földre esett volna! Riadtan, egészen lesujtva futottam az emberek közé. Mindenki sírt és várták a világ végét. Mellettem éppen egy hitetlen ember állt, aki reggel még gúnyolta az embereket azért, mert Fatimába mentek . . . Most láttam, mintha megbénult, elkábult volna. Szemét a napra szegezte. Láttam, mint reszket minden porcikája, emeli kezét az égre és mint esik térdre az út saráiban, közben szüntelenül ismételve: „Szent Szűz! Szent Szűz! . . .”

„Ez idő alatt a nép tovább kiabált és sírt, Istentől bocsánatot kérve . . . Sokan a falu két kis kápolnája felé siettek és azok néhány pillanat alatt megteltek. A nap-csoda hosszú percei alatt körülöttünk a tárgyak a szivárvány színeit tükrözték. Ha egymásra néztünk, egyikünk kéknek, a másik sárgának, a harmadik pirosnak stb. látszott . . . És mindezek a különös jelenségek csak növelték a nép rémületét. Körülbelül 10 perc elteltével a nap visszatért rendes helyére úgy, amint onnét lejött. Még mindig egészen halvány és fénytelen volt . . .”

„Amikor az emberek meggyőződtek róla, hogy a veszedelem elmúlt, örömjongás tört ki belőlük és mindnyájan szinte kórusban kiáltották: „Csodal Csodal . . . Légy áldott, Szent Szűz!”

3. Az „O Seculo” c. ujság cikke

„... A zarándokok olyan egyedülállóan csodálatos látványnak voltak szemtanúi, amely szinte hihetetlen azok számára, akik nem voltak jelen. A nap fénytelen, ezüstkörongszerű lesz... nem melegít és fénye nem is vakít... Valóságos napfogyatkozás! A rettenetes láрма folyton erősödött. Csoda! Csoda! E fejvesztett tömeg magatartása a bibliai időket idézi eszünkbe. A rémülettől sápadtan, földetlen fővel nézik a kék égboltot. A nap remeg. Majd hirtelen, semmi csillagászati törvénnyel meg nem magyarázható módon mozgásba jön. A falusiak találó kifejezése szerint „táncolni kezdett”... Most a tudósok feladata, hogy megmagyarázzák a nap haláltáncát, amely ma Fatimában hozsannát fakasztott a hívők lelkéből. Amint szavahihető emberek állítják, a csoda nagyon mély hatást gyakorolt a szabadgondolkozókra, sőt más, valláson kívül álló személyekre is, akik jelen voltak ezen a mostantól fogva híressé lett pusztaságon.” (Avelius d’Almeida.)¹

¹ Avelino d’Almeida, a „Seculo” c. ujság főszerkesztője ugyanezen a reggelen ebben az ujságban közzétett egy gúnyos cikket, amelyről a 27. oldalon beszélünk. Délben Cova da Iria-nál saját maga tanúja volt a „nap-csodának” és este, még az események hatása alatt írt egy új cikket, amelynek egyrészét itt közöltük. Ezt a cikket hétfőn, október 15-én reggel tette közzé az „O Seculo”-ban, amely nagy feltűnést keltett az egész

4. Marques da Cruz akadémiai tag elbeszélése

Ez a hírneves író a „Fatimai Szűz” c. könyvében több jóváhagyott tanúvallomást mond el.

Legelőször saját nővérének beszámolóját közli: „1917 október 13-án érkeztem Fatimába. Egész délelőtt esett az eső, de a rossz idő ellenére is nagy tömeg gyűlt össze. Mellettem egy pap állt papi civilben, aki órájára pillantva lemondóan csak ennyit mondott: Szegény kicsikék csalódtak! A jósolt idő mindjárt elmúlik és nincsen csoda! Az eső azonban hirtelen elállt, a nap előbújt és elárasztotta a földet sugaraival. Úgy látszott, mintha a nagy tömeg fejére akart volna esni és gyorsan forgott a tengelye körül, mint valami tűzesőjáték kereke, miközben a szivárvány összes színeiben játszott. Arcunk, ruhánk, sőt még maga a föld is ugyanilyen csodálatos színben tündökölt. A rendkívüli látvány körülbelül negyedóraig tartott. Meghatódottan mondogattam magamban: Ó Istenem, mily végtelen a Te hatalmad! . . . Ugyanebben a pillanatban láttam Szent Józsefet, karján a gyermek Jézussal. A nap közepén pillantottam meg őket, amely akkor már megszűnt forogni;

országban. A szabadgondolkodók erős szemrehányással illették a cikkírót és nehezteltek rá, hogy miért hozta nyilvánosságra a fatimai eseményeket és miért támogatta azokat tekintélyével.

visszanyerte természetes színét, azonban még mindig belenézhattünk, mint a holdba a nélkül, hogy szemünk káprázott volna! . . . Nemcsak egyedül láttam ezeket a csodákat, hanem mindenki. Minden bekövetkezett tehát, amit a kis látnokok előre mondtak! E nagy csoda után láttam még 1918 május 13-án, amikor fehér golyók estek a napból. Egy másik május 13-án szintén láttam, hogy a napból sok rózsaszírom esett. Fent a magasban nagyok voltak, de felénk közeledve mindinkább kisebbedtek,¹ végül teljesen elenyésztek . . . Az emberek kalapjukat tartották, hogy felfoghassák, de amikor meg akarták fogni, már nem találtak semmit. Egy virágszírom a balvállamra esett. Gyorsan meg akartam fogni, de eredmény nélkül . . ."

Marques da Cruz idézi még a következő tanúvallomást is: „Vieira Lopes Alfonso kiváló költő beszélt el nekünk egy estélyen 1935 október 30-án Sao Pedro de Muel-i házának erkélyén, amely 10 mérföldnyire fekszik Fatimától: „Azon a napon, 1917 október 13-án egyáltalán nem gondoltam már a három kis pásztorgyermek jóslatára. De egyszercsak káprázatos égi látvány lepett meg és bűvölt

¹ Megjegyzendő, hogy ez a természeti törvényekkel ellenkezőleg történt. A fizikai törvények szerint a távoli tárgyak kisebbnek látszanak és hozzánk közeledve nagyobbodnak. Itt éppen ellenkezőleg történt.

el. Kimondhatatlan dolognak voltam szemtanúja erről az erkélyről."

A hírneves akadémiai tag így folytatja: „A megszámlálhatatlan tömeg bőrig ázott, mert az eső hajnaltól fogva egy pillanatig sem szünetelt. — Talán hihetetlennek tűnhet fel, pedig így volt. De a nagy esoda után mindenkinek kellemes meglepetésben volt része: átázott ruhájukat teljesen száraznak találták, amely általános csodálkozást váltott ki . . .

Ezt a tényt teljesen megbízható személyek állították előttem a legnagyobb őszinteséggel, akikkel részben bensőséges barátságban voltam gyermekkoromtól fogva és akik ma is élnek még (1937), részben az ország különböző tartományaiból valók: akik jelen voltak az eseményeknél."

5. A tudósok nyilatkozata

Dr. Galmata Almeida a ciombriai egyetem tanára írta: „Száz méternél távolabb álltam, az eső szüntelenül szakadt. Bőven csurgott végig a ruhámon és jól átáztunk. Végre érkezett a délután két óra. (Hivatalos idő, mely megfelel a csillagászati délnek.) Néhány pillanattal előbb a ragyogó nap áttörte a felhőfüggönyt, amely eddig eltakarta. Minden tekintetet mintha valami titokzatos vonzaná, odaírányul. Magam is belenéztem a napba. Korong-

hoz hasonlónak láttam, határozott körvonalakkal. Elég erősen világított, de nem vakított. Hallottam magam körül, mint alkotnak az emberek véleményyt: fénytelen ezüstkoronghoz hasonlították. E hasonlat számomra nem elég pontos, mert inkább különböző színekben játszó gyöngyre emlékeztetett. Egyáltalán nem az éjjeli hold halvány fényéhez hasonlított. Sem színe, sem homályos ragyogása nem utánozta a holdat. Inkább ezüstös kagylóhéjból kivágott síma keréknek mondható. Ez nem ábránd. Ilyennek láttam saját szememmel."

„Talán a ködfátyolon keresztül átfénylő nap volt ez? Kődnek nyoma sem volt és különben is a napkorong egy cseppet sem volt zavaros, sem fátyolos, hanem a közepén és a körvonalain is tisztán fénylett."

„Ez a sokszínű, csillogó korong szédületesen mozgott és óriási sebességgel forgott maga körül. Nem is olyan volt, mint az élénkfényű csillag ragyogása."

„Hirtelen nagy zaj, félelmetes kiáltás tör ki a tömeből. A nap tovább forog és közben leszakad az égről: vérvörösén zuhan a föld felé, a tömeget megrémíti, hogy mérhetetlen súlyával összezúz mindenkit. Kimondhatatlan megindultság másodpercei nehezettek rám!"

„Mindezeket a jelenségeket, amelyeket elmondtam, saját magam figyeltem meg minden zavar nélkül, hidegen és nyugodtan."

„A fáradságot, hogy ezeket megmagyarázzák és kifejtsék, másoknak engedem át.”

Nuñes Leopoldo író jegyzi fel, hogy itt is, ott is, közel az úthoz, a fák alatt vagy autókban kerestek az emberek védelmet (az eső ellen). A legtekintélyesebb írók, művészek és tudósok keresték fel ez alkalommal Cova da Iria-t, akik legnagyobbbrészt hitetlenek, s csupán csak kíváncsiságból mentek oda . . . — Ezt megerősíti Marques da Crus is, aki hozzáteszi: „Több tudós, aki jelen volt ennél a csodánál, őszintén megvallotta: „Láttam, de megmagyarázni nem tudom!”

Ez az őszinte beismerés visszhangzott mindenfelé. Valóban a fatimai események különösen azonban az október 13-án délre, pontosan előremondott nagy csoda az egész országban olyan visszhangot keltett, hogy maguk a tudósok sem tudtak ellenállni kíváncsiságuknak, hogy ne menjenek a helyszínre az eseményeket megvizsgálni. A tudományok képviselői saját maguk becsületesen megvallják, hogy látták és megállapították a csodák vitathatatlan valóságát, de a fatimai események tudásukat felülmúlják.

Csak egy szót még ezekhez a hivatalos jelentésekhez! Nemde kissé bántó hallani tudósokat, amint kénytelenek kijelenteni még az események után is, hogy egyáltalán nem tudják az okát, jóllehet három kis pásztorgyerek, 10, 9 és 7 évesek már hónapokkal előbb tud-

ták és tévedhetetlen bizonyossággal hirdették, hogy „október 13-án délben nagy csoda történik Cova da Iriánál azért, hogy mindenki higgyen a jelenésekben“.

Önként kínálkozó következtetés

A hívő lélek ezeknek a nagyszerű csodáknak az okát könnyen megtalálja. A Fatimai Rózsafüzér Királynőjének műve ez, aki pontosan előrejelzett mindent a három kis parasztyereknek. Így tehát ő is valósította meg azokat az előre megmondott időben.

Ez Fatima „nagy csodája“, amelyet a „század legnagyobb eseményének“ nevezhetünk. — S valóban, így is van, mert a Kálvária, Mennybemenetel és Pünkösöd jelenetei után ez az egyháztörténelem legnagyobb eseménye! Ilyen csodához nincs mit hozzáfűznünk, mert minden emberi magyarázgatás csak csökkentheti értékét.

A következő oldalakon látjuk majd, hogy ezeket a csodálatos fatimai jelenéseket az egyházi jóváhagyás, az egyházjogilag szabályos tanúkihallgatások és az események vizsgálata, amelyek 1930 októberéig tartottak, mind hivatalosan is megerősítik.

Hátra van még, hogy megmagyarázzuk a csodát és a fatimai égi üzenetet. A harmadik részben pedig leírjuk, hogy ezek az ese-

mények miként indították el azokat a nagy
zarándoklatokat, amelyek évenként körülbelül
minden hatodik portugált elvezetnek a fatimai
Rózsafüzér Királynőjének szentélyéhez.

MÁSODIK RÉSZ

AZ ÜZENET

Első fejezet

A „nagy csoda” értelme

Jel az égen

Az Evangéliumban olvassuk, hogy a farizeusok egy napon az Úr Jézus tanításának és csodáinak hitelül bizonyítékot követeltek és kérték, hogy tegyen szemük láttára jelet az égen. Irgalmas jóságában az Úr Jézus megígérte nekik feltámadásának nagy jelét, de akkor rögtön nem akarta magát alávetni a teremtmény büszke követelésének, aki bizonyítékot merészelt kérni Teremtőjétől. Ezt a csodálatos égi jelet egykor a farizeusok arcátlansága miatt megtagadta, de a fatimai Rózsafüzér Királynője anyai közbenjárására megadta a modern világnak „azért, hogy mindenki higgyen”.

A Szent Szűz jelenései és csodái gyakoriak a történelem folyamán. A legemlítésre

méltóbbak, amelyek az utóbbi századokban nagy hatást váltottak ki: 1830-ban a „Csodás Érem”; — 1836-ban a „Győzelmi Királynő”; 1846-ban „La Salette”-ban; — 1858. Lourdes-ban; — 1871. Pontmain-ben; — 1876. Pellevoisin-ben; — 1917. Fatimában. De az, amely igazán egyedülálló e jelenések között, a fatimai „égi jel” rendkívüli nagyszerűsége. Ilyen csoda hallatára ösztönösen kérdezzük önmagunktól: hát mi van korunkban vallásilag olyan rendkívülien súlyos hiba, hogy már az Istenanya is az isteni mindenhatóság oly ragyogó jelével inti a földet olyannyira, hogy a jelenlévők valóban az Evangéliumban leírt világégést várták?

Amikor olvassuk „Az angyal imáját” és a fatimai Titoknak egyes részleteit, amelyekről mindjárt szó lesz, az olvasó nehézség nélkül kitalálja azt a mai nagy veszélyt, amelyre az ég már 1917-ben felhívta a világ figyelmét. Tisztán látjuk itt a jövő félhomályában az összes istentelen harcosok, bolsevisták, kommunisták és más keresztényellenes mozgalmak modern áramlatát, amelyeknek célkitűzésük: „nem hinni, nem imádni, nem remélni és nem szeretni!” Féktelen gyűlölettel emelik öklüket az ég ellen és így valósítják meg szándékukat, hogy minden eszközzel lerombolják a keresztény hitet, az Egyházat és a katolikus papságot, akinek küldetése hiány nélkül hirdetni ezt a hitet minden népnek, egészen a világ végezetéig.

Vegyük észre, hogy mily érdekesen találkoznak az események — mondja Fonseca jezsuita atya. 1917 április 16-án érkezett Szentpétervárra Lenin és Troztkij. A következő napokon már irányítják a szocialista-kommunista forradalmat és átveszik a parancsnokságot. Ugyanezen év november 7-én győzött Szentpétervárott és Moszkvában a bolsevizmus, amely istenellenes harcával azt célozta, hogy tűzbe és vérbe borítsa Oroszországot, Mexikót, az Ibériai-félszigetet (Spanyolországot és Portugáliát) . . . majd az egész világot.

Ez játszódott le a két időpont között és éppen erre az időre esik az első és utolsó fatimai jelenés is. Pontosabban: 25 vagy 27 nappal az első időpont (április 16.) után és ugyanennyivel a második időpont (november 7.) előtt.

„Ez pedig azt jelenti, hogy:

Amikor Európa keleti széléin az Antikrisztus elindította nemcsak az igaz vallás, hanem még az istenezsme, sőt a polgári társadalom ellen is legrettentőbb harcát, amilyent valaha csak ismert a történelem, ugyanabban az időben jelent meg a nyugati végeken fénynyel és dicsőséggel a pokoli kígyónak Nagy és Örök Ellensége.“¹

¹ Lásd a Genezisben: „Ellenségeskedést vetek közed és az asszony közé. Ivadékod és ivadéka közé. Ó széttiporja fejedet.” (Genezis 3, 15.)

Felhív bennünket ünnepélyesen az üdvösség egyedüli csálthatatlan eszközére; megerősíti hitünket, imára, engesztelésre szólít fel bennünket s kér, hogy kerüljük a bűnt, hogy imádkozzuk mindennap a rózsafüzért és szenteljük magunkat szeplőtelen Szívének.

Fatimának kell újjáéleszteni hitünket

Látjuk tehát, hogy a Szent Szűz a fatimai csodák rendkívüliségével akarja felébreszteni elszunnyadt hitünket és legyőzhetetlenné akar bennünket tenni minden modern, keresztényellenes mozgalom csábításaival szemben, amelyek különböző nevek alatt leplezetten igyekeznek a földön új világfelfogást, új erkölcsöt, új vallást meghonosítani. Pedig valóságban nem mások, mint gyökeres istentagadók és ellenségei minden vallásnak. Így aránylik a fatimai nagy csoda fensége azokhoz a veszélyekhez, amelyek a világot fenyegetik; és ez a „jel az égen” gondviselészerű orvosság a nagy veszélyekkel szemben.

Már 1917 október 15-én Avelino d'Almeida figyelmeztet a „Seculo”-ban írt cikkében, hogy a nagy csodának mily hatása lehet. Rendkívülien felfokozza a hívők hitét és komolyan gondolkodóba ejti a hitetleneket. Ime, néhány részlet cikkéből: „Mellettem — kissé félre a dombon — egy tiszteletreméltó aggastyán nézte a csodás napot. A „Hiszekegy”-et kezdte

imádkozni és egyre erősbödő hangon folytatta egészen végig! . . . Azután a körülötte állókhoz fordult, akiknek még mindig fejükön volt a kalap s felindultan kérte őket, hogy vegyék le kalapjukat az Isten jelenlétének ily rendkívüli bizonyítéka előtt! . . .” — Több ehhez hasonló jelenetet beszél el az ujságíró, majd így folytatja: „Az égi jel elég volt arra, hogy kielégítse a jelenlévőket és megerősítse őket breton hitükben. Imádságos lélekkel távoztak és vitték a jó hírt azokra a tanyákra, ahonnan nem mehetett el minden lakó.”

Utánozzuk tehát mi is e boldog fatimai zarándokokat és hódoljunk tisztelettel „az Isten jelenlétének ily rendkívüli bizonyítéka”, az égi Csodajel előtt! — Elmélkedjünk hosszasan az isteni jelekről: gyujtsuk meg újra hitünket a fatimai nap csodálatos sugarainál! Álljunk be mi is az imától lángoló lelkek jámbor zarándoklatába és hatoljunk be egészen Isten teljes fenségébe, Aki értünk megindította magát a napot is! Merüljünk el tiszteletteljes érzelemmel e csodás titokba s ajánljuk fel Istennek a mi „Hiszekegy”-ünk tudatos imádatát. Lelkünk tökéletes engedelmességével áldjuk Őt a kinyilatkoztatott igazságokért. Egész odaadással vessük alá akaratumkat az isteni parancsoknak és adjuk oda életünket Szent Fölségének nemes önfeláldozással. Mint a fatimai csoda boldog tanúi valljuk meg mi is büszkén szent hitünket, mutassuk meg nyil-

tan keresztény életünket, hirdessük bátran, hogy hűséges imádói vagyunk Istenünknek, Fiának, Jézus Krisztusnak, a mi egyedüli Mesterünknek és Urunknak! Ha pedig a keresztényellenes modern áramlatok közepette egy napon mi is megkapnánk a vértanúság felbecsülhetetlenül nagy kegyelmét és vérünket adhatnánk legmagasztosabb bizonyságul isteni Mesterünkért, akkor érezzük magunkat végtelesen boldognak. Mert ha megvalljuk Őt az emberek előtt, Ő is megvall minket Atyja előtt, Aki a mennyekben van. Ég és föld elmúlnak, de az Ő igéi el nem múlnak!

Második fejezet

Legújabb hivatalos közlemények a fatimai titokról

Sokáig alig ismerték Fatíma nagy titkát. Mindössze csupán az események néhány kísérőjelenségét, a külsőleg érzékelhető csodákat és az 1917 október 13-i üzenet szavait. A kis látnokok mindig gondosan elrejtették nemcsak a titkot, amit a „Jelenés” rájuk bízott, hanem még sok más épületes és tanulságos részletet is.

Ferenc a sok áldozatot követelő spanyolnáthában 1919-ben meghalt. Hamarosan követte

Jacinta is; Lucia pedig kolostorba vonult. Látszólag minden remény elveszett, hogy valaha is kitudódjanak a titkok, valamint a fatimai égi beszélgetésnek bizalmasabb részletei. Amit azonban a kis látnokok alázatosságból igyekeztek eltitkolni, az isteni Gondviselés a lelkek legnagyobb javára feltárta.

Az első kinyilatkoztatások

„1927 december 17-én Lucia a szentségi Jézushoz fordult, hogy miként tudna lelkiatyjának helyesen engedelmeskedni, aki arra kérte, hogy írja le Isten egyes kegyelmeit, amelyeket a Szűzanya Fatimában „a titokban” közölt vele. Jézus érthető szavakkal válaszolt neki: „Írd, leányom, írd, amit kérnek tőled. Írd meg mindazt, amit a Szent Szűz kinyilatkoztatott neked szeplőtelen Szívének tiszteletét illetőleg. A titok további részleteiről egyelőre még hallgass!”

Később Leiria-Fatima-i püspök kérésére Lucia megírta emlékezéseit Ferencről és Jacintáról.

Végül a jelenések 25 éves évfordulójának közeledtével a leiriai püspök újra megkérte Luciát, hogy írja le pontosan a jelenéseket: „semmit se hallgasson el abból, amit most már nyilvánosságra szabad hoznia”.

A legújabb kinyilatkoztatások

Lucia a kért adatokat 1941 december 8-án elküldi a püspöknek és kísérelve azt írja: „Úgy hiszem, Kegyelmes Püspök Uram, hogy elmondtam mindazt, amit Excellenciád kért, hogy egyelőre leírjam. Eddig lehetőleg mindent megtettem, hogy elrejtsem a fatimai jelenések legbizalmasabb részleteit. Valahányszor beszélnem kellett róla, csak felszínesen igyekeztem érinteni, hogy ne kelljen azt feltárnom, amit annyira szeretnék titokban tartani, de most, hogy az engedelmesség kötelezett, íme, elmondtam! — A jó Isten és Mária szeplőtelen Szíve fogadja szívesen ezt a kis áldozatot, amelyet tőlem kértek, hogy fölélesszem a lelkekben a hit, remény és szeretet szellemét . . .”

1942. év elején, a fatimai jelenések negyedszázados évfordulója alkalmával az illetékes egyházi hatóság a lelkek javára hasznosnak ítélte, hogy rendszerezve közzétegye Lucia különféle írásait és elbeszéléseit. Ezt írja le Fonseca jezsuita atya 1942 május 13-án negyedik kiadásban megjelent „Le Meraviglie di Fatima” c. könyvében. Ezen író megismertet velünk minden érdekfeszítő eseményt, amelyek ragyogó fényt vetnek a fatimai nagy titokra. Lehetetlen meg nem hatódní, ha olvassuk a híres titoknak, a kis látnokok hősies erényeinek és az angyal jelenéseinek leírását. Jelen-

leg az eseményeknek már csak az utolsó része van titokban.

És ami megkétszerezi a csodálatos elbeszélések erejét, hogy kétségtelenül a legkomolyabb helyről is megkapták az emberi jóváhagyást, mert Fonseca atya negyedik kiadásban megjelenő könyve a vatikáni nyomdában jelent meg a Vatikán-város Általános Helynökének engedélyével.

A következő fejezetben kifejtjük a későbbi közléseket, de bevalljuk, hogy majdnem csupán csak Fonseca atya jóváhagyott könyvét adjuk.

Egyben felhasználjuk a hatodik kiadást is, amelyben a Leiria-Fatima-i püspök közli a nyilvánossággal a legújabb részleteket.

Harmadik fejezet

Az angyali „előkészítés”

A legutóbbi kijelentések kiderítik, hogy jóval a Szent Szűz fatimai jelenései előtt a három kis látnokot egy angyal váratlanul többször meglátogatta és előkészítette őket jövődő küldetésükre.

Már második esztendeje folyt az első világháború, amikor 1916 márciusának elején egy Madeira-szigetére internált hajó elmen-

kült. Portugália, hogy a további szökéseket megakadályozza, lefoglalta az összes kikötőibe menekült hajókat. Március 9-én a „hármasszövetség” hadat üzent Portugáliának.

A béke angyala

Kevéssel ezután „1916 tavaszának vége felé,¹ mialatt Portugália lázasan készülődött a háborúra, a három jövendőbeli kis látnok egy napon juhait őrizte a Cabeco-domb lejtőin. Délfelé hirtelen zápor kerekedett és a fák alatti rejtett barlangba menekültek. Itt megbédeltek, rózsafüzérüket is elimádkozták és újra kimentek, hogy együtt játsszanak.

Heves szélrohamra lettek figyelmesek és a levegőben egy feléjük tartó emberalakú, szép fehér felhőt pillantottak meg. Hóemberhez hasonlított. Átlátszó volt, mint a kristály. Amint jobban közelédt feléjük, a gyermekek egy 14—16 év körüli csodás szépségű ifjút ismertek fel benne.

— Ne féljete! — mondta az angyal feléjük közeledve. — Én a béke angyala vagyok! Imádkozzatok velem!

Letérdelnek és az angyal földrehajtott homlokkal háromszor ismétli a következő imát:

¹ Lucia nem tudja pontosan megjelölni az időt, „mert ebben az időben — írja — nem tudtam számolni sem a hónapokat, sem a hét napjait”. Az angyal első jelenései már 1915-ben kezdődtek.

„Istenem, hiszek Benned és imádlak Téged, reménylek Benned és szeretlek Téged! Bocsáss meg azoknak, akik nem hisznek és nem imádnak; — akik nem remélnek és nem szeretnek Téged!”

Majd felkeltek és az angyal így szólt hozzájuk:

Mindíg így imádkozzatok! Jézus és Mária szeplőtelen Szíve ájtatos könyörgéseitekre kiengesztelődnek.

„Az angyal ezután eltűnt, — folytatja Lucia — de szavai olyan mélyen vésődtek lelkünkbe, hogy sohasem tudtuk elfelejteni. Ettől a naptól kezdve gyakran hosszú órákon át maradtunk földre borulva, miként az angyal mutatta és ismételtük egészen a kimerülésig ezt az imát.”

A második angyali jelenés

Más alkalommal, 1916 júliusában vagy augusztusában a három gyermek együtt játszott, közel a kúthoz, Luciáék kertjében. Váratlanul megjelent ugyanaz az angyal és kérdezte tőlük: „Mit csináltok itt?” — Majd így folytatta: „Imádkozzatok, sokat imádkoztatok! Jézus és Mária szeplőtelen Szívének nagy terve van veletek! . . . Ajánljatok fel állandóan az Úrnak imákat és áldozatokat engesztelésül a számtalan bűnért, amelyek Őt

sértik és könyörögjete sokat a bűnösök meg-
téréséért! Igy igyekezettek békét hozni hazá-
tokra, amelynek én vagyok a védőangyala
. . . Főképen pedig fogadjátok engedelmesen
és viseljétek türelemmel azokat a szenvedé-
seket, amelyeket az Úr majd rátok küld!"

„Ezek a szavak — írja Lucia — mint
élő fény sugar járták át lelkünket és megér-
tették velünk: mennyire szeret bennünket a
jó Isten! Mily hön óhajtja viszonszeretetün-
ket! Megéreztek, milyen nagy értéke lehet az
áldozatnak, lemondásnak, ha ezáltal még a
bűnösöknek is kész Isten megbocsátani.”

„Ettől fogva szinte megszokottan aján-
lottuk fel az Úrnak önmegtágadásainkat . . .
és mindennap hosszú órákon át ismételtük
az angyal imáját!”

Az angyal harmadik jelenése

Két vagy három hónappal később a
gyermekék ismét a Cabeco-dombon terelték
nyájukat. Ebéd után visszavonultak a bar-
langba, hogy zavartalanul mondhassák el a
rózsafüzért. A délután egyrészt az angyal
imájával töltötték el.

Már többször elismételték az imát, ami-
kor hirtelen fény vette őket körül. Gyorsan
felkeltek és csakhamar észrevették az angyalt,
aki kezében kelyhet tartott, fölötte ostyával.
Az ostyából vércseppek hullottak a kehelybe

... A kelyhet és ostyát az angyal csodálatos módon a levegőben hagyta, aztán letérdelt a gyermekek mellé és háromszor ismételte a következő imát:

„Legteljesebb Szentháromság: Atya, Fiú és Szentlélek! Mélységesen imádlak és felajánlom a mi Urunk Jézus Krisztus legszentebb Testét, Véréit, Lelkét és Istenségét, amely a világ összes oltárszekerényében jelen van, engesztelésül azokért a vétkekért, amelyekkel Téged megbántanak. A Szent Szív végtelen érdemeiért és a Boldogságos Szűz szeplőtelen Szívének közbenjárására kérlek, térítsd meg a szegény bűnösöket!”

Azután felkelt. Vette az ostyát és azt nyújtotta. A kelyhet a Szent Vérral megosztotta Jacinta és Ferenc között e szavakkal: „Vegyétek Jézus Krisztus Szent Testét és Véréit, amelyet a hálátlan emberek oly rettenetesen megsértettek. Engeszteljétek ki e bűnökért és vigasztaljátok meg Isteneteket.”

Majd újból földre borultak és hálaadást végeztek. Az angyal még háromszor megismételte az előbbi imát: „Legteljesebb Szentháromság: Atya, Fiú és Szentlélek . . .”

A gyermekek imába merülten még sokáig maradtak a földre borulva és szüntelenül ismételték az első meg a mostani jelenés imáit.²

² 1942-ben a jubileumi ünnepek alkalmával a Leiria-Fatima-i püspök 50 napi búcsút engedélyezett

Mély, természetfölötti áhítat járta át lelküket. Így maradtak sokáig imába merülve és szinte meghaltak a külvilág számára. És amíg ott bent a barlangban hosszú órákon át mondták imáikat, a harminc kis báránycájuk szépen együtt maradt.

Végre is Ferenc észreveszi, hogy már hamarosan rájuk köszönt az este. Hívja kis társait, hogy térjenek haza a nyájjal.

Mit jelentenek tehát ezek a rendkívüli angyali látogatások, mert a valódiságukat Fatimában és Rómában közzétett, hivatalosan is jóváhagyott bizonyítékok is igazolják? — Nyilvánvaló, — mondja Fonseca jezsuita atya — hogy ezek csak előkészítették és tájékoztatták a gyermekeket. Ezek vezették be a fatimai Szűzanya 1917. évi nagy jelenéseit és ezek irányították a három kis látnok imáját a modern vallásellenes mozgalmak jövő nagy támadásai ellen, amelyeknek hitvallásuk: „Nem hinni, nem imádkozni, nem remélni és nem szeretni!”

azoknak a hívőknek, akik bűnbánó szívvel elimádkozták az angyal két imáját.

Negyedik fejezet

A fatimai titok

Az első titok

1917 június 13-a, vagyis a második jelenés óta a kis látnokok mindig csak egy titkot emlegettek. Most már tudjuk, hogy voltaképen az első titokról volt szó. Lucia kérte az égi „Asszony”-t, hogy mindhármukat vigye magával az égbe.

— Igen, — felelte a Szent Szűz — Jacintát és Ferencet rövidesen elviszem. Néked azonban még hosszabb ideig kell a földön maradnod. Jézus azt akarja, hogy szolgálj Őt. Még azért is idelent kell maradnod, hogy engem megismertess és megszeretess az emberekkel. Jézus azt akarja, hogy általad terjedjen el a világon szeplőtelen Szívem tisztelete . . .

— Akkor egészen egyedül kell ittmaradnom a földön? — kérdezte szomorúan a gyermek.

— Nem, leányom . . . Én nem hagylak el sohasem! Szeplőtelen Szívem lesz menedéked és az utad, amely téged Istenhez vezet!

Lucia elbeszéli még, hogy amikor a Szent Szűz ezeket mondta, éppen úgy széttárta kezét, mint május 13-án s másodszer is rájuk sugározta az átható fényt és mintegy Istenbe elmerülve érezték magukat. Ferenc és Jacinta

abban a fénynyalábban állottak, amely az ég felé lövelt, Lucia pedig abban, amely a földre áradt. A „Jelenés” jobbkeze előtt töviskoszorúval körülvett Szív volt és azt minden oldalról felsértették a hegyes tövisek. A gyermekek megértették, hogy e Szív a világ számtalan bűnétől megszorított Mária szeplőtelen Szíve. Ez a Szív kéri a bűnbánatot és engesztelést!

„Június 13-án — folytatja Lucia — a Szent Szűz kifejezetten nem kért minket, hogy titkoljunk ezeket a dolgokat. De éreztük, hogy az Úr Jézus ösztönöz minket a titoktartásra.”

A második és egyben főtitok

1917 július 13-án, a harmadik jelenéskor történt, hogy a Szent Szűz igazi titkot bízott a gyermekekre azzal a paranccsal, hogy azt senkinek meg ne mondják.

Fonseca atya hatodik kiadásban megjelent könyve alapján közöljük, amit Lucia írt: „Tiszta engedelmességből és az ég engedélyéből.”

„A titok három különböző, belsőleg összefüggő dologban áll. Kifejtem az első kettőt, azaz a pokol látomását és Mária szeplőtelen Szívének tiszteletét. A harmadiknak még titokban kell maradnia.”

a) A pokol és az elkárhozott lelkek látomása

Amint az előző hónapokban, úgy most is kitérte a Szent Szűz kezét és így szólt: „Hozzatok áldozatot a bűnösökért. Mondjátok gyakran, különösen, amikor engesztelő áldozatot hoztok:

„Ó Jézusom, fogadd ezt tőlünk Irántad való szeretetből a bűnösök megtéréseért és mindazoknak a megbántásoknak az engesztelésére, melyeket Szűz Mária szeplőtelen Szíve ellen elkövetnek.“

„A kiáradó fénysugarak a földre hulltak és nagy tűztengert láttunk. Akik abban elmerültek, egészen feketék lettek és égtek. Emberalakú, átlátszó, üszkös fénycsóvához hasonlítottak. Most már tudom, hogy ezek voltak az ördögök. A lángok a magasba emelték őket s egymás hegyén-hátán hullottak vissza, mint a sziporkák a nagy tűzvészben. Súlytalanul, himbálódzva hánykolódtak. Kétségbeesetten és a fájdalomtól borzalmasan kiabáltak és mi megremültünk. Reszkettünk a borzalomtól! Valószínűleg ennek látására kiálthattam a „jaj“-t, amelyet a jelenlévők is jól hallottak. Az ördögök rettenetesen undorító, ismeretlen, rémítő állatalakúak, hasonlóak a lángbaborított és átlátszó fekete üszökhöz!“

„Ez a látvány alig pár pillanatig tartott. Őszinte hálával kell megköszönnünk égi Anyánknak, aki előkészített minket és meg-

ígérte, hogy magával visz az égbe, különben — úgy hiszem — a borzalomtól és rémület-től meghaltunk volna.”

b) Mária szeplőtelen Szívének tisztelete

Könyörgő tekintetünket — folytatja Lucia — segítséget kérőn a Szent Szűz felé emeltük, aki jóságosan, de igen szomorú tekintettel felelt:

— Láttátok a poklot, ahová a szerencsétlen bűnösök lelkei jutnak. Azért akarja az Úr Jézus szeplőtelen Szívem tiszteletét elterjeszteni a világon, hogy ezeket megmenthessük. Ha az emberek megteszik azt, amit nektek mondok, sok lélek megmenekül és béke lesz.

A háború — az 1914-es — hamar véget ér. De ha továbbra is bántalmazták az Úr Jézust, nemsokára egy másik, sokkal kegyetlenebb kezdődik.¹ Ez a következő pápa uralkodása alatt lesz.²

¹ Jacinta, úgylátszik, szeme előtt látta a jövő szerencsétlenségeit. Kevéssel halála előtt (1920 február) mondta a lisszaboni árvaház igazgatónőjének: „Ha az emberek nem javulnak meg, a jó Isten Spanyolországgal kezdődőleg olyan büntetést küld a világra, amilyent az emberek még sohasem láttak. Aztán beszélt — folytatja az igazgatónő — „nagy világeseményekről, amelyek 1940 felé történnek”.

² XI. Pius pápa uralkodása alatt volt a borzalmas spanyol háború, amely előjátéka a mostani világháborúnak. A csatatéren elesett katonákat leszámítva, a

Amikor ismeretlen fénytől megvilágított³ éjszakát láttok, tudjátok meg, hogy ez a nagy jel. Isten figyelmeztet ezzel benneteket, hogy a világ megszámlálhatatlan sok bűnéért rövidesen háborúval, éhséggel, az Egyház és a Szentatya üldözésével bűnhődik . . .

Hogy ez be ne következzen, azért kérem, hogy a világot ajánlják fel szeplőtelen Szívmemnek. Egyúttal a hónap első szombatjain engesztelő szentáldozásokat kérek. Ha az emberek kérésemet meghallgatják, Oroszország megtér és elérkezik a várva-várt béke. Ha pedig nem, akkor az istentelen propaganda az egész földön elterjeszti tévedéseit, háborúkat és egyházellenes üldözéseket idéz elő. Sok ártatlant gyilkolnak meg, a Szentatya is sokat szenved. Több nemzet megsemmisül . . . A látóhatár tehát nagyon sötét. De íme, egy biz-

spanyol vörösök kegyetlenül lemészároltak 13 pápai prelátust, 14,000 papot, szerzetest és a vértanú keresztények százazreit.

³ Lucia „az Isten jelét“ ismerte fel abban a különös északi fényben, amely 1938 január 25–26. éjszakáját mindenütt hosszasan megvilágította. Mivel érezte, hogy a most folyó világháború kitör, „amely borzasztó és rettenetes lesz“, minden tőle telhetőt megtett tehát, hogy siettesse az égi „Jelenés“ kérésének mielőbbi megvalósulását. De csakhamar meggyőződött, hogy a Gondviselés, vagyis a könyörület órája még nem érkezett el. Bárcsak adná meg az ég, hogy minél előbb elérkezzék és mi magunk is tegyünk meg minden tőlünk telhetőt, hogy megvalósulását siettessük.

tató fény sugar: szeplőtelen Szívem diadalt arat! . . .⁴

A „Jelenés” befejezi szavait: „Ferencet kivéve ne mondjátok meg ezt senkinek.”⁵

Néhány pillanat múlva folytatja: „Amikor a szentolvasót imádkoztátok, minden tized végén mondjátok:

„Ó Jézusom, bocsásd meg bűneinket, ments meg minket a pokol tüzétől és vidd a mennybe a lelkeket, különösen azokat, akik legjobban rászorulnak irgalmadra.”

Fonseca atya magyarázata

„Majdnem szószerint Lucia szavaival fejtettük ki a fatimai titok legfőbb részét, vagyis amely már az eseményekkel igazoltnak látszik.

Valóban, akik szemtanúi voltak a spanyol háború (1936–38) borzalmainak és akik tanúi ennek, amely jelenleg folyik, azoknak nem kell magyaráznunk a titok fontosságát.

Közben meg kell jegyeznünk, hogy e titoknak nem éppen a háború a lényeges

⁴ Mikor és hogyan? Lásd 71. oldalon, amit Fonseca atya mond. Nem kell csodálkoznunk a homályokon, amelyek még a fatimai titokban előfordulnak. A titok egyrésze még rejtve marad. Egyes pontjai nyilvánosságra jutottak már, de vannak még elhallgatott részek, amelyek óvatosságra sarkallják az egyházi hatóságokat.

⁵ Megemlítjük, hogy Ferenc látta a jelenést, de nem hallotta.

pontja. Nem az a célja, hogy kíváncsiságunkat kielégítse, hanem hogy a lelkek örök üdvösségét szolgálja. A titok tulajdonképen arra a nagy, katolikus igazságra emlékeztet, hogy a jelen megpróbáltatásai az emberek bűnei által kihívott büntető isteni igazságosság. Másrészt pedig irgalmasan felhív, hogy engeszteljünk. E nélkül a jelen szerencsétlenségei valóban az örök szerencsétlenség rettenetes előjátékai lennének!

Figyelmeztetnek, hogy hathatós közbenjárásért a Szent Szűzhez meneküljünk. Így nyerhetjük el az isteni irgalmat mind magunk, mind az Anyaszentegyház és minden lélek számára!"

Ötödik fejezet

A látnokok megjegyzései a titokra vonatkozólag

Semmi sem tárja fel a nagy fatimai titok értelmét és jelentőségét jobban, mint a három kis látnok szavai és erénygyakorlatai. Élénken sejtetik velünk a bűn felfoghatatlan rútságát, amely sérti a jó Istent és a lelkek örök veszét okozza. Tövissel koronázza Mária anyai Szívét és a világra zúdítja a végtelenül igazságos Isten ostorát.

Az Isten sérelme

A fatimai Szűzanya a jelenések során többször kérte a három gyermeket, hogy engeszteljék az Isten fenségén esett sérelmeket. Október 13-i üzenetében szomorúan könnyörög: „Ne sértsék tovább az emberek az Úr Jézust, akit már úgyis olyan nagyon megbántottak.”

„Mily fájó, de szeretetteljes panasz csendül meg e szavakban — írja Lucia — és mily gyengéd esengés. Ó, mennyire szeretném, ha bele tudnám kiáltani a világba, hogy a mi jó égi Anyánk minden gyermeke hallja meg e szavakat!”

Ugyanez a gondolat bántotta a kis Jacintát is.

„Ó — kiáltott fel kevéssel halála előtt — a világ bűnei nagyon súlyosak!”

Már az angyal is kijelentette nekik, hogy az Úr Jézus Szent Testét és Vérért rettenetesen meggyalázzák a hálátlan emberek és egyben kijelölte nekik magasztos hivatásukat, amikor így szólt: „Tegyétek jóvá e hibákat és engeszteljétek az Úr Jézust!”

Engesztelni a jó Istent!

Ezt a jóvátévő és engesztelő hivatást a három kis látnok akkor értette meg különösen, amikor az égi jelenés alkalmával rájuk

vetődő vakító fényben jobban megismerték a jó Istent.

Ferencen látszott, hogy rendkívül megragadta az Isten iránti részvét. Vágyódott, hogy azokért a szenvedésekért megvigasztalja, amelyeket a bűn okoz neki. Így fordult kis társaihoz:

— Egészen lángba borultunk ettől a fénytől, amely úgy érzem, hogy maga a jó Isten. És milyen csodálatos, hogy nem égetett meg bennünket. Hogyan lehet ez a jó Isten? . . . Azt hiszem, sohasem tudjuk felfogni . . . Milyen kár, hogy olyan szomorú! Be nagyon szeretném, ha meg tudnám vigasztalni! . . .

Vigasztalást nyújtani a jó Istennek azért a sok fájdalomért, amelyeket az emberek bűnei okoznak neki: ez lesz állandó gondolata.

— Ferenc, — kérdezték egyik nap tőle társai — mit csinálsz ott olyan régóta térden állva?

— A jó Istenre gondolok, aki a sok bűn miatt olyan nagyon szomorú. Ó, mennyire szeretném megvigasztalni! . . .

Ebben a gondolatban töltötte az egész délutánt. Imádkozott és még uzsonnájáról is lemondott, de nem volt hajlandó megszakítani.

— Nagyon boldog voltam, hogy szemben állhattam az angyallal, — beszélgetett bizalmasan két kis társával — hasonlóképen, amikor a Szent Szűzet nézhettem, de leginkább az tett boldoggá, hogy láthattam a jó Istent

abban a nagy fényben, amely a Szent Szűz felől áradt ránk. Mily nagyon szeretem a jó Istent! Csak az fáj, hogy annyira szomorú a sok bűn miatt. Nem is kíván mást, csak hogy többé egy bűnt se kövessünk el.

— Ferenc, — kérdezte egy alkalommal Lucia — mit szeretnél jobban: kiengesztelni a mi Urunkat, vagy megtéríteni a bűnösöket, hogy ne jussanak többé a lelkek a pokolba?

— Inkább akarom engesztelni a mi Urunkat. Nem vetted észre, mily szomorú lett a Szent Szűz, amikor kérte, hogy az emberek többé ne sértsék meg a mi Urunkat, aki már úgysis annyi sértést elszenvedett? Elsősorban szeretném Őt megvigasztalni és utána megtéríteni a bűnösöket, hogy többé már ne sértsék meg!

Később, amikor már beteg volt, megint azt mondotta:

— Még mindig nagyon szomorú az Úr! Felajánlom Neki engesztelésül mindazt az áldozatot, amit csak tenni tudok.

Pokol és örökkévalóság

Jacintát különösen a pokol örökkévalóságának gondolata foglalkoztatta. Egy játék közepén hirtelen megállt, hogy megkérdezze Luciától:

— Mondd: és sok, sok, nagyon sok év múlva sem lesz vége a pokolnak? . . . És az

emberek, akik ott vannak, nem halnak meg? . . . Nem válnak hamuvá? . . . És ha mi sokat imádkozunk meg áldozatot hozunk a bűnösökért, akkor az Úr Jézus nem veti őket többé a kárhozatba? . . . Ó, ezek a szegény szerencsétlenek! Mennyire jó hozzánk a Szent Szűz, mivel megígérte nekünk, hogy magával visz bennünket a mennybe! . . .

És ettől kezdve gyakran mélyen elgondolkozva ült és ismételtette:

— Pokol! Pokol! . . . Mennyire sajnálom azokat a lelkeket, akik a pokolba jutnak! . . . Ott az emberek elevenen égnek, mint a fa a tűzben! . . .

És felindultan remegett egész teste, térdre hullott, kezét összekulcsolta és áhítattal mondogatta:

— Ó Jézusom, bocsásd meg bűneinket, ments meg minket a pokol tüzétől és vidd a mennybe a lelkeket, különösen azokat, akik legjobban rászorulnak irgalmadra.

Máskor úgy látszott, mintha mély elmélkedésből ébredt volna fel, és magához hívta két társát:

— Akartok velem együtt imádkozni? . . . Sokat kell imádkozni, akkor megakadályozhatjuk, hogy a lelkek a pokolba jussanak. Nagyon sokan kerülnek oda!

Hitünk tanítja, hogy van pokol, de sok lélek nem törődik eléggé az örök igazságokkal. Jacinta elkeseredve sóhajtott föl:

— Ó, ha a bűnösök látnák, hogy mi az a pokol, — mint ahogyan mi láttuk, bizonyára nem követnének el többé bűnt és nem jutnának a pokolba! . . .

E gondolatba elmerülve ismételte:

— Sokan kerülnek a pokolba! Nagyon sokan!

— Ne félj, — bátorította Lucia — te az égbe jutsz!

— Nagyon jól tudom, hisz a Szent Szűz megígérte nekünk, de igen szeretném, ha mindenki oda jutna! . . .

S hogy elősegítsék a bűnösök megtérését és a poklot elkerültessék velük, ezek a kisgyermek, Isten kiválasztott kegyeltjei, nem éltek másnak, csak az imádságnak és hősie lemondásnak. Gyakran könny fakad azok szeméből, akik életük történetét olvassák: . . . „Élt egyszer Fatimában három kisgyermek . . .”

A világ bűnei

A kis Jacinta kevéssel halála előtt így szólt:

„A test bűnei juttatják leginkább a lelkeket a pokolba.”

„Az emberek olyan divatot kezdenek amely nagyon sérti az Úr Jézust. Akik a jó Istent szolgálják, azok ne kövessék e sértő divatot.”

„A világ bűnei végtelen nagyok. A Szent

Szűz maga mondta, hogy sok a háború és a viszály a világban, de a háború nem más, mint a világ sok-sok bűnének a büntetése."

„A Szent Szűz nem tudja már visszatartani isteni Fiának a világra sujtó kezét."

„Bűnbánatot kell tartani! . . . Ha az emberek megváltoztatják életüket, az Úr Jézus még megbocsát, de ha nem javulnak meg, akkor a büntetés elkerülhetetlen! . . ."

A jövődő büntetés

Jacinta ágybanfekvő beteg. Egy alkalommal fejét kezébe hajtva elmélkedik.

— Min gondolkodol, leányom? — kérdezi tőle édesanyja.

Válaszul csak szerényen mosolygott. Később Luciának elárulta:

— Az Úr Jézusra gondoltam, majd pedig a Szent Szűzre és arra a háborúra, amely rövidesen a világra szakad . . .

Sok, sok embernek kell abban meghalni.

És nagyon sokan jutnak a pokolba . . .

Rengeteg házat rombolnak össze . . .

És nagyon sok pap szenved majd vértanúságot . . .

Ó, de fájdalmas! De ha az emberek nem bántalmazták volna az Úr Jézust, a háború elmaradt volna és milyen sok ember kerülte volna el a poklot! . . .

Jel a fényes égen

— Hallgass ide, Lucia — folytatta a kis beteg. Én rövidesen az égbe megyek. És ha egyszer majd meglátod azt a titokzatos fényt, amit az égi „Asszony” előre mondott, menekülj te is oda föll . . .

— Hát te nem tudod, — válaszolt Lucia — hogy az ember csak úgy a saját akaratából nem mehet az égbe?

— Igaz, te magad egyelőre nem jöhetsz. De azért ne félj. Az égben majd sokat imádkozom érted, a Szentatyáért, minden papért és Portugáliáért, hogy a háború szenvedése ne érjen el eddig . . .

Az éhség

Egy napon a három gyermek a Szűzanyához imádkozott a Cabeco-barlangban. Jacinta váratlanul felállt és Luciához fordult:

— Nem látod azt a sok utat, ösvényt és mezőt tele emberekkel? Az éhség miatt sírnak, mert nincs mit enniük . . .¹

Nem látod a Szentatyát és másokat, akik

¹ A nélkül, hogy elébe vágnánk a jövőnek, mégis eszünkbe jut a millió és millió menekült férfi, nő, gyermek, öreg, beteg, aki Lengyelország, Hollandia, Belgium, Franciaország és Olaszország megtámadása alkalmával fekhely és táplálék nélkül bolyong utak mentén és mezőkön át.

vele együtt imádkoznak a szeplőtelen Szűz Szíve előtt egy templomban?²

A Szentatyá

Más alkalommal Jacinta ezt kérdezi Luciától:

— Láttad a Szentatyát? . . . Nem tudom, hogyan történt . . . Igen nagy házban láttam őt. Egy kis asztal előtt térdelt és fejét sirva hajtotta tenyerébe. Kívül nagy tömeg összevissza kiabált . . . egyesek köveket hajigáltak, mások átkozódtak és aljas, durva szavakat mondtak . . . Szegény Szentatyá!

Egy alkalommal két pap ajánlotta a kis látnokoknak, hogy imádkozzanak a Szentatyáért. Jacinta rögtön így szólt társaihoz:

— Őt láttam sírni és a Szent Szűz róla beszélt a titokban. A Szent Szűz bizonyára megmutatta a jelenetet ennek a két papnak is! Látjátok, nem csalódtam! Sokat kell érte imádkoznunk! . . .

² Emlékezünk rá, hogy 1942 december 2-án XII. Pius az Egyház és az egész emberi nem nevében a Szent Péter-bazilikában engesztelő szertartást tartott és a világot Mária szeplőtelen Szívének ajánlotta. Negyven kardinális vette körül a pápát és számos püspök, Róma összes plébánosa, diplomáciai testületek és a hívők megszámlálhatatlan tömege vett részt az ünnepségen. Egészen megtöltötték a bazilikát, sőt még a Szent Péter-térre is kinyúlt a tömeg.

Érezzük, hogy amikor a gyermekek a Szentatyáról beszélnek, valamit mindig elhallgatnak. Ez a valami bizonyosan a titkok harmadik részéhez tartozik és még nem hozták nyilvánosságra. A három gyermek állhatatos imádsága a Szentatyáért sok mindent elárul. Amikor az Úr Jézusnak felajánlották önmegtagadásukat, mindig hozzáfűzték: „... és a Szentatyáért.” Rózsafüzérük végén sohasem felejtenek el három Üdvözlégyet hozzácsatolni a „Szentatyáért”. Egymást is állandóan buzdították, hogy a Szentatyáért minél többet imádkozzanak.

A fatimai templomban is szokássá vált, hogy a Szentatyáért imádkozzanak. Ez a szép szokás innen terjedt el az egész országban, úgyhogy 1942 május 13-án Leiria püspöke örömmel mondhatta, hogy „Fatima megalapozta Portugáliában a Szentatya iránti tiszteletet”.

Bárcsak minden keresztényt fokozottabb mértékben ösztönözne Fatima példája a Krisztus Helytartója iránti őszinte, fiúi szeretetre, akiről Sziénai Szent Katalin tiszteletteljesen mondotta: „A föld jóságos Krisztusa.”

Hatodik fejezet

Fatima hármias üzenete: bűnbánat, rózsafüzér és Mária szeplőtelen Szívének tisztelete

Hogy a fatimai nagy eseményeket helyesen ítéljük meg, két dolgot kell gondosan megkülönböztetnünk: a csodajeleket és a Szent Szűz üzenetét.

A jelenések főcélja az üzenet, vagyis a Fatimai Rózsafüzér Királynőjének utasításai. A csodajelek ezzel szemben nem szolgálnak másra, mint hogy kétségbevonhatatlanul bizonyítsák az égi üzenetet.

Kétségtelen, hogy a fatimai eseményekben legmegkapóbb a megmagyarázhatatlan napcsoda. Ez valóban egyedül áll a világtörténelemben és szinte láthatóan felrázza kialudt hitünket. De a főhangsúly — és ezt kell különösen megjegyeznünk — az égi üzenetben van. Vagyis gondosan meg kell valósítanunk és terjesztenünk kell magunk körül a fatimai Szűzanya utasításait.

A legújabb időkig az üzenetet az 1917 október 13-i jelenés rövid szavaiból ismerték. Az 1942-ben történt újabb közlések azonban megmagyarázzák az égi üzenetet és világosan feltárják a Cova da Iria-i nagy események célját és összefüggését.

Jóllehet a titok egyrésze még rejtve maradt, mégis mostantól fogva a következőképpen értelmezhetjük a fatimai eseményeket.

Modern korunk bűnei rettentő nagygyá nőttek. Az emberek sivárlelkűen Istenné teszik a testet és hidegen visszautasítják Krisztust, az Ő Egyházát és törvényeit. Amint Noé idejében a féktelen emberi gonoszság az égbe kiáltott bosszúért és földre zúdította a vízözönt, éppúgy hívta ki maga ellen a modern világ sok-sok bűne az isteni igazságosságot. Isten úgy döntött, hogy új tűz- és vízözönnel sujtja ezt a kegyetlen, embertelen világot.

Az emberekkel való együttérzés, jóságos anyai szeretet azonban közbenjárásra indítja a Szent Szűzet. Békéért könyörög isteni Fiánál és kéri, halassza el a büntetést.

Ezért jön le Fatimába rendkívüli csodajelek kíséretében, hogy annál jobban érzékeltesse a helyzet súlyosságát. Legfőbb felhívásban kéri az emberektől: 1. hogy szüntessék meg a bűnt és tartsanak bünbánatot; 2. hogy a rózsafüzért mindennap imádkozzák; 3. hogy szeplőtelen Szívét tiszteljék. Ilyen feltételek mellett tartós békét ígér és sok léleknek üdvösséget. De figyelmeztet arra is, hogy ha az emberek semmibe sem veszik intését, az isteni igazságosság tovább folytatja útját és újabb, még nagyobb csapásokkal sujtja a földet.

Az isteni intő szót a rendkívüli csodajelek ellenére sem hallgatták meg. Tehát az

ígéret szerint az isteni igazságosság újra megmutatja hatalmát.

Isten azonban végtelenül irgalmas és a Szent Szűz is fáradhatatlan a könyörületos közbenjárásban. Ha az emberek észhez térnek és meghallgatják Mária szeplőtelen Szívének üzenetét, a büntetést, amelyet ugyan teljesen már el nem kerülhetünk, legalább enyhíthetjük és a szenvedések végét siettethetjük.

Hiteles adatokra támaszkodva Schuster bíboros-érsek 1942-ben így nyilatkozott: „Ha hűségesen megfelelünk a követelményeknek, a fatimai Szűz megígéri a háború végét; sőt még azt is, hogy Oroszország visszatér a katolikus egységbe és új apostolélet kezdődik; a katolikus Egyház széles körben tért hódít.”

A következő három fejezetben a fatimai Szűz három kérését tárgyaljuk: a bűnbánatot, a rózsafüzért és Mária szeplőtelen Szívének tiszteletét. Mélyedjünk el nagy szeretettel a három fatimai üzenetben. Maradéktalanul valóítsuk meg életünkben és terjesszük magunk körül is a gondolatot. Ennél biztosabb eszközünk nincs arra, hogy az Úr Jézus áldását leesdjük erre a békétlen világra.

Hetedik fejezet

1. Felhívás a bűnbánatra

Már az 1916-i előkészítő látomásokban a „fatimai angyal” imát és áldozatot kért. Hirdette, hogy a világ bűneiért engesztelést kell tartani és a bűnösök megtéréséért kell könyörögni. Jelenései során a Szent Szűz is ugyanezt a kérést ismételte majdnem változatlanul. Végül 1917 október 13-án utoljára hangsúlyozta: „Az embereknek meg kell javulniok és bűneikért bocsánatot kell kérniök.” Majd szomorú arccal és könyörgő hangon hozzátette: „Ne sértsék tovább az emberek az Úr Jézust, akit már úgyis olyan nagyon megbántottak.”

Ez a fatimai bűnbánati üzenet. Nemcsak azt kéri tőlünk, hogy saját bűneinket bánjuk és engeszteljünk értük, hanem azt is, hogy a jövőben életirányt változtassunk. Szakítsunk teljesen a bűnnel, amely fájdalmat okoz a jó Istennek, ránk pedig büntetéseket hoz.

Meghatóan írja le Lucia a bűnbánati üzenetet:

„Ezen az utolsó jelenésen az égi „Aszszony” kérése vésődött legmélyebben a szívembe, hogy ne sértsék meg többé az Istent, a mi jóságos Urunkat, akit már úgyis olyan nagyon megbántottak. Mily szerető panasz és mily gyengéd esengés! Ó, mennyire szeretném, ha bele tudnám kiáltani a világba, hogy

a mi jó égi Anyánk minden gyermeke hallja meg e szavakat! . . .”

Hasonlókép szívbemarkoló a kis Jacinta 1920 februárjában, kevéssel halála előtt mondott szavai. Mily lángoló buzgósággal hirdette ez a 10 éves kisgyermek az életirány teljes megváltoztatását nemcsak a bűnösöknek, hanem még a hívő lelkeknek is. Mennyire hangsúlyozta a bűn száműzését, a keresztyény erények gyakorlását, de legfőképen a bűnbánatot.

„Ó, — mondotta a lisszaboni árvaház főnöknőjének — hacsak egy kevéssé is sejténék, hogy mi az örök élet, mennyire belefeleltetnék minden erejüket, hogy életüket megváltoztassák! Marraine nővér, — mert így hívták a főnöknőt — az önmegtágadás és az áldozatok nagyon tetszenek az Úr Jézusnak! Meneküljete a fényűzés elől! Kerüljete a gazdagságot és szeresséte nagyon a szent szegénységet! Legyete szeretetreméltók még a gonoszokkal szemben is! Ne mondjate soha rosszat senkiről! Kerüljete azokat, akik másokat megszólne! Legyete nagyon türelmesek, mert a türelem az égbe visz!”

„Imádkozzate sokat a bűnösökért! Imádkozzate sokat a papokért, a szerzetesekért és az ország vezetőiért! A papoknak nem volna szabad mással törődniök, csak az Egyház ügyeivel! Tisztáknak, nagyon tisztáknak kell lenniök! A papok és szerzetesek engedetlen-sége a Szentatyával és feljebbvalóikkal szem-

ben nagyon bántja az Úr Jézust. Az átok súlya nehezedik azokra, akik üldözik Krisztus vallását. Ha a kormányok békén hagyják az Egyházat és szent vallásunknak megadják a szabadságot, Isten megáldja őket."

„A világ bűnei rendkívül nagyok. A test bűnei taszítják a legtöbb lelket a pokolba!... Bűnbánatot kell tartani! Ha az emberek megváltoztatják bűneiket, akkor az Úr Jézus megbocsát a világnak. De ha nem javulnak meg, a büntetés elkerülhetetlen!"

Ügylátszik, amikor a Szent Szűz ezt bejelentette, nagyon szomorú lehetett, mert Jacinta hozzáfűzi:

— Szegény jó Szűzanya! Sajnálom Öt, sajnálom Öt! . . .

Amikor Marraine nővér 1920 februárjában Jacintának a világ büntetéséről szóló szavait leírta, a következő jegyzettel látta el:

„Valami nagy büntetésről volt szó, amiről a gyermek nekem bizalmasan egy-két szót szólt. A jó Isten irgalmazzon nekünk! Néhány év múlva nagy dolgok történnek a világban. Igaz, a Szent Szűz azt mondta, csak abban az esetben, ha az emberek nem változtatják meg életüket. Tehát tőlünk függ! Istenem, könyörülj rajtunk!"

Napnál világosabban beszélnek ezek az 1920-ban írt szavak, ha ma 1944-ben olvassuk.

Fogadjuk szeretettel a fatimai Szűzanya bűnbánati üzenetét. Ismerjük el alázatosan,

hogy mindannyian megérdemeltük Isten igazságos ostorát. Elhibázott multunkért kérjünk őszintén bocsánatot és a kegyelem segítségével fogjunk hozzá őszintén életünk megjobbításához! . . .

Bárcsak „változtatnák“ meg életüket a bűnösök! Bárcsak élnének igazi keresztény életet az isteni törvények pontos megtartásával! Vajha az igazak „megváltoztatnák“ életüket és törekednének mindennap jobbakká válni! A jobbak is „változzanak“ meg és legyenek még tökéletesebbek. A tökéletesek is „változtassanak“ életet. Vágyódjanak teljes szívükből a legmagasabb életszentségre, amely megvigasztalja a jó Istent és távoltartja a világtól Isten igazságos büntetését . . .

Hangsúlyozzuk, hogy mindig szörnyű hálátlanság megsérteni a jó Istent. De mily felfoghatatlan gaztett lenne kihívni Isten haragját most, amidőn az egész világ kegyetlen szenvedésben vergődik. Most, amidőn milliók hálnak éhen, pusztulnak el a hidegtől és nyomortól, kimondhatatlan gaztett lenne kihívni Isten haragját. Most, amidőn milliók siratják halottaikat, míg újabbak haldokolnak is, egymást ölik a csatamezőkön, miként a vad tigrisek! . . . Tudjunk őszintén szakítani a bűnbánat szellemében minden gyávasággal, elpuhultsággal, érzékiséggel. A romlott és örült világgal szemben, amely tovább élvezi a bűnt, elpocsékolja nemesebb erőit és elhítványul a

rosszban. Legyünk mi igaz keresztények! Értsük meg a jelen pillanat nagy próbájának értelmét. Legyünk igazi keresztények, akik szenvedéseiket megszentelik és minden tőlük telhetőt megtesznek, hogy kiérdemeljék az Istentől a bocsánatot és áldást!

Emlékezzünk Ninive lakóira! Ők bünbánatot tartottak. Mi is bánjuk meg őszintén bűneinket és rajtunk is megvalósul az, amit a Szentírás róluk mondott: „Az Isten látta, hogy elhagyták rossz útjukat. Megbánta, hogy büntetést ígért nekik, és nem tette meg! . . .”

Fatimai Rózsafüzér Királynője, könyörögj érettünk! (300 n. b.)

Nyolcadik fejezet

2. Üzenet a rózsafüzérről

A fatimai üzenet egyrészt a bünbánat üzenete, másrészt pedig különösképen a rózsafüzér üzenete. Valóban a rózsafüzér körül pergetek le a nagy fatimai események. Az október 13-i égi jelenés pedig egyenesen kijelentette, hogy ő a „Rózsafüzér Királynője”.

A rózsafüzér a jelenések középpontja

1917 május 13-án, vasárnap delet harangoznak Fatimában. A három kis látnok önkény-

telenül abba hagyja a játékot, hogy együtt mondassák el a rózsafüzért. Ekkor jelent meg nekik a szép Madonna s mintegy jóváhagyta imájukat. Ő maga is hüvelyk- és mutatóujja közé akasztott rózsafüzérrel jelenik meg. Kéri Ferencet, hogy mindaddig imádkozza a rózsafüzért, amíg nem látja őt a tölgyfa felett. Figyelmezteti a fiút, hogy amíg az égbe jut, sok rózsafüzért kell elimádkoznia. Végül, mielőtt az égi „Asszony” eltávozott volna, ezt az utasítást adta nekik:

— Gyermekeim, imádkozzatok minden nap nagy áhítattal a szentolvasót, hogy elnyerje a világ a békét!

Szerdán, június 13-án, míg a három gyermek térden állva imádkozta a néppel együtt a rózsafüzért és várták a jelenést, az égi „Asszony” másodszor is arra buzdította őket, hogy mindennap imádkozzák a rózsafüzért.

Július 13-án, pénteken kb. 4–5000-es tömeggel együtt imádkozzák a kis látnokok a szentolvasót Cova da Iria-ban. A „Jelenés” harmadszor is hangsúlyozza: „Imádkozzatok mindennap a rózsafüzért a Szent Szűz tiszteletére, hogy közbenjárására legyen vége a háborúnak, mert egyedül csak Ő segíthet az embereken.” És ekkor ígéri meg október 13-ra a nagy csodát, „hogy mindenki higgyen”, — mint ahogyan Ő mondta. A Szent Szűz egyúttal megígéri, hogy a pártfogásába ajánlott betegeket meggyógyítja, de csak akkor, ha

viszonzásul imádkozzák a rózsafüzért. Az atouguiai nyomorékkal kapcsolatban még azt is kéri, hogy az egész család együtt mondja a rózsafüzért.

Még ott a jelenés közben hallották is, hogy Lucia egyedül elismételte s mintegy jól emlékezetébe véste azt, amit az égi „Asszony” parancsolt neki: „Igen, azt akarja, hogy imádkozzák a szentolvasót . . ., hogy imádkozzák a rózsafüzért.”

A nagy titok után a Szent Szűz ismét visszatér a rózsafüzérre és kéri, hogy minden tizedhez csatolják ezt a kis rövid imát: „Ó Jézusom, bocsásd meg bűneinket, ments meg minket a pokol tüzétől és vidd a mennybe a lelkeket, különösen azokat, akik legjobban rászorulnak irgalmadra!”

Augusztus 19-én, vasárnap a „Jelenés” újból a lelkükre köti: „Mindennap imádkozni kell a rózsafüzért.” Buzdítja a jelenlévőket, hogy sokat imádkozzanak. Sok áldozatot kell hozniok a bűnösökért, akik közül sokan jutnak a pokolba, mert senki sem gondol arra, hogy imádkozzék és áldozatot hozzon értük.

Szeptember 13-án, csütörtökön a három kis látnok a jelenlévő 30.000 búcsújáróval a rózsafüzért imádkozza, amidőn a Szent Szűz újból megismétli: „Imádkozzátok továbbra is a szentolvasót a Rózsafüzér Királynője tiszteletére, hogy minél előbb véget érjen a háború.”

Végül október 13-án az üzenet szavai és

a napban mutatkozó többszörös jelenés fel-
újítják a rózsafüzérről kapcsolatos eddigi kéré-
seket. Valóban a fatimai üzenetben az égi
„Jelenés” azt hirdeti a világnak, hogy Ő a
Rózsafüzér Királynője. Azért szállt le a földre
személyesen, hogy az embereket életük meg-
változtatására ösztönözze, valamint arra, hogy
mindennap imádkozzák a rózsafüzért.¹

A fatimai Szűzanya a nagy nap-csodában
történő sorozatos jelenésekben is a rózsafüzér
titkait tárja elénk élőképek formájában. Az
első kép, — magyarázza Fonseca atya — a
Szentcsalád képe Jézus gyermekségének örven-
detes titkait ábrázolja. A Hétfájdalmú Szűz
képe a fájdalmas titkokat juttatja eszünkbe
és bűnbánatra indít. A Kármelhegyi Boldog-
asszony a szombati kiváltsággal a dicsőséges
titkokra emlékeztet. Buzdít, hogy igyekezzünk
elkerülni a poklot. A mennyországért éljünk
és minél inkább rövidítsük meg a tisztítótűz
sz szenvedéseit.

A rózsafüzér az üzenet középpontja

Teljes joggal mondhatjuk, hogy a nagy
fatimai üzenet három tárgyat ölel fel: a bűn-
bánatot, a rózsafüzért és Mária szeplőtelen

¹ XIII. Leo apostoli körlevelében a bukásból való
felemelkedés legbiztosabb eszközéül éppen a szentolvasót
ajánlja.

Szívének tiszteletét. De ezek közül a rózsafüzér foglalja el a központi helyet.

Egyébként a kis Jacinta is úgy foglalta össze a fatimai üzenetet valakinek: „A Rózsafüzér Királynője különösen arra kért, hogy mindennap imádkozzuk a szentolvasót. Kérte, hogy minden tized után tegyük hozzá ezt a rövid kis imát: Ó Jézusom, bocsásd meg bűneinket, ments meg minket a pokol tüzétől és vidd a mennybe a lelkeket, különösen azokat, akik legjobban rászorulnak irgalmadra!”

Dr. Formigan, aki a fatimai események első szavahihető tanúja, így ír: „A fatimai üzenetet két szóba foglalhatom össze: rózsafüzér, engesztelés!”

A bűnbánat és engesztelés őszinte érzésével s szent áhítattal mondani mindennap a rózsafüzért: ez a fatimai üzenet lényege és középpontja!

„Én vagyok a Rózsafüzér Királynője!”

A Rózsafüzér Királynője egyszer már megjelent Szent Domonkosnak. Meghirdette a rózsafüzér-ájtatosságot, amely nagyon hatásos arra, hogy a lelkeket felindítsa és veszedelmek idején kiesdje az Ég irgalmát és segítségét. A rózsafüzér által jött el a Szent Szűz az Egyház és állam segítségére az albigiek eretnekségének aggasztó korszakában és a rette-

netes török pusztítások idején is. Ma is rózsafüzérrel, ezzel az egyszerű eszközzel akar a fatimai Szűzanya a vergődő lelkek segítségére sietni. Ezzel akarja megmenteni a világot, mert fejünk felett már-már összecsap a mindent elsodró szennyes ár.

A rózsafüzér áhítatos és kitartó imádkozása mindig csodát tett. Nem fárad el benne sem az imádkozó ajak, sem a szerető szív. Kibékíti a jó Istent, és a Szent Szűz állhatatos könyörgésére végül is megadja a kért kegyelmeket.

A rózsafüzér valóságos kincs, amelyből tudós és tudatlan egyaránt meríthet, hogy Istennek és a Szent Szűznek a hála, a bűnbánat és engesztelés adóját lerója.

A rózsafüzért mindenütt és mindenkor imádkozhatjuk. Más áhítatgyakorlatokkal is összekapcsolhatjuk. A földművesember elmondhatja, amidőn reggel mindennapi munkájára megy; a cseléd, míg utcahosszat megy házigazdájának bevásárolni; a munkás műhelyében, amíg keze a munkaasztalon serénykedik; az utazó a vonaton; az ápoló, amint betegei mellett virraszt. A betegnek enyhül fájdalma, amíg elgyengült kezével a rózsafüzért morszolgatja. A haldokló szeretettel csókolja meg szentolvasóját és kéri, hogy halála után csavarják ujjai közé a Szűzanya iránt érzett tisztelete jeléül. És mindezek mintegy örök csodaként és jutalomképen megerősödnek és

megvigasztalódnak. Nem fogja el őket a kicsinyhitűség jövőjük miatt.

A rózsafüzér a kiválasztottság záloga! Az az édesanya, aki gyermekeivel halálos ágyán megígértette, hogy mindennap imádkozzák el a rózsafüzért, békésen megnyugodva halhat meg. Az biztos lehet a felől, hogy gyermekeit viszontlátja majd egykor az égben!

A rózsafüzér — mondja Vayssiere atya — nemcsak a Mária-ájtatosságnak egyik fajtája, hanem tulajdonképen ez maga a Mária-ájtatosság! — Vegyük észre tehát a rózsafüzér hatalmas értékét, amelyet a kis fatimai látnokok, az összes szentek, sőt maga a Szent Szűz is oly nagy szeretettel ajánl.

A kis látnokok és a rózsafüzér

Május 13-án a „Jelenés” megígérte Ferencnek a mennyországot, ha sokat imádkozza a rózsafüzért. Amikor a kis pásztorfiú ezt a boldog hírt megtudta társaitól,¹ arca szinte sugárzott az örömtől. Kezét mellén keresztbefonta, szemét az égre emelte és lelkendezve kiáltott fel: „Ó Szűzanyám, annyiszor imádkozom a rózsafüzért, ahányszor csak óhajtod!”

A három kis látnok szokás szerint naponként együtt több rózsafüzért is elmondott.

¹ Ugyanis Ferenc látta a „Jelenés”-t, de beszédét nem hallotta.

Ferenc azonban magánosan még újból elimádkozta. Gyakran otthagya játék közben kis társnőit és csendben sétálgatott . . .

— Mit csinálsz ott, Ferenc? — kérdezték tőle egy nap.

Válaszul csak rózsafüzérét mutatta nekik.

— Jer most ide. Előbb játsszunk kicsit, utána majd együtt elimádkozzuk!

— Utána? Nekem most is és utána is imádkoznom kell — válaszolt a kilencéves kis emberke. — Nem emlékeztek arra, hogy mit mondott az égi „Asszony”? Sokat kell imádkoznom a rózsafüzért!

Valóban, naponként 8—9 rózsafüzért is elimádkozott, nem számítva bele az angyal imádságában eltöltött hosszú órákat.

Azonban kis társai sem voltak lanyhábak. Égi Édesanyjuk tiszteletére mindennap többször, buzgón elimádkozták a szentolvasót.

Megható, hogy a Szent Szűz mennyi gonddal és anyai előzékenységgel alakítja őket e téren. 1918 május 9-én a Mennybemenetel miséje közben a kis Jacintát mégegyszer meglátogatta a Szűzanya. Jóságos szeretettel figyelmeztette, hogy jól imádkozza a rózsafüzért; mélyen elmélkedje át a titkokat.

Joggal állíthatjuk tehát, hogy a rózsafüzér isteni fontosságú és hatású. Maga a fatimai Szűzanya ismételten utasított erre bennünket és a Rózsafüzér Királynőjének nevezte magát. Sőt még azt is meghagyta a kis látnokok-

nak, hogyan kell helyesen imádkozni a szentolvasót. Különbön is megfigyelhetjük, hogy Szent Domonkos óta a rózsafüzért minden szent nagyra becsülte. Néhány jellemző példa.

A szentek és a rózsafüzér

Szent Domonkos, aki a rózsafüzér kinyilatkoztatását kapta, így nyilatkozik egyik beszédében: „A szent zsolozsma és szentmise után egy tisztelet és imamód sem olyan kedves az Úr Jézusnak és szent Anyjának, mint a rózsafüzér!” És mennyi csodát tett, hogy ezt az igazságot megerősítse!

Szent Bernát nagy előszeretettel mondja: „Az Üdvözlégység elkergeti az ördögöt és borzalommal tölti el a poklot!”

V. Pius mindennap elimádkozta a rózsafüzért. A lepantói döntő csata előtt kérte, hogy az egész kereszténység szentolvasót imádkozzék a győzelemért. Elrendelte, hogy minden katona kapjon rózsafüzért, amely a leghatásosabb fegyver. A keresztényeknek a török feletti győzelme csodaszerű volt!

Borromei Szent Károly a rózsafüzért „a szentmise után a legistenibb imádságnak” nevezi. Nemcsak maga imádkozta el a házbellekkel térden állva, hanem kispapjait is kötelezte erre. Egyházmegyéjében a következő, szinte parancsoló formában ajánlotta: „A rózsafüzért oly gyakran imádkozd, amilyen sokszor csak tudod!”

Boldog Montfort-i Grignon mondotta: „Régen beigazolódott igazság, hogy akik az elvettetés jegyét hordják magukon, névszerint az eretnekek, istentelenek és megátalkodottak, megvetik és gyűlölik az Üdvözlégyet és a rózsafüzért.” — És még hozzáteszi: „Nem talállok hathatósabb eszközt, amely jobban építené Krisztus országát és táplálná bennünk az örök isteni bölcseséget, mint ha az elmélkedő imához szóbeli imádságot is fűzünk a szentolvasó formájában. Közben pedig a 15 titokról elmélkedünk.”

Aranyszájú Szent János mondja: „Az Isten kormányozza a világot, az imádság azonban magát az Istent!”

Szent Alfonz gyakran ismételtette s 1941 júliusában XII. Pius is felidézte: „Aki imádkozik, önmagát menti meg! Aki pedig nem imádkozik, saját magát dönti kárhozatba!”¹

Az arsi szent plébános meghatottan szól a maga módján: „Ismerek egy hatalmasabb valakit, mint az Isten! Ez pedig az imádkozó ember! Mert igen-t mondat a jó Istennel, amikor Ő nem-et akar mondani!”

Szalézi Szent Ferenc így szól: „A legjobb, a legszebb imádság a rózsafüzér, ha helyesen mondod!” Engedd magadhoz férni az

¹ Lásd Szent Alfonz művét: „Az ima hatalmas ereje” címen. E könyvet maga a Szent is aranykönyvnek hívta és összes könyvei között legértékesebbnek, a lelkek számára pedig a leghasznosabbnak tartotta.

előző gondolatok biztosító erejét, akkor valószínű, megérted a rózsafüzér értékét! Ugyanaz a szent mondta, hogy ha nem volna kötelező a papi zsolozsma, akkor nem mondana más imádságot, csak a rózsafüzért. És még hozzátette: „Legkedvesebb foglalkozásom és szívem legtisztább öröme, ha a szentolvasót imádkozhatom!”

Chantal Szent Franciska elárulja, hogy fogadalmat tett, hogy mindennap elimádkozza a rózsafüzért. És teljes egy órát szentelt erre.

Lamy atya, a párizsi kommunista külvárosok apostola mindig kezében hordta rózsafüzérét. „Ha rózsafüzért morzsolva sétálsz, — mondotta — akkor nincs mitől félned. A rózsafüzér gyötri Lucifert, mert ő a rózsafüzér esküdt ellensége. Ha nem szeretném az Istent, akkor a rózsafüzért csak azért is imádkoznám, hogy dühítem vele az ördögöt!”

Az arsi szent plébános szavaira szinte megborzadt a hallgatóság, amikor ezt mondta: „Azért, hogy valamit tudjak adni a Szent Szűznek, ha eladhatnám magamat, azonnal eladnám.” — Nem szükséges azonban önmagunkat eladni. Megelégszik a Szent Szűz, ha kérését teljesítjük, és mindennap odaadjuk a mi szerény rózsafüzér-imánkat. Ne mulasszuk el tehát soha! Bizonyítsuk be ezzel is szeretetünket Iránta! Így esdjük le anyai áldását önmagunkra és e szegény, vigasztalan világra!

Az Egyház és a rózsafüzér

Sohase fejeznék be, ha minden dicsőhimnuszt idézni akarnánk, amelyet a szentek zengenek a rózsafüzérről. Hallgassuk meg azonban, mit mond maga az Egyház pápai által.

Mindenekelőtt általánosságban is meghatározhatjuk, hogy amióta a Szent Szűz Szent Domonkossal közölte a rózsafüzért, több mint 50 pápa emelte fel szavát, hogy ezt az ájtatosságot sürgető kéréssel az egész Egyházra kiterjessék. „A rózsafüzérnek inkább isteni, mint emberi az eredete. Máriának pedig ez a legkedvesebb imádság. Magában foglalja mindazt a tiszteletet, amivel Máriának tartozunk. A legbiztosabb út, amelyen keresztül megnyerjük kegyét és segítségét. A leghathatósabb eszköz, hogy a megsértett isteni Felséget kiengeszteljük. Ezzel gyógyíthatjuk meg azokat a szánalomraméltó bajokat, amelyek az egyén, a család és a társadalom romlását okozzák.” — De idézzük a legújabb pápák néhány nyilatkozatát is.

XVI. Gergely írja: „A rózsafüzér a legcsodálatosabb út, hogy leromboljuk a bűnt és megtaláljuk Isten kegyelmét.”

IX. Pius — főpapsága idején — a jövőveszedelmek láttán szomorúan, de reménykedve írja: „Öröm tölti el lelkünket, ha arra gondolunk, hogy a Szent Szűz, mint régen,

úgy most is összetöri századunk borzasztó tévedéseit. Ha a hívek mindenütt és sokszor imádkozzák a szentolvasót, akkor kivédik az istentelenek szentségtörő támadásait!" — Ugyancsak ez a pápa jegyezte meg 1877-ben: „Nagy annak a hadseregnek ereje, amely kezében nem kardot, hanem szentolvasót tart.”

Főkép azonban XIII. Leo, IX. Pius utóda fejtette ki és hangsúlyozta ismételten a rózsafüzér feltétlen fontosságát az egész Egyház számára. Több alkalommal oly állhatatosan és meggyőzően beszélt, hogy épp e miatt „a rózsafüzér pápájának” nevezzük.

A Vatikán magaslatának szomorú foglya, a nagy Főpap látta, mint növekszik egyre nagyobb erővel a tévedéseknek és a modern istentelen lázadásnak vad hegyipatakja. Látta, hogy miután annyi lelket elsodort, most végül a társadalom rombadöntésével fenyeget. A Getszemáni-kert halálgyötrelmet szenvedő Krisztusához hasonlóan XIII. Leo is megsokszorozta imáit. Majd lelke mélyén hirtelen megkönnyebbült. Isteni sugallatra avagy a Rózsafüzér Királynőjének felvilágosító kinyilatkoztatására történt-e, — talán majd egykor napfényre hozza a történelem! De a „földi Krisztus” eddigi szomorú tekintete kimondhatatlan bizalommal emelkedett az Apokalipszis csodálatos „Asszonya” felé. Ennek az „Asszonynak” megváltó fájdalmai újjászülték a világot az életnek. Könyörögve szállt imája

a Rózsafüzér Királynője, Krisztus titkainak és minden titoknak, az örömnök, a megváltói fájdalomnak, a Keresztrefeszített végső diadalának és a pokol legyőzőjének Királynője felé.

1883 szeptember 1-én XIII. Leo körlevelet bocsátott ki, amelyben elrendeli, hogy az egész katolikus Egyházban ennek az évnek októberét a szentolvasónak szenteljék. Erre különféle búcsúkat engedélyez. Ugyanezen év december 24-én egy leiratban hangsúlyozza, hogy szokják meg a hívek mindennap imádkozni a szentolvasót. A loretói litániához azt a könyörgést fűzi hozzá: „Rózsafüzér Királynője, könyörögj érettünk!”

1884-ben a rózsafüzérről új körlevelet bocsát ki.¹ 1885-ben egy újabb körlevél „szent-évet” hirdet és elrendeli, hogy mindenütt a bűnbánatról és a rózsafüzérről prédikáljanak. 1886-ban XIII. Leo a Vicarius Cardinalis-hoz írt levelében újból kiemeli a rózsafüzér ájtatosságát és elrendeli, hogy a Szent Szűznek szentelt római templomokban az év minden napján imádkozzák.

1887-ben Olaszország püspökeihez az ok-

¹ XIII. Leo ugyanebben az évben körlevelet adott ki a szabadkőművesek ellen is. Ez alkalommal a világ összes püspökének utasítást adott a Szent Officium Kongregációja: „Ezen szekta elleni küzdelemben a püspökök minden erejükkel Isten Anyjának rózsafüzérért ajánlják eszközül. Azt az imát, amelyet a Szentatya első helyre állít.”

tóberi rózsafüzér ájtatosságról újabb körlevelet intéz. 1889-ben az összes egyházaknak másik körlevelet küld szét. „Az óra sorsdöntő — mondja. — Imádkozzuk a rózsafüzért és kapcsoljunk hozzá imát Szent Józsefhez!” — Majdnem évenként követik egymást a körlevelek a szentolvasóról. 1891-ben újabb körlevél a rózsafüzérről. 1892-ben egy másik. 1893-ban ismét újabb. És így tovább 1894 — 1895 — és 1896-ban.

1897-ben XIII. Leo különös örömmel tér vissza a rózsafüzérré. Felidézi, hogy Mária tisztelete érdekében idők folyamán mit tett a jó Isten és meghatottan fejezi be: „Mint Jézus Krisztus földi helytartója magam is tisztelni akarom a Rózsafüzér Királynőjét. Minden kereszténynek mondom: Ime, a Te anyád!” — Aztán megkettőzött sürgetéssel ajánlja a Rózsafüzér Társulatot.

1898-ban XIII. Leo megint sürgeti a szentolvasó imádkozását. Összefoglalja mindazt, amit számos körlevelében a kérdéssel kapcsolatban mondott. E szent ájtatossághoz nagyon sok búcsút engedélyez.

Végül 1901 szept. 8-án az új Lourdesi Rózsafüzér Bazilika felszentelése alkalmával még egy utolsó apostoli körlevél jelenik meg a szent rózsafüzérről.

Az egyháztörténelemben egyedülálló tény, hogy ugyanaz a pápa, egy és ugyanazon tárgyról — jelen esetben a rózsafüzérről —

12 körlevélben oktassa hiveit. Mindegyike határozatszerű és valóban apostoli mű. És hogy e rózsafüzérről szóló pápai kútfőknek aranylánca megszakadt, annak egyedüli oka a szentéletű pápa halála.

Olvassuk át tisztelettel és nagy szeretettel XIII. Leo körleveleit és kérjük az Égtől, hogy jól megértsük a szent rózsafüzér szinte parancsoló fontosságát. Ezt hirdette nekünk a „földi Krisztus” megkülönböztetett hangsúllyal „mint korunk szerencsétlenségeinek gondviselészerű orvosságát”!

X. Pius már nem szorgalmazta annyira e tant, hisz elődje, XIII. Leo nemrég fejtette ki tanítói hatalmával. Mégis X. Pius hagyatékának jórésze a szentolvasóról szól. Többek között ezt mondja: „Az összes imádságok között a szentolvasó a legszebb, kegyelmekben a leggazdagabb és legbiztosabban megnyeri Isten Anyjának a Szívét... És ha azt akarjátok, hogy béke honoljon családokban, gyakran imádkozzatok közösen a szentolvasót!”

1937 szeptember 29-én XI. Pius is szentel egy körlevelet a rózsafüzérnek, amelyben így ír: „A rózsafüzér az Isten szűz Anyjának tiszteletére rendelt ájtatosság között egészen különös és kiváltságos helyet foglal el.”

Fatima csak megerősíti a pápák szavát

Ezekhez a hivatalos nyilatkozatokhoz kapcsolódnak hozzá a csodás fatimai esemé-

nyek. Olvassuk el újra a különböző fatimai jelenéseket. Halljuk meg újra a hangokat és lássuk a csodajeleket. Emlékezzünk főképp a híres szombati napra, 1917 október 13-ára, valamint a fatimai Rózsafüzér Királynőjének „Üzenetére” és az egyedülálló „napcsodára”! Amint egykor Isten a Sínai-hegyen nagy vilámlás, mennydörgés és az emberek rémülete közepette hirdette ki Mózes által a törvényt, éppúgy a Szent Szűz is Fatima hegyén hallatlanul fényes bizonyítékkal akarta kijelenteni a szent rózsafüzér törvényét. És ez a szívekben őszinte bűnbánatot termett.

Fatima így XIII. Leo rózsafüzéréről szóló halhatatlan körleveleinek mintegy új, ünnepeles pecsétje. Az égi jelenés még jobban megerősítette a nagy pápa gondolatát és kápráztató csodajelekkel ajánlotta azt az egész világnak.

De még ennél is több történt Fatimában. A világháború szörnyű szenvedéseinek enyhítésére és a szervezett istentelen mozgalmak fenyegető veszedelmének elhárítására XV. Benedek pápa elhatározta, hogy az egész katolikus Egyházat imahadjáratra szólítja fel, hogy a Szent Szűz közbenjárására kiesdjék a békét. „... Mivel minden kegyelmet — írja Gasparri bíborosnak — a Szent Szűz keze által kapunk, akarjuk, hogy ezekben a nehéz órákban lesújtott gyermekeink könyörgése jobban, előbb hittel és bizalomteljesebben

forduljon a nagyhatalmú Istenanya felé, mint valaha. Ezért Önt kérjük fel, hogy az egész világ püspökeivel közölje hő vágyunkat, hogy az emberek folyamodjanak Jézus Szívéhez, a kegyelem trónusához, és pedig Mária szeplőtelen Szívén keresztül!" — Egyúttal a pápa előírta, hogy a loretoi litániához csatolják hozzá: Béke Királynője, könyörögj érettünk!"

XV. Benedeknek ez az 1917 május 5-én kelt levele csak néhány nappal később került nyilvánosságra. A különböző országok sajtója még csak alig adott róla hírt, amikor május 13-án a Rózsafüzér Királynője megjelent Fatimában.¹ Jelenései során a Szűzanya kéri, hogy imádkozzák a rózsafüzért, mert akkor „befejeződik a háború". Hangsúlyozza, — „hogy egyedül csak Ő jöhet segítségünkre".

Az égi hang valóban Jézus Krisztus földi helytartójának szavára válaszolt. Hisz a pápa éppen akkor hívta fel az egész világot, hogy kérjék Istentől Mária közbenjárására a békét. A Szent Szűz bebizonyította, hogy valóban egyedül csak ő tudott segítségünkre jönni, hogy megszüntesse a háború súlyos csapásait. És e nagy kegyelmet csak a rózsafüzér őszinte, töredelmes szívvel való imádkozásával lehetett kiesdeni.

¹ Gondviselészerű, hogy ugyanazon a napon és órában jelent meg a Rózsafüzér Királynője Fatimában, amelyben XV. Benedek pápa Rómában püspökké szentelte azt, aki 1939-ben XII. Pius pápa lett.

A portugál nép hűséges maradt a fatimai Rózsafüzér Királynőjének csodálatos üzenetéhez. A hit újjáéledt a lelkekben. Portugáliában a szentolvasó az egyén és a család kedvelt imája lett. És ez a kis ország évek hosszú során súlyos összeütközések és majdnem szokássá vált belső nyugtalanságban élt. 16 év alatt 16 lázadást, 8 köztársasági elnökválasztást, 43 kormányválságot és anyagi csődöt élt meg. A fatimai nagy események nyomán azonban oly békét és oly csodálatos jólétet talált, hogy ámul rajta a világ összes nemzetgazdája! . . .

És ha a jelen háború akarata ellenére feléje is kinyujtaná csápjait, bizalommal számít fatimai égi Pártfogójának segítségére!

A világ azonban nem tért észhez, amint azt a fatimai Szűzanya kérte. Isten igazságossága újra munkához látott . . . Egy „rettenetes, borzasztó“ háború pusztítja az egész világot, amely még a modern vallásellenes mozgalomnál is súlyosabb veszéllyel fenyeget.

Bárcsak mindenütt újraélesztené a lelkekben a hitet a nagyszerű fatimai „napcsoda“! Vajha megértetné az emberekkel a Rózsafüzér Királynőjének égi üzenetét, amely Istentől kiszabott feltétel, hogy kimeneküljön a világ abból a nagy zűrzavarból, amelyben ma vergődik.

„Fatimai Rózsafüzér Királynője, könyörögj érettünk!“ (300 n. b.)

3. Üzenet Mária szeplőtelen Szívéről

Fatima harmadik üzenete Mária szeplőtelen Szívének tisztelete.

Emlékeznek kedves olvasóink, hogy az 1916-os előkészítő jelenésekben a „béke angyala“ egyesítette Jézus és Mária szeplőtelen Szívét. Az irgalom nagy tervéről beszélt, amely a három látnokon röviden megvalósul.

A fatimai Szűzanya 1917-ben történt első jelenésétől kezdve Mária szeplőtelen Szíve elleni összes sértésekért és káromlásokért elégtételt követelt.

A második jelenés alkalmával, június 13-án a fatimai Szűzanya ezt mondta Luciának: „Neked még hosszabb ideig kell a földön maradnod. Jézus azt akarja, hogy szolgálj Őt. Még azért is idelent kell maradnod, hogy engem megismertess és megszeretess az emberekkel. Jézus azt akarja, hogy általad terjedjen el a világon szeplőtelen Szívem tisztelete. Üdvösséget ígér azoknak, akik felkarolják ezt az ájtatosságot. Megkülönböztetett jóakarattal szereti őket a jó Isten, mint általam trónja elé ültetett virágokat.“ Lucia annak a mondatnak hallatára, hogy két kis társának halála után egyedül kell maradnia, igen szomorodott. A fatimai Szűzanya azonban így folytatta: „Nem, leányom . . . Én nem hagyak el soha-

sem! Szeplőtelen Szívem menedéked lesz és utad, amely téged Istenhez vezet!"

És ha a harmadik jelenés leírását olvasuk s kiegészítjük a fatimai titkokkal, csakhamar észrevevesszük, hogy Mária szeplőtelen Szívének tisztelete valóban főhelyet foglal el a titkok között. A bűnös lelkek vesztének meg-rázó látomása után a fatimai Szűzanya így szól a három kisgyermekhez: „Láttátok a poklot, ahova a szerencsétlen bűnösök lelkei jutnak. Azért akarja az Úr Jézus szeplőtelen Szívem tiszteletét elterjeszteni a világon, hogy ezeket megmenthessük. Ha az emberek megteszik azt, amit nektek mondok, sok lélek megmenekül és béke lesz.” — Majd pedig hozzátette: „Kérem, hogy a világot ajánlják fel szeplőtelen Szívemnek. Együttal a hónap első szombatjain engesztelő szentáldozásokat kérek. Ha az emberek kérésemet meghallgatják, Oroszország megtér és elérkezik a várvárt béke. Ha pedig nem, akkor az istentelen propaganda az egész földön elterjeszti tévedéseit, háborúkat és egyházellenes üldözéseket idéz elő. Sok ártatlant gyilkolnak meg, a Szentatya is sokat szenved. Több nemzet is megsemmisül . . . A látóhatár tehát nagyon sötét. De íme, egy biztató fénysugár: Szeplőtelen Szívem diadalt arat!"

A hivatalos nyilatkozatok szűkszavúak. A szakértők ezekben a közlésekben nagy tartózkodást észlelnek. Ez pedig azért van, hogy

gyenge emberi természetünket el ne rémitse, mert a bűneink által kihívott büntetések valóban végtelenül komolyak. Azonban, ha látszólag a társadalom a zűrzavar és széthullás korához ér is, ne csüggedjünk el! Bizalommal töltsenek el bennünket minden aggodalmaskodó borúlátás ellenére is a fatimai Szűzanyának vigasztaló szavai: „Szeplőtelen Szívem diadalt arat!”

Mikor és hogyan következik be a győzelem? Hallgassuk meg Fonseca jezsuita atyát, aki e kérdésekben nagy szakértő: valószínű, hogy ez már a „titkok”-hoz tartozik, amely a maga idejében majd világosabban is nyilvánosságra kerül. Közben látjuk, hogy a Szent Szűztől kért felajánlás Mária szeplőtelen Szívének már meg is történt.¹ E felajánlás nyomán Oroszország visszatér a katolicizmushoz és „egyideig” békét élvez a világ. Portugália abba a szerencsés helyzetbe kerül, hogy megéri a hit kegyelmét stb. . . .”

Igy tehát 1917 július 13-a óta a fatimai Rózsafüzér Királynője élénk tárja szeplőtelen Szívét, hogy őszinte szeretettel tisztelhessük. Különösképp ajánlja az első szombati ájtatossá-

¹ Ez a pont már megvalósult. 1942 október 31-én a Szentatya hivatalosan felajánlotta Mária szeplőtelen Szívének az Egyházat, a világot és egész különösképpen Oroszországot. Most már csak rajtunk a sor, hogy hozzákapcsoljuk természetes következményként a mi egyéni felajánlásunkat is.

got. Kéri, hogy ajánljuk magunkat szeplőtelen Szívének, amely a modern világ számára gonviselésszerűen odanyujtott eszköz nemcsak arra, hogy sok léleknek biztosítsa az üdvösséget, hanem hogy ezzel megőrizzük és visszaadjuk a világnak a békét.

A megígért újabb jelenések

1917 után — mondja Fonseca atya — újabb, egészen bensőséges jelenések egészítik ki az előző kinyilatkoztatásokat. Ezek főképpen Mária szeplőtelen Szíve iránti kiengesztelésnek és felajánlásnak gyakorlati oldalát világítják meg.

Minden kinyilatkoztatást nem tudunk közölni. Pillanatnyilag elég csak arra hivatkoznunk, hogy Luciának — már egyedül csak ő él a fatimai kis látnokok közül — 1925 december 10-én megjelent a Szent Szűz a gyermek Jézussal.¹ Mária megmutatta neki tövissel körülvett Szívét. A gyermek Jézus pedig kis kezével a szeplőtelen Szívre mutatva így szólt: „Könyörüljetek e jóságos Szíven, amelyet állandóan gyötör az emberek hálátlansága!” A Szent Szűz meg hozzátette: „Nézd, leányom, tövissel koszorúzott Szívemet, amelyet a hálátlan emberek minden pillanatban át- meg át-

¹ Két kis társa spanyolnáthában halt meg: Ferenc 1919-ben, Jacinta 1920-ban. Mindkettő 10 éves volt.

szúrnak! Legalább te igyekezz megvigasztalni engem és hirdesd ígéretemet. Mindazoknak, akik egymásután következő öt első szombaton meggyónnak és megáldoznak, elimádkozzák a szentolvasót és legalább negyedórát a szentolvasó titkairól elmélkednek azzal a szándékkal, hogy engem kiengeszteljenek, haláluk pillanatában mellettük állok és az üdvösségre szükséges kegyelmeket leedem rájuk."

Két hónappal később 1926 február 15-én a gyermek Jézus újra megjelent Luciának. Buzdította Mária szeplőtelen Szíve tiszteletének terjesztésére. Bátorította, hogy ne hátráljon meg a gyóntatója által támasztott nehézségek láttára, mert Isten segítségével legyőzheti azokat. Lucia a jó alkalmat kihasználva megkérdezi, hogy a heti gyónás beszámít-e a feltételként kikötött gyónásba? A válasz igenlő volt. Természetesen magától értetődik, hogy a szentáldozásnak a kegyelem állapotában, a fentjelzett engesztelő szándékkal kell történnie.

A látnokok megjegyzései

Lucia elmondja, hogy 1917 június 13-án, miután a fatimai Szűzanya hosszasan beszélt szeplőtelen Szívéről, széttárta kezét. Belőle a kis látnokokra vakító fénysugár vetődött, amelyben úgy érezték magukat, mintha Istenbe merültek volna el. A Szent Szűz jobbában

szívet tartott tövissel koszorúzottan, amely minden oldalról sebezte a szent Szívet. A látókok megértették, hogy ez Máriának a világ bűneitől lesújtott szeplőtelen Szíve, amely bűnbánatot és engesztelést kér. „Ezen a napon úgy éreztem, — folytatja Lucia — a fény célja az volt, hogy Mária szeplőtelen Szívének ismeretét és különös szeretetét öntse belénk. Míg máskor inkább a jó Isten, Szentháromság titkának szeretetét és ismeretét közölte velünk. Valóban e naptól kezdve fokozódott lángoló szeretetünk Mária szeplőtelen Szíve iránt.”

Ferenc úgy látta, mintha ez a természetfeletti fény, amelyet a Szent Szűz rájuk sugárzott, Szívéből tört volna elő. Megkérdezte Luciától: „Miért tartott a Szent Szűz kezében szívet, mikor a világra szórta azt a nagy fényt, amely olyan volt, mint maga az Isten? Te abban a fényben álltál a Szent Szűzzel együtt, amely a föld felé irányult, Jacinta pedig velem együtt abban, amely az ég felé szállt.”

— Te és Jacinta hamarosan az égbe mentek — válaszolt Lucia. — Én azonban egyideig még a földön maradok Mária szeplőtelen Szívével.

— A Szent Szűz magyarázta meg neked a két ellentétes fénysugár jelentését?

— Nem! Abban a fényben láttam meg ezt, amely keblünkre sugárzott.

— Igen, így van, — erősítette a kis Ja-

cinta, aki szintén követte a beszélgetést — én magam is láttam!

Úgy látszik, hogy Jacinta különös megvilágítást kapott, hogy megértse az égi jelenések értelmét. 1919-ben mielőtt a kórházba vitték volna, azt mondta Luciának:

— Nemsokára az égbe megyek. Te még itt lent maradsz, mert meg kell ismertetned az emberekkel, hogy az Úr Jézus el akarja terjeszteni az egész világon Mária szeplőtelen Szívének tiszteletét.¹ Ha eljön az ideje, hogy beszélj, akkor tovább nem kell titkolódnod! Mindenkit figyelmeztess, hogy

„A jó Isten Mária szeplőtelen Szíve által akarja velünk közölni a kegyelmeit.”

„A szeplőtelen Szívtől kell kérni a kegyelmeket!”

¹ Ismerjük Boldog Montfort Grignon Lajos emlékező szavait az igazi tisztelet lényegéről: „A Szent Szűz által jött Jézus Krisztus a világra, és általa kell uralkodnia a világon . . . Az utolsó időkben a Szent Szívet jobban tisztelik. A Szentlélek jobban megismerteti őt, hogy általa mindinkább szeressék és szolgálják Jézus Krisztust . . . Ezekben az utolsó időkben Mária könyörtelenségének jobban meg kell nyilvánulnia, mint valaha, hogy visszavezesse és szeretetteljesen magához ölelje a szegény megtérő bűnösöket. Ereje szembeszáll Isten durva, megrögzött ellenségeivel, akik véres lázadást szítanak, hogy ígéretekkel és fenyegetésekkel másokat megrémítsenek!” — Mária könyörtelen lesz az ördöghöz és cinkosaihoz, akik mint rendezett hadsereg állanak vele szemben.

„Az Úr Jézus azt akarja, hogy Mária szeplőtelen Szívét az Ő Szívével tiszteljük.”²

„Mária szeplőtelen Szívétől kell kérni a békét, mert az Úr Jézus őreá bízta azt!”³

„Nagyon szeretem Mária szeplőtelen Szívét! A mi jó égi Anyánknak Szíve ez!”⁴

„Ó, ha minden szívbe beleolthatnám azt a tüzet, amely bennem ég és amelytől rajongok Jézus és Mária Szívéért!”

Egyébként Mária szeplőtelen Szíve tiszteletének legszebb ajánlása az, amit e gyermekek saját életük csodálatos példájában

² Szent Brigitta kinyilatkoztatásaiban olvashatjuk a Szent Szűz szavait: „Jézussal úgy szerettük egymást a földön, hogy egy szívként éltünk.” És az Úr Jézus másik mondatát: „Anyám Szíve olyan volt, mint saját Szívem. Mindketten együtt dolgoztunk az emberek üdvén. Egy szívvel: quasi ex uno corde!” Nem meglepő és újszerű tehát, ha Jézus egyesíteni óhajtja tiszteletükben ezt a két Szívet, amely annyira eggyé forrt a szeretet által!

³ Az 1914 április 28-as pápai határozatban a Szent-szék véglegesen kitűzte Mária szeplőtelen Szívének ünnepét és Jézus Szíve ünnepének másodnapjára tette. Ez kötelező minden egyházmegye és ország számára, amely e tárgyban Rómához kérelemmel akarna fordulni. 1919-ben Jézus Szívének ünnepe a június 27-i péntekre esett. A Gondviselés szándéka szerint a háború végét jelentő békét másnap írták alá. S ez épp 1919 június 28. szombat, Mária szeplőtelen Szívének ünnepe volt.

⁴ Lucia beszéli, hogy Jacinta sokszor énekelte egy kis rögtönzött éneket: „Mária édes Szíve, légy az én üdvösségem!” (300 n. b.) — „Mária szeplőtelen Szíve, térítsd meg a bűnösöket s óvd meg a lelkeket a pokoltól!”

hagytak ránk. A jelenésektől fogva valóban Mária szeplőtelen Szíve kiengesztelésének és tiszteletének igazi példaképei. Lángolva szerették ezt a szeplőtelen Szívet. Állandóan könnyörögtek hozzá. Ujjongó lelkesedéssel beszéltek róla. Minden erejükből megsokszorozták áldozataikat, hogy megvigasztalják és kiengeszteljék a sok káromlásért és sértésért, amelyektől annyit szenved.

Mária szeplőtelen Szíve tiszteletének gyakorlása

A bűnbánatról és a mindennapi rózsafüzérről, amelyet a fatimai Szűzanya oly nagyon ajánl, már beszéltünk. Fonseca atya nyomán most foglaljuk össze a három főáhitatgyakorlatot, amelyet a Szent Szűz kért szeplőtelen Szíve tiszteletére: a hónap első szombatjai, öt első szombat és a felajánlás. Feltűnő hasonlatosságot állapíthatunk meg Jézus Szíve tiszteletének oly elterjedt gyakorlataival.

1. Az első szombatok megtartása¹ a következő ájtatosságokat foglalja magában — természetesen azzal a szándékkal, hogy Mária szeplőtelen Szívét vigasztaljuk, kiengeszteljük

¹ Mária szeplőtelen Szíve tiszteletének első szombati áhitatgyakorlatával a szokott feltételek mellett azt a teljes búcsút lehet elnyerni, amelyet a Szeplőtelen fogantatás ájtatosságaira már engedélyeztek. (A S. Cong. Ing. döntése a leiriai püspök kérésére.)

a hálátlan keresztények részéről ért bántalmakért és káromlásokért: 1. a rózsafüzér, 2. engesztelő áldozás, 3. nyilvános bocsánatkérés vagy engesztelő ima Mária szeplőtelen Szívéhez, 4. ugyanezen szándékkal valami áldozatot hozni.

2. Az öt első szombatra vonatkozólag a fatimai Szűzanya kéri, hogy egymásután következő első szombatokon a fentemlített 4 feltételhez még a következő kettőt fűzzük hozzá: 5. gyónjunk meg, 6. negyedórahosszat maradjunk Mária szeplőtelen Szívével s közben elmélkedjünk a rózsafüzér titkairól.

Gyakorlati utasítás: a heti gyónás vagy az elsöpénteki gyónás beszámítható az első szombatra avagy megfordítva is, ha a hónap elsejére esnek a szombat. Az elmélkedés egy vagy több titokról végezhető. Ajánlatos, hogy minden hónapban más titokról elmélkedjünk. Így ha háromszor megismételjük az első szombati ájtatosságot, a szentolvasónak mind a tizenöt titkát átelmélkedjük.

3. Felajánlás Mária szeplőtelen Szívének. A fatimai Szűzanya kérte, hogy szeplőtelen Szívének ajánljuk fel a világot és különösképen Oroszországot. Viszonzásul békét ígért. Kilátásba helyezte, hogy Oroszország visszatér a katolikus Egyházba és az Egyházban új, virágzó apostoli élet kezdődik.

1942 október 31-én a fatimai jubileumi ünnepek befejeztével válaszul a Szent Szűz

kérésére a Szentatya a világot felajánlotta Mária szeplőtelen Szívének.

A Szentatya ünnepélyes, mindannyiunk nevében történt felajánlásához természetesen csatlakoznia kell önmagunk személyes felajánlásának is. Álljunk be lelkesedéssel ebbe a nagy katolikus mozgalomba. Legyünk boldogok, hogy Mária szeplőtelen Szívének felajánlhatjuk önmagunkat, családjunkat, munkánkat, hazánkat, anyagi és lelki ügyeinket egyaránt. Biztosak lehetünk abban, hogy így örömet szerzünk égi Anyánknak. Kicsodjék békeáldását és az üdvösséget önmagunk, valamint az egész világ számára. A fatimai Szűzanya által kért felajánlás azonban nemcsak egyszerűen egy imaforma elmondása. Számunkra keresztények számára kell hogy igazi életprogrammá váljék. Valósítsuk meg az imát életünkben hősi elhatározással Mária szeplőtelen Szívének anyai oltalma alatt.

Gondoljunk az újjászületett Portugália példájára, amelyet a fatimai Szűzanya romjaiból felemelt. Néhány év alatt boldog és az egész világ előtt csodált állammá tette. Ha hányatott életünk közepette Portugália példájára mi is elfogadjuk a fatimai égi üzenetet, ha felajánljuk magunkat Mária szeplőtelen Szívének, és felajánlásunkhoz valóban méltó életet is élünk, akkor legyünk egészen nyugodtak, hogy biztosan megmenekülünk és békénk csodálatos és tartós lesz!

Reménycsillag

Cerejeira kardinális, lisszaboni pátriarka az 1942 március 13-i jubileumi ünnepek alkalmával fatimai prédikációjában többek között ezt mondta: „A Rózsafüzér Királynője leszállt Fatimába. Olyan üzenetet hozott a világnak, amelynek jelentőségét még nem tudjuk felmérni. Ez az esemény fényes reménycsillagként áll előttünk a mai véres ködben. Joggal bízhatunk tehát, hogy Mária szeplőtelen Szívének közbenjárására, akit egyszerűen úgy hívunk, hogy a „Könyörület Anyja“, Isten nagy dolgot tesz ezzel a világgal . . . Sokakat kísért az a gondolat, hogy talán a világ vége közeledik. De ha hiszünk a Gondviselésben és a szeplőtelen Szív anyai szeretetében, miért ne gondolhatnók inkább azt, hogy most egy új világ fájdalmas születését éljük át? . . .”

„Fatima még nem árulta el a teljes titkot Portugáliának és a világnak. De ítéletünk talán mégsem lesz elhamarkodott, ha azt mondjuk, hogy amit már Portugália kapott, az jel és zálog arra, hogy mit tartogat Isten a világ számára is!”

Ugyanez a kiváló egyházi személy írja „Jacinta életének” előszavában (1942 október): „. . . Hisszük, hogy a fatimai jelenések új korszakot nyitnak meg: Mária szeplőtelen Szívének korszakát. Ami Portugáliában történt, az csodaszámba megy. Ez az előjel arra, hogy Mária szeplőtelen Szíve mit tervez a világ számára!”

HARMADIK RÉSZ

A BÚCSÚJÁRÁS

Első fejezet

A nagy „napcsoda” visszhangja

A fatimai „nagy csodajel” híre mint gyorsan tovahúzó porfelhő, elárasztotta egész Portugáliát. Telefon, ujság és a hallatlan esemény számtalan szemtanúja terjesztette szélesebben a hírt.¹

A hatás csodálatos!

Nemcsak az előreígért „nagy csoda” történt meg a gyermekek által megjelölt időben és helyen, hanem minden várakozást felülmúló nagyvonalúságot öltött. A jelenések hitelességének bizonyítéka megtörtént.

¹ Külföldön rövid távirati hír jelentette be, hogy Portugáliában rendkívüli napjelenség történt. A lakonikus rövidségű jelentés észrevétlenül röpült el az emberek füle mellett és nem törődtek a fatimai eseményekkel, mert minden gondolatukat a jelenleg is folyó háború foglalta le. Egyébként a papság is tartózkodó magatartást tanúsított a fatimai eseményekkel kapcsolatban és egyáltalában nem törekedett arra, hogy szélesebb körben elterjessze a hírt.

E szent pillanattól fogva a nép Cova da Iria-t szent helynek, valóságos szentélynek, új Lourdes-nak tekintette. Egészségesek és betegek zarándoklása szinte megszakítás nélkül folyt. A papság bölcs előrelátással kissé elzárkózva mindig távol maradt. A Rózsafüzér Királynőjének azonban úgy tetszett, hogy a fatimai zarándokok áhíthatát hathatósan támogassa. Nemcsak gyakori gyógyulásokat eszközölt, hanem lelkesedésük táplálására néha mindent meghaladó csodajeleket tett. Ismeretes, hogy a rózsafüzér ájtatossága a „rosarium”-ból, rózsacsokorból származik. Az elmondott Üdvözlégyek ugyanis mindmegannyi titkos rózsa, amelyet a hívek szórnak égi Édesanyjuk felé. Míg tehát a hívek a szentolvasót imádkozták és az Üdvözlégy titkos rózsaszirmait szórták égi Édesanyjuk felé, a fatimai Rózsafüzér Királynője anyai szeretettel válaszolt imájukra. Az égből néha valóságos virágbimbó- és rózsaszirm-esőt hullatott rájuk. Elképzelhetjük, hogy Mária gyengéd anyai Szívének ezek a csodajelei mennyire meghatották az emberek szívét és a fatimai Szűzanya iránti szent lelkesülésnek lángoló tüzeit mindinkább megerősítették.

Hétköznap egyesével vagy kisebb csoportokba verődve mentek a zarándokok. Vasárnap megnőtt az áradat. Minden hónap 13-án, de főképen május 13-án (az első jelenés évfordulóján) és október 13-án (a nagy csodajel év-

fordulója alkalmával) tízezerszámra özönlött Cova da Iriá-ba a nép, hogy imádkozza a szent-olvasót, kegyelemért könyörögjön vagy megköszönje a kapott kegyelmeket.

A hívek már 1917 júliusában egyszerű, fából készült boltívet emeltek a jelenések fája fölé. 1919 április 28-án a kezdetleges boltívet egy kis kápolnával helyettesítették, amelyet „Jelenések kápolnája”-nak neveztek el. Abból az adományból építették, amelyet a zarándokok helyeztek le a tölgy mellé.

A zarándoklat és a fatimai Rózsafüzér Királynőjének tisztelete ellenállhatatlan lendülettel fejlődött tovább. Teljesen a nép ájtatóságára épült, minden hivatalos vallási szervezet nélkül.

Második fejezet

A titkos szervezetek elkecserevése Fatima ellen

A fatimai napcsoda, amelynek 70.000 szemtanúja volt, továbbá az istentelen Avelino d'Almeida-nak az „O Seculo” lisszaboni nagy napilapban megjelent híres cikke megsemmisítő csapás volt az ország szabadkőműves páholyaira. Amint azonban az első benyomások kezdtek csillapodni, a páholyok heves hadjá-

ratot szerveztek az egyre jobban erősödő fatimai „babona” ellen — amint ők nevezték a fatimai eseményeket. A támadások részletei kedvéért érdemes elolvasni a fentebb (46. old.) felsorolt könyveket. E helyen azonban meg kell elégednünk néhány rövid utalással.

1917 október 23-ról 24-re virradó éjtszaka a titkos szervezetek egyik csoportja a civil hatóságokkal karöltve Santaremben, a prefektúra székhelyén, ahová Fatima is tartozik, tüntető felvonulást rendezett. A menetben Cova da Iria-ból titokban ellopott tárgyakat is vittek. A nagy lisszaboni lapok kifakadtak e durva eljárás ellen. Többé már semmi földi hatalomtól nem félő katolikusok a városhoz és a belügyminisztériumhoz határozott hangú tiltakozást nyújtottak be.

A hónap vége felé a szabadkőművesség az egész országban nyilatkozatot adott ki a „szabadgondolköző portugálok” számára. Ime néhány gondolatfoszlány belőle: „Fatima szégyenletes komédia, titkolódzó parádé, tömegidézés! . . . Ezek (katolikusok) most előre meghirdetett csodákat találnak ki! . . . És mindezeket a huszadik században! Polgárok! A portugál népet a középkor sivár sötétségébe akarják visszavezetni, hogy elbutítsák, állatiasá süllyesszék! Rajtunk, művelteken a sor, hogy kimutassuk, hogy a természetfelettség számárság! . . . A természet törvényei változatlanok, csoda nem létezik! . . .”

A katolikusok öntudatosan kihasználták ennek a kopott és agyafúrt támadásnak a következetlenségét. E támadás a helyett, hogy lerombolta volna a fatimai eseményekben való hitet vagy a tényeket sikerült volna természetes úton megmagyaráznia, csak aljas gúnyolódásba és eredménytelen kapálódzásba fulladt. Sőt világosan bebizonyította, hogy az események ellen nem tud semmiféle komoly érvet felhozni. Ez a nyilatkozat a hatalmon lévő titkos szövetkezetek kétségbeesett végkiáltása volt. Érezték, hogy fejüket a diadalmaskodó égi „Asszony” tiporja. A küzdelem végleges leszámolássá vált. Éppen azért hosszú évekig tartott és több változatban jelentkezett.

Sidonio Pais rövidéletű nemzeti kormánya, amely 1917 december 7-én vette át a hatalmat, csak átmeneti fellélekzés volt a portugál katolikusok számára. Rendet teremtett az országban, visszahívta számkivetéséből a portói püspököt és Belo kardinális, lisszaboni pátriarkát. Módosított néhány törvényt, amely a katolicizmusra rendkívül sérelmes volt. Megcsillant a remény, hogy felemeli az országot a romokból. A titkos szövetség azonban Sidonio Pais-t 1918 december 8-án meggyilkoltatta s vele együtt sírba szállt az építő munka.

1918 decemberétől 1920-ig a Fatima-környéki plébánosok és bírók ismételten fenyegető figyelmeztetéseket kaptak, hogy nekik kell megakadályozniok a Cova da Iria-i zárán-

doklatokat. 1920 május 13-án, az első jelenés évfordulóján a járás-alkormányzó¹ kötelezte a bírókat, hogy minden Fatima felé haladó kocsit állítsanak meg. A jelenések helyét pedig több osztag köztársasági katonával vette körül. Az 1917-es napcsoda szemtanúinak azonban sokkal nagyobb volt a hite, semhogy emberek visszariaszthatták volna őket. Makacs kitartással minden akadályon áttörtek. Az eltorlaszolt utakon leszálltak és gyalog mentek. A tömeg Cova da Iria körül csakhamar szorongatni kezdte a katonák kötéláncát. Ezek végül is a rájuk bízott, különben is gyűlölt feladattól megundorodva kijelentették, hogy nem tudják feltartóztatni az emberáradatot. A végén még a katonák is együtt mentek a zarándokokkal imádkozni a „jelenések kápolnája” elé.

A titkos társulatok tagjainak szívós makacssága azonban nem tette le a fegyvert. A fatimai zarándokokat továbbra is tilalmakkal, büntetésekkel és letartóztatásokkal folytonosan zaklatták.

1922 március 6-ának éjjelén a hívők buzgalmából felépült kis kápolnát dinamittal felrobbantották. Különös dolog, — amelyet a népi kegyelemnek tekintett — hogy minden bomba felrobbant, csak az nem, amelynek a jelenés tölgyét kellett volna a levegőbe röpítenie. Ez arcátlan merénylet hírére szinte

¹ Nálunk főszolgabírónak felel meg.

remegett az egész ország a méltatlankodástól. A katolikusok erélyesen tiltakoztak a Parlamentben. A kormány nem merete nyíltan helyeselni a merényletet, de mégis utasítást adott ki, hogy szigorú eljárást ne merjenek alkalmazni „a Fatima elleni mozgalom” elhallgattatására.

A hívek a fenyegetésekre válaszul egy engesztelő körmenet gondolatát vetették fel. 1922 október 13-án tízezer zarándokból álló engesztelő körmenet indult a fatimai plébániatemplomból Cova da Iria-ba (3 km), ahol tábori misén vettek részt. Ezt a helyi jellegű engesztelést 1923 május 13-án nemzeti engesztelő zarándoklat követte, amelyen az ország minden vidékéről és a társadalom minden osztályából 60.000 ember vett részt. E napon rendkívülien bőséges volt az áldozatkész hívek adománya. Csakhamar összegyűlt a szükséges összeg, hogy az elsőnél sokkal szebb kápolnát építsenek. A santaremi prefektus mindenáron meg akarta akadályozni e zarándoklatot, amelyet ő így nevezett el: „Az ország felforgató erőinek parádéja.” De az oureми járásalkormányzó bölcsebbnek gondolta, ha a rendeletet nem hajtja végre. Félt, hogy szegényt vall vele.

E zarándoktömegnek nyugodt, de határozott fellépése, amely hitét ily szilárdan megvallotta, lassankint győzedelmeskedett. A kor-

mány és a hivatalnokok titkos szervezkedései nem mertek többé ellenállni.

1924 május 13-án a fatimai Rózsafüzér Királynője újból megjutalmazta a tömeg hitét és szeretetét. Az égből pompás virágsziromesőt hullatott rájuk. — Ettől kezdve a fatimai zarándoklatok szabadon, feltartóztathatatlanul folytatódtak mindig buzgóbban és egyre nagyobb számban.

Harmadik fejezet

Az egyházi tekintély

A bölcs és tartózkodó magatartás

1917-ben a fatimai plébánia a lisszaboni egyházmegyéhez tartozott. A jelenések kezdetén a kardinális pátriarka őminenciája megtiltotta az egyházmegye papságának, hogy bármiképp is résztvegyen a még pontosan ki nem vizsgált eseményekben. Ez csupán észszerű óvatosság volt a kérdés kivizsgálása előtt. A papság oly gondosan megtartotta a püspöki tilalmat, hogy a fatimai és környékbeli plébánosokra egyenesen rossz szemmel néztek a hívek. Azzal vádolták őket, hogy együttéreznek a szabadkőművességgel.

Az 1917 október 13-i „nagy csodajel” azonban teljesen megváltoztatta a helyzetet.

A néptömeg nem kételkedett többé a jelenések isteni eredetében. A zarándoklat és a fatimai Rózsafüzér Királynőjének tisztelete oly nagy mértékben növekedett, hogy az egyházi hatóságoknak sürgősen állást kellett foglalniok a komoly fejleményekkel kapcsolatban. 1917 október 15-e után a fatimai plébános beszámolt a patriarchátusnak és a további magatartásra vonatkozólag eligazítást kért. A november 3-án kelt válasz az ügy komoly kivizsgálását írta elő.

Az új leiriai püspök

XV. Benedek pápa 1918 január 17-i leiratában kétségkívül a komoly események következtében visszaállította a régi leiriai püspökséget. Ehhez csatolta a fatimai plébániát is. Majd 1920 május 15-én, szombaton az így visszaállított új leiriai püspökség élére püspököt nevezett ki dr. José Alves Correia da Silva portói teológiai tanár személyében. Július 25-én szentelték püspökké és 1920 augusztus 5-én vette át az egyházmegyét.

Leiria—Fatima új püspöke a fatimai plébános beszámolójából és Ponto-de-Moz esperestől pontos felvilágosítást szerzett az eseményekről. De a folytonos sürgetések ellenére is, amelyek mindenáron nyilatkozatra akarták rábírní, bölcs tartózkodást tanúsított és a helyzet kifejlődését várta.

Közben pedig egyre jobban megállapíthatta, hogy a fatimai eseményekben Isten uja nyilatkozott meg. Öexcellenciája tehát előkészítő rendelkezést foganatosított. Kifejezetten magának tartotta fenn, hogy később az eseményekről döntő ítéletet hozzon. Így 1921 októberétől kezdve megengedte, hogy búcsújáró napokon a jelenések helyén egy csendes szentmisét mondjanak. Egyúttal előrelátásból nagykiterjedésű földet vásárolt, amit a tulajdonosok nagyon szívesen engedtek át.

A csodás forrás

A jövőző zarándoklatok szempontjából a legsúlyosabb gondot egyelőre a Cova da Iria-i vízhiány okozta. A vidék laza talaja nem tartja meg a nedvességet. Az ott lakók tudták, hogy több kilométeres körzetben legkisebb forrást sem lehet találni. Hogy ezt a nehézséget némileg megoldják, a püspök elrendelte, hogy Cova da Iriá-ban hatalmas, cementből készült vízgyűjtőt kell építeni és abba fogják fel az esővizet. 1921 novemberében kezdték meg ezirányban a munkálatokat. És csodák csodája! A munkások alig mozdították meg az első köveket, a földből kis víz-sugár szivárgott elő, majd egy másik, harmadik, amelyek megnagyobbodva bő forrást alkottak. A környéken mindenki tisztában volt azzal, hogy e helyen forrás keletkezése

csak csoda műve lehet. Most csak azon tündöttek, hogy milyen nevet adjanak neki. Egyesek a Szent Szűz csodájának tulajdonították. Mások azt erősítették, hogy ez a püspök imájára történt csoda. Később az első forrástól néhány méterre újabb, második, sokkal bővebb forrás fakadt. Így oldotta meg a fatimai Rózsafüzér Királynője egyszerűen és jóságos szeretettel a vízproblémát.

Végtelenül fontos ez a fatimai nagy zarándoklatok továbbfejlődése érdekében, ahol néha 500.000 ember gyűl össze egyszerre. A források már az első naptól kezdve bőven szolgáltatják a vizet. Hatalmas építménybe gyűjtik össze, amely egyúttal a szeplőtelen Szív szobrának talapzatául is szolgál. Mintegy 30 vízcsapon folyik innét a víz és nemcsak a zarándokok ivóvíz-ellátására szolgál, hanem csodás gyógyító ereje is van.

Negyedik fejezet

A kánoni eljárás és egyházi jóváhagyás

A leiriai püspök 1922 május 3-án határozatot tett közzé. E szerint megkezdték a kánoni eljárást, vagyis a hivatalos egyházi vizsgálatot a fatimai eseményekkel kapcsolatban. Az erényes, de egyúttal tudós férfiakból álló

héttagú egyházi bizottság hosszú éveken át dolgozott. Beszámolóját 1929 április 14-én fejezte be. A püspök hónapokon keresztül alaposan tanulmányozta a 31 pontból álló okiratot, hogy a döntvényt helyesen készíthesse el. Végre José Correia da Silva őexcellenciája kibocsátotta körlevelét „A fatimai Rózsafüzér Királynője tiszteletéről” címmel. Először röviden vázolja a tényeket, valamint ítéletének indítóokait. Majd így fejezi be: „Ügy ítéltük,

1. hogy hitelre méltónak jelentsük ki a három kisgyermek előtt történt látomásokat, amelyek a leiriai egyházmegyében, Fatima plébániájához tartozó Cova da Iria-ban az 1917 májusától októberig minden hónap 13-án játszódtak le;

2. hogy hivatalosan is jóváhagyjuk a fatimai Szűzanya tiszteletét.”

A régóta várt fontos döntést Cova da Iria-ban az 1930 október 13-i zarándoklat alkalmával százezres tömeg előtt hirdették ki. A hivatalos egyházi jóváhagyást az egész országban örömmel és tomboló lelkesedéssel fogadták. 1931 május 13-ára rögtön egy nemzeti hálaadó zarándoklatnak gondolatát vetették fel. Ott volt az egész portugál püspöki kar, számtalan pap és 300.000 zarándok. Cerejeira kardinális lisszaboni pátriarka — mert ő vezette hivatalosan a zarándoklatot — kihirdette a tömegnek, hogy az ország összes püspökei összegyűltek megköszönni a Rózsafüzér Király-

nőjének kegyes látogatását, amelyet Portugáliában tett. Kéri, hogy őrizze meg az országot az „istentelenek” kegyetlen mozgalmától.

Majd a püspökök együttesen, ünnepélyesen felajánlották Portugáliát Mária szeplőtelen Szívének.

Ötödik fejezet

Fatima az Örök Városban

Beszéljünk most arról a visszhangról, amelyet a fatimai események váltottak ki az ilyen kérdésekben egyébként is rendkívüli módon tartózkodó római körökben.

XV. Benedek pápa 1918 április 29-én a portugál püspökök beszámolójára válaszolva azt írja, hogy mindig remélte, hogy a portugál egyház nyomasztó helyzete csak átmeneti lesz. Hitte, hogy az ország buzgó Szeplőtelen Fogantatás-tisztelete az Isten Anyjának rendkívüli kegyelmét érdemli ki. A Szentanya kétségkívül a nagy fatimai eseményekre célzott, amelyek már erősen foglalkoztatták a portugál lelkeket.¹

¹ Acta Apostolicae Sedis 1918. 230. old.: „Hanc spem confirmabat flagrans erga Virginem Immaculatam pietas . . . quae quidem pietas singulare quodam divinae Matris auxilium merebatur.”

1926 november 1-én a lisszaboni apostoli nuncius szinte ösztönszerűen Fatimába megy. Miután imádkozott, beszédet mondott a néphez és 200 napi búcsút engedélyezett.

1926 január 21-én a Szent Szertartások Kongregációja a fatimai szentély számára hivatalosan engedélyezte a Rózsafüzér Királynőjének miséjét.

1928 május 13-án 300.000 zarándok jelenlétében megáldották a fatimai bazilika alapkövét. Az Osservatore Romano, a Vatikán félhivatalos lapja 1928 június 13-án figyelemreméltó cikket közöl erről a nagy zarándoklatról.

Még figyelmetkeltőbb XI. Pius pápa személyes tette: 1929 január 9-én a római Portugál Szeminárium kihallgatásán minden szeminaristának két fatimai Szűzanya-képet adott. Ugyanezen év december 6-án XI. Pius saját maga óhajtotta megáldani a fatimai Szűzanya-szobrot, amelyet Portugáliából küldtek a római Portugál Szeminárium számára. A Szentatya — végleges döntés nélkül — a fatimai eseményekkel szemben nem fejezhette volna ki jobban sokatmondó érdeklődését és jóakarátát. Azt is mondják, hogy XII. Pius a fatimai kánoni eljárás összes iratait átolvasta, hogy személyesen győződjék meg erről a csodáról.

1930 május 13-án a római Portugál Szeminárium a fatimai első jelenés évfordulóját ünnepelte és ez alkalommal a Szent Szertartá-

sok Kongregációja megadta az engedélyt, hogy a Rózsafüzér Királynőjének miséjét mondják duplex primae classis ranggal.

1930 október 1-én a Szent Poenitentiaría azoknak a hívőknek, akik külön-külön személyesen felkeresik a fatimai szentélyt és ott a pápa szándékára imádkoznak, hétévi búcsút engedélyezett. Azoknak, akik csoportban zárándokolnak, havonként egyszer teljes búcsút. Amint már fentebb említettük, Leiria püspöke ezen év október 13-án tette közzé körlevelét, amelyben hivatalosan jóváhagyta a jelenéseket és a fatimai Szűzanya tiszteletét. Így október 1-én a Róma által engedélyezett búcsúk mintegy előkészítették a lelkeket, hogy teljes bizalommal fogadják a közeli püspöki jóváhagyást, amelyet a Szentszék oly tapintatosan támogatott.

1931 május 13-án a lisszaboni Apostoli Nuncius is résztvett a nagy fatimai zárándoklaton. A következő év május 13-án pedig ő maga vezette a zárándoklatot.

1933 november 10-én XI. Pius újból ajánlotta a portugál püspököknek a katolikus akciót és többek között így ír: „Keresztény szellemenben virágzó országokban, amelyet legújában Isten szűz Anyja rendkívüli jótéteményekkel halmozott el, nem lesz nehéz oly polgárokat találni, akik önként és szívesen írják be nevüket Jézus Krisztus katonái közé.”

Feltétlenül nagyjelentőségű szavak ezek.

A fatimai eseményeknek mintegy közvetett jóváhagyását jelentik az Egyház legfőbb tekintélye részéről.

XII. Pius 1940 június 13-án „Saeculo exeunte octavo” című apostoli körlevelében, amelyet a portugálok küldetésének továbbfejlesztésére írt a portugál püspökökhöz, így szól: „... A hívek a fatimai Szűzanya által annyira ajánlott szentolvasót imádkozva ne mulasszának el buzgó röpimát küldeni a Szent Szűzhöz missziós hivatásokért.” A levél végén pedig így ír: „A jó Isten a fatimai Rózsafüzér Királynőjének, a rózsafüzér Boldogságos Szüzének oltalma alatt, aki Lepantó-nál is győzelmet aratott, megáldja ezt a missziós keresztes-hadjáratot és a lovagias portugál népet.”

Ezzel kapcsolatban 1942-ben a portugál püspökök közös apostoli körlevelükben így írnak: „Boldogok voltunk, hogy Jézus Krisztus földi helytartója legfőbb tekintélyével felidézte a fatimai tanúbizonytságot. Urbi et orbi kihirdette a fatimai Szűzanya nevét a portugál püspökökhöz írt körlevelében, amely egyúttal az egész világnak is szól.”

A Szentszék 1941-ben Mozambique-ben a nampulai új egyházmegye felállításakor pártfogójául hivatalosan a fatimai Szűzanyát jelölte ki. (Acta Ap. Sedis 33 (1941) 16.)

Az Osservatore Romano Fatima 25. évfordulója ünnepségeinek alkalmával 1942 május 10-én, vasárnap a fatimai Szűzanya jele-

néseiről képekkel illusztrált nyolc nagy há-
sábban számolt be.

1942 május 13-án hagyta el a Vatikán
sajtóját Fonseca jezsuita atya könyvének,
„Le Meraviglie di Fatima“-nak negyedik ki-
adása a Vatikán Állam hivatalos jóváhagyá-
sával.

1942 október 31-én XII. Pius Őszentsége
is bekapcsolódott a jubileum záróünnepé-
lyébe. A portugál néphez intézett rádióüzenet-
ében a fatimai Szűzanya kifejezett óhaja szerint
az egész világot és különösen Oroszországot
felajánlotta Mária szeplőtelen Szívének.

Mindenesetre sem a jelenések, sem a
fatimai üzenet nem hittitok. Az Egyház csalat-
kozhatatlanságát egy fentidézett nyilatkozat
sem érinti. Így, ámbár a Szentszék végleges
döntést nem hozott, mégsem nyilváníthatta
volna ki ennél kifejezőbben állásfoglalását és
jóakarátát a fatimai eseményekkel kapcsolat-
ban. Majd maga az egyházfő, miután a bizo-
nyítékokat áttanulmányozta, hisz a jelenések
valódiságában és ajánlja a fatimai Szűzanya
ájtatosságát. Kövessük a Szentatyát!

Hatodik fejezet

A fatimai zarándoklat

1921-ben Leiria püspöke a jelenések helyén nagykiterjedésű földet vásárolt: 125.000 négyzetmétert, vagyis kétszer akkorát, mint a hatalmas római Szent Péter-tér. Ez a falakkal körülvett és nagyszerű kapukkal ellátott hatalmas terület a „fatimai szentély”. A bekerített terület közepén a „csodás forrás”. Távolabb a domb oldalán most fejezik be a nagy bazilikát. Ennek főoltárképe és tizennégy mellékkápolnájának oltárképe a 15 rózsafüzér titkot ábrázolja. 82 méter hosszú és 50 méter magas lesz, tehát kétszer akkora, mint a legnagyobb lisszaboni templom.

A forrástól balra van a „jelenések kápolnája” a csodás szoborral. Kissé feljebb a „gyóntatókápolna”. A kápolnától balra fekszik a kórházépület, ahol egyúttal orvosi ellenőrző hivatal is van. Végül a kórház mögött emelkedik a nagy szálló, ahol gyakran zárt lelkigyakorlatokat tartanak. Ez szintén hathatósan hozzájárul, hogy a fatimai Szűzanya által oly forrón kért „lelki megújulás” megvalósulhasson. A forrás mellett jelenleg újabb épületeket emelnek a nők számára. Az építkezések összes kiadásait kizárólagosan a hívek adományaiból fedezik.

Csodás gyógyulások

A hatodik és hetedik jelenés alkalmával a fatimai Rózsafüzér Királynője megígéri, hogy betegeket gyógyít meg és meghallgatja a kérő imákat. Szavát meg is tartotta.

A nagy „napcsoda” alkalmával is volt egy csodás gyógyulás a körülálló tömegben. A gyógyulások száma egyre növekedett. Mint Lourdesban, Fatimában is kórházakat, orvosi felülvizsgáló rendelőket kellett felállítani és hordágyvivőket stb. munkába állítani. A fatimai orvosi ellenőrző hivatal évenként átlag 2000 beteg gyógyulását mutatja ki. Természetesen a csoda nem mindennapi esemény, s nem minden beteg gyógyul meg. Azonban mindannyian nagy lelki erőt nyernek. Megkapják azt a felbecsülhetetlen kegyelmet, hogy megnyugvással, emelt lélekkel hordozzák a Gondviseléstől rájuk rakott keresztet. A „fatimai szentély” hivatalos lapja, a „Voz de Fatima” (Fatimai hangok) már kb. 1000 különféle beteg csodás gyógyulását közölte: tüdővész, vakság, agyhártyagyulladás, különféle fekélyek, törés stb. . . . Sok gyógyulás kétséget kizárólag ellenőrizhető. Leírásukat a már ajánlott könyvekben találjuk.

A fatimai zarándoktömegek

Fatima hegyen fekszik, mintegy 15 km-re a síkság szélétől. Ennek ellenére mégis nagy számban keresik fel a zarándokok. Megfeled-

keznek a kényelemről. Elmennek, hogy imádkozzanak, bűnbánatot tartsanak és lelkük, testük egészségét kérik.

A zarándoklatok főleg a hónapok 13-án vannak. Ez a nap, mivel maga a Rózsafüzér Királynője választotta ki, Portugáliában megszentelt nappá vált. S amint első pénteken és első szombaton, hasonlóképp a hónap 13-án áldoznak a fatimai Szűzanya tiszteletére. Télen ugyan a zarándoklatok kevésbé népesek. Mindössze 2—3—5000 személyt számlálnak. Nyáron ellenben a jelenések hónapjaiban felnő az áradat 100—200—300.000-re, sőt még többre is. Főként a két nagy nemzeti zarándoklaton: május 13-án és október 13-án. S ez így ismétlődik állandóan csökkenés és lankadás nélkül. Csak el kell olvasni a fentemlített könyvekben az apostoli nuncius és más hitelreméltó személy tanúbizonyságát, amelyek szerint a fatimai zarándoklatok felülmúlnak minden hasonló zarándoklatot és „valóban egyedül állnak a világon”.¹

1938 május 13-án Fatimában kb. 28.000 autót, autobuszt és 500.000 zarándokot számoltak meg. Valóságos nemzeti megmozdulás volt. Az ország lakóinak száma 6 millió; te-

¹ Fonseca atya közli az egyik idegennek megjegyzését, amely szerint a százezrekre menő zarándoktömeg rendjének biztosítására csak egyetlenegy csendőrt látott. Az is a bekerített területen kívül azzal foglalkozott, hogy eligazítsa a kocsivezetőket.

hát a lakosság tizenkettedrésze volt ott. Ez annyi, mintha egy lourdesi nemzeti zarándoklaton 3 és félmillió francia venne részt.

Egyébként legalább minden hatodik polgár elmegy évenként Fatimába, hogy felszítsa természetfeletti életének tüzét. Sugárzó arccal térnek haza. Megújult kedvvel, lelkesedéssel néznek szembe az élet küzdelmeivel. Isten- és a felebaráti szeretet tüzeiben megtisztult lélekkel a fatimai új pünkösdek hathatós lángját vitték mindannyian magukban.

Hetedik fejezet

Fatima újjáteremtette Portugáliát

Az 1910-i októberi forradalom következtében a szabadkőművesség befészkelte magát és hatalomra jutott. Képviselői azt állították, hogy a vallás okozta a hajdan virágzó Portugália összeomlását. Megfogadták tehát, hogy „két emberöltő alatt kiölik a hitet”. Kezükben volt a hatalom és bíztak abban, hogy kegyetlen tervük sikerül.

Egyetlen elbizakodottságukat azonban az Ég nagyszerűen megsemmisítette. A szabadkőművesség alig 10 év alatt alapjában megingott és a vallásosság virágzóbbá lett, mint valaha. A legérdekesebb pedig, — amely min-

den kormányt gondolkodóba ejt — hogy a keresztény megújulás emelte fel az országot romjaiból.

A szabadkőmíves kormány teljes anyagi, erkölcsi és politikai összeomlásba vitte Portugáliát. A kis állam adóssága elérte a 2 milliárd escudo-t (dollár). A kamat, amely hivatalosan 8% volt, a mindennapi forgalomban 15%-ra emelkedett. Az ország megszűnt hitelképesnek lenni. A népszövetség arról tárgyalt, hogy az anyagi ügyeket idegen ellenőrzés alá helyezik. Sem az igazságnak, sem a közjónak erkölcsileg nem volt semmi jogérvénye. A becsületes embereket páriáknak tekintették. Az ország valójában rémuralmi szövetségek hatalma alatt görnyedt. Ezek eleinte mint titkos szövetségek működtek. Később hozzájuk csatlakoztak a bolsevista páholyok, amelyeket „Fekete Kéz”, „Vörös álarc”, „Fehér Hangya” stb. álnéven neveztek. Politikailag a széthúzás és az anarchia lett főelvvé, úgyannyira, hogy az ország 16 év alatt 16 forradalmat, 8 államelnökváltozást és 43 kormányváltást élt át.

Azonban épp abban a pillanatban, amikor a bomlás összes tényezői már az örvény szélére sodorták az országot, gondviselészerűen megjelent Fatimában a Rózsafüzér Királynője. A jelen pillanatok súlyos problémáira gyors és eredményes megoldást ígért.¹

¹ 1942-ben a fatimai jelenések 25. évfordulója alkalmával a portugál püspökök közös körlevelükben szó-

A nép nem tudta már tovább viselni a felfordulást. 1926 májusában megostromolja a isszaboni Szabadgondolkodók székházát. A hadsereg követte a népi mozgalmat és kezébe vette a hatalmat. Gazdasági és szociális szempontból keresztény állami és vallási uralmat állított fel. Salasar, coimbriai tanár, a katolikus ifjúság volt vezére vette kezébe a pénzügyek irányítását. Megújuló költségvetési politikát kezdett, amely minden vonalon csakhamar a nemzeti felemelkedés egyik fontos tényezője lett. És amíg az egész világon minden nemzet politikai válságban szenvedett, a boldog Portugália gyorsan felemelkedett. Azon ritka államok között foglalt helyet, ahol minden polgár békés szabadságban, munkában élt együtt. Költségvetésük mindig többlettel zárult. Az idegenek, akik nem követhették szemmel az ország életét, könnyen kísértésbe esnek, hogy ezt a csodálatos megújulást teljesen Salasar áldozatkészségének, becsületességének és lángeszének tulajdonítsák. Pedig valójában Salasar már kétszer volt Lisszabonban, hogy

szerint így írnak: „Ha valaki 25 évvel ezelőtt lezárta volna a szemét és ma felnyitná, nem ismerne rá Portugáliára. Oly mélyek és annyira széleskörűek azok a változások, amelyeket a fatimai jelenések láthatatlan és szerény erői vittek véghez! A Szent Szűz valóban meg akarja menteni Portugáliát!” — Kétségtelen, hogy az összes istentelen még nem tért meg. Van munka a lelkek körül. De az átalakulás gyökeres és egyre újabb területeket hódít!

megkísérelje az ország anyagi és erkölcsi fel-
lendítését. De mindkét alkalommal csalódva
tért vissza és szomorúan mondogta, hogy itt
nem lehet semmit sem kezdeni. S hogy később
mégis minden erőszak nélkül hatalomra jutha-
tott és a nemzet elfogadta „fenséges áldozatú”
politikáját, annak egyetlen magyarázata az,
hogy a lelkek gondolkodásmódja, vágya és
magaviselete megváltozott. A fatimai nagy
események felébresztették a lelkekben a hitet
és a komoly vallásosságot. Ezután minden más
egyéni és szociális kérdés mintegy természet-
szerűen megoldódott.

Bárcsak a jelen nehézségeitől összetört
többi állam is átvehetné minél előbb ezeket
az előnyöket. Vajha sietve törvényesen is el-
fogadnák a fatimai égi üzenetet, amely bol-
doggá tette Portugáliát! . . . Beata Gens, cujus
est Dominus ejus: boldog az a nép, amely
szívében, mindennapi életében, törvényhozá-
sában, művelődésében Istent helyezi az első
helyre! A többi javak mind hozzáadatok!

Nyolcadik fejezet

A fatimai kis látnokok sorsa

A fatimai égi jelenések teljesen átalakí-
tották a három kis látnok életét. Szakítva
előző foglalkozásukkal, csak a szentolvasónak

és az áldozatoknak szentelték életüket. Mind-
ezt engesztelő lélekkel ajánlották fel a béké-
ért és a bűnösök megtéréséért. A legnagyobb
meleg közepette önmegtágadásból nem ittak.
Dereukon durva kötelet viseltek, amely vé-
resre horzsolta testüket. Ártatlan gyermeki
örömökről is lemondtak. Nagy szentekhez ha-
sonlóan kölcsönösen imára és bűnbánatra buz-
dították egymást.

Ferencet 1918 decemberében utólérte a
sok áldozatot követelő spanyolnátha. Hónapo-
kig betegeskedett. Türelmes megadással viselte
szervedését. Szentolvasójához mindig hű ma-
radt. Naponkint nyolcszor, kilencszer is el-
mondta. Ha nagyon elgyengült és nem tudta
kimondani az Üdvözlégyszavait, akkor el-
mélkedve végezte. 1918 április 3-án a halálos
ágyán boldogságtól ragyogó arccal vette ma-
gához első szentáldozásában az Úr Jézust.
Másnap, április 4-én este 10 órakor a kiválasz-
tottság boldog mosolyával az arcán eltávozott
az élők sorából. 10 évet és kilenc hónapot élt.

Jacintát majdnem egyidőben kis testvé-
rével, Ferencsel ugyancsak a spanyolnátha
fogta el. Nem beszélt másról, csak a rózsafüzérről¹ és hogy a bűnösök megtéréséért

¹ 1918-ban a Mennybemenetel ünnepén a Szent Szűz még megjelent neki és közölte vele, hogy jól imád-
kozza a rózsafüzért. Hatoljon bele mélyen a rózsafüzér
titkainak értelmébe, mert ezek a megváltás titkai.

sok önmegtagadást kell hoznunk. Egy alkalommal így szólt Luciához:

— A Szent Szűz azt mondta, hogy egy lisszaboni kórházba visznek és nem látom többé szüleimet. Végül sok szenvedés után egészen magamra hagyottan halok meg. De nem kell félnem, mert ő eljön, hogy felvigyen az égbe.

1920 január végén valóban beszállították Lisszabonba. Gennyes mellhártyagyulladásban megoperálták. A kórházban mindenkinek feltűnt buzgósága, szerénysége, példás türelme, mélységes odaadása az imában és égő rajongása a szentáldozásért, amelyhez — hacsak tehette — mindennap boldogan járult. A Szent Szűz — jelenéseivel — csak még inkább erősítette benne a hősiesség erényét. Egyszer meglátogatta a főnöknő. Jacinta gyermekes őszinteséggel így szólt hozzá:

— Nem jöhetne kissé később? Éppen a Szent Szűzet várom.

És a gyermek egészen átszellemülve, mereven nézett egy pontra. Máskor így szólt:

— Ezt a helyet szabadon kellene hagyni, mert a Szent Szűz volt ott.

Az égi látomások hatása nemcsak a gyermek természetfeletti bölcsességében nyilvánult meg, hanem abban is, hogy bizonyos dolgokat előre látott. Az egyik lisszaboni kezelőorvosa kérte, ha feljut a mennybe, ajánlja őt

a Szent Szűz oltalmába. Mereven nézett az orvosra és megszólalt:

— Nemsokára követni fog.

Egy másik orvos leányával együtt imába ajánlotta magát. Jacinta megígérte, hogy imádkozik értük, majd hozzátette:

— Ön is utánam jön hamarosan! Először azonban leánya és csak azután ön.

Ezek a jövendölések sok más dologgal együtt szóról-szóra megvalósultak.

1920 február 20-án, pénteken a betegek szentségét kérte. Tántoríthatatlanul erősítette, hogy rövidesen meghal. A plébános este 8 óra-kor meggyóntatta. Jacinta ekkor is sürgette a szent útravalót. Továbbra is állította, hogy hamarosan meghal. Azt válaszolták neki, mivel nem sürgős, jókor lesz, ha másnap reggel áldozik meg. A gyermek kissé megnyugodott. Este fél 11-kor azonban csupán a betegápoló nővér jelenlétében meghalt. Alig 10 éves volt.

Halálának hírére mindenünnen jöttek az emberek, hogy megláthassák a kis „angyal“-t. A lelkesülés mindinkább növekedett, amikor észrevették, hogy a kis „angyal“ testéből kellemes virágillat árad. Három napig kellett ravatalon hagyni a testet, hogy a nép tiszteletét kielégítsék.

Jacinta testét ólomkoporsóba, oltott mészbe tették és Fatima mellé, Ourem-ba vitték. Az Alvaiázere bárók kitüntető kegyként meg-

kapták az engedélyt, hogy családi sírboltjukban helyezték el.

Végül 1935 szeptember 13-án Leiria püspöke a kis látnok testét a fatimai temetőbe vitette. Itt Ferenc fivérének hamvaival együtt kifejezetten erre a célra épült márványsírboltba tették. Az átvitel alkalmával a püspök megtekintette Jacinta testét és azt ép állapotban találta. Ha figyelembe vesszük, hogy a gyermek gennyes mellhártyagyulladásban halt meg és a testet oltott mészbe tették, megérthetjük, hogy a szemtanúk csodálkoztak, amikor a felnyitott koporsó előtt álltak. Boldoggáavatási perének munkálatai folyamatban vannak.

Egyedül Lucia él még a három fatimai látnok közül. Néhány éven keresztül még gyakran látták Cova da Iriá-ban, amint szerényen, áhítatos lélekkel mondta a rózsafüzért a zarándoktömeggel. 1921-ben a portói Szent Dorottya-árvaházba ment. 1925-ben felvételét kérte ugyanebbe a rendbe a segítő-nővérek közé. 1928-ban tette le szerzetesi fogadalmát Fájdalmas Mária Lucia névvel.

A Szent Szűz továbbra is kitünteti jelenéseivel. Kifelé pillanatnyilag semmi sem nyilvánul meg ezekből. Jelenleg a pontevedrai rendházban van (Spanyolország Galicia nevű tartományában). Szorgalmasan dolgozik és a mellett igen jámbor életet él. Főképp azonban szerényen elrejtőzik és elzárkózik attól a nagy-

szerű fatimai vallási mozgalomtól, amelyet a Szent Szűz az ő közbejöttével támasztott fel. Mindössze csak annyit tud, hogy a fatimai Rózsafüzér Királynőjének tisztelete fenséges méreteket öltött, s ez elég az ő boldogságához.

Az utóbbi években Leiria püspöke kérte tőle, hogy foglalja írásba a jelenéseket, amennyire még emlékszik rájuk. Mária Lucia nővér hűségesen engedelmeskedett. Az általa írt füzet a fatimai események leghitelesebb forrása.

Forrón ajánljuk olvasásra és terjesztésre a három kis fatimai gyermek életéről szóló könyveket, amelyeket a 45. oldalon jelölt címen lehet beszerezni. Nem tudunk elragadóbb példát állítani gyermekeink elé, mint a három kis fatimai gyermek életét. Megtanulják tőlük, hogyan kell imádkozni és korukhoz mért apró áldozatokat hozni az emberiség boldogságáért.

Kilencedik fejezet

Felhívás a papsághoz

A Mi Urunkban Kedves Tisztelendő Testvéreink! Tudjuk, hogy kinyilatkoztatáson alapuló szent hitünknek, az Úr Jézus és az apostolok csodáinak nincs szüksége arra, hogy újabb csodákkal bizonyítsuk őket. Bennünket elvek vezérelnek. Tudjuk, hogy nem a jelenések és most történt csodajelek a végső cél,

ha mégoly hiteleseknek látszanak is. De mégis ilyen hallatlan események, mint amelyek Fatimában is történtek, megérdemlik, hogy rájuk fölfigyeljünk. A Szent Szűz nem restellte, hogy az égből lejjön s nagy csodajelek között és még nagyobb szeretettel elhozta nekünk üzenetét. Hőn óhajtja, hogy papjai is beálljanak az üdvösség üzenetének terjesztői közé. És a rátok bízott lelkeket nem szabad megfosztani a hit és szeretet hatásaitól, amelyeket a fatimai üzenet gyakorolhat rájuk.

Mondjatok beszédeket és felvilágosító oktatásokat Fatimáról, ébresszétek fel a hívek hitét. Ismertessétek meg az annyira új és a történelemben egyedülálló csodajeleket. Bizonyítsátok be nekik, hogy a szentek és a pápák is mily nagyra becsülték a rózsafüzér ájtatóságot, amelyet mi valójában oly nagyon elhanyagolunk. Hangoztassátok, hogy a Szent Szűz már Lourdesban is, de Fatimában még határozottabban megerősítette hitünk tanításait. Úgy adta a rózsafüzért a világnak, mint — bár egyszerű — de Istentől kiválasztott és napjainkban is hatásos eszközt. Azért adta, hogy vele a lelkeket, családokat, plébániákat és magát a társadalmat is újjáteremtsük, mert hisz égető szükség van rá.

Ha a papság így ajánlja a rózsafüzért, csupán csak a nagy pápák, XIII. Leó, XI. Pius buzdításait és személyespéldáját követi. Touchet orleansi püspök gyakran emlegette, mint lepte

meg egyszer XIII. Leót, aki „néhány hónappal halála előtt látható lelki élvezettel imádkozta a rózsafüzért”. Azután Rampolla bíboroshoz ment és így szólt hozzá: „Ez a nagy diplomata sokat imádkozik a Szent Szűzhöz!”

— Ugye, — válaszolt a bíboros — látta a rózsafüzért karosszékének támláján? Nos, legyen nyugodt, hogy belépte előtt is azt imádkozta és eltávozása után is újra csak hozzáfogott. Ha nem dolgozik, akkor a rózsafüzért imádkozza.

XIII. Leó a Rózsafüzér Társulatba is beiratkozott és azt mondotta: „A hónap első napján, este 10—11 órát választottam imaórának, mert minden este ebben az időben imádkozom a szentolvasót a kápolnámban!” Unokaöccsével, Ricardo gróffal együtt szokta elimádkozni és olyan lelkesedéssel mondott minden Üdvözlégy Máriát, mintha életében legelőször mondaná.

XI. Pius mondta Richoud versaillesi segédpüspöknek: „Mondja meg papjainak, hogy sokat imádkozzanak! Mondja meg nekik, hogy a pápa mindennap elmondja a rózsafüzért. Amíg a pápa azt nem imádkozta el, addig a napja még nem fejeződik be!”

Egy másik kihallgatáson még bizalmasan ezt is hozzátette: „Egy nap már késő volt. Fáradtak voltunk és még hátra volt a harmadik szentolvasó . . .”

És ha a pápa az egyetemes Egyház terhei-

vel a vállán talál módot arra, hogy minden nap elimádkozza a rózsafüzért, vajjon lesz-e mentségünk az Isten előtt, hogy mi nem imádkozzuk el? A világnak oly nagy szüksége van rá — és a fatimai Szűzanya külön is kérte. Miért várjunk tovább, hogy égi Anyánk kérését teljesítsük? Talán azért, hogy az isteni igazságosság még súlyosabb megpróbáltatásokat küldjön reánk?

Prédikáljuk tehát a fatimai Rózsafüzér Királynőjének tiszteletét.¹ Imádkoztassuk a rózsafüzért a szokásos titkokkal és csatoljuk hozzá a fatimai Rózsafüzér Királynője által kért rövid imát:

„Ó Jézusom, bocsásd meg bűneinket, ments meg minket a pokol tüzétől és vidd a mennybe a lelkeket, különösen azokat, akik legjobban rászorulnak irgalmadra.”

Terjesszük az első szombati ájtatosságot és ne felejtsük el magunkat Mária szeplőtelen Szívének felajánlani. Ajánljuk fel Neki plébániánkat! Kérjük, hogy a különféle társulatok, plébániai csoportok, a különböző állású, hivatalú egyének és családok is hasonlóképen cselekedjenek.

¹ F.—M. Bussard kanonok 1943 vakációi körlevelében a St. Maurice-apátság kollégiumának tanulóihoz ezeket a mélyértelmű szavakat írta: „Ha az Isten is úgy akarja és ha a jövő évben visszajönnek a kollégiumba, a fatimai leckékről sokat fogok beszélni. Most tanulmányozom azokat s egészen fellelkesítenek.”

Sok pap megismertette már híveivel a fatimai égi üzenetet és mindannyiszor valóságos lelkesedés támadt. Próbáljuk meg mi is a magunk módján. Prédikáljunk Fatimáról és terjesszük magunk körül ezt a kis füzetet. Meglátjuk, hogy a fatimai Szűzanya viszonzza bizalmunkat.

Tizedik fejezet

Felhívás a hívekhez

Keresztény hívő, aki olvastad a fatimai Rózsafüzér Királynőjének nagy csodajeleit és még egészen a hatása alatt vagy, ne tartsd magadnál ezt a kis füzetet, hanem olvastasd el környezetteddel is! A körülményeidhez mértén a lehető legjobban terjeszd. Légy Fatima apostola, és a jó égi Anya megáld téged!

Jusson eszedbe, hogy ez az érdekes olvasmány is kegyelem, amelyet a Szent Szűz adott neked. Égi üzenetét el kell fogadnod és ki kell mondanod az igent, hogy hűségesen megvalósítod azt életedben. A mi korunkhoz hasonló időben szállt le a fatimai Szűz az égből és kérte tőlünk: „imádkozzátok a rózsafüzért“, és közbenjárására elnyerjük a háború végét, mert egyedül csak Ő segíthet rajtunk!

Az október 31-i üzenetben újból kérte, hogy imádkozzuk a rózsafüzért, változtassunk

életet és tartsunk bűnbánatot. Most rajtunk a sor, hogy higgyünk szavának! Engedelmeskedjünk kérésének, hisz a fatimai Szűzanya szavának hitelével a világon egyedül álló napcsodát vitte véghez. A kegyelem előtt ne keményítsük meg szívünket! Adjuk meg égi jó Anyánknak mindazt, amit saját érdekünkben kér tőlünk. Végezzünk jó gyónást és buzgó szentáldozást. Azután kezdjünk valóban keresztény életet! Legyünk kitartóak az Isten és az Egyház parancsaiban, valamint állapotbeli kötelességeink teljesítésében. Szilárd elhatározással tüzzük ki a napnak egy időpontját, amikor elimádkozzuk a rózsafüzért! Ne hallgassunk az ördög, a képzelet és természetünk csábításaira, amelyek le akarnak beszélni, hogy ezt a kérést nem lehet teljesíteni. Rendkívüli időket élünk! Tehát viselkedésünk is legyen rendkívüli. Ha szükség van rá, ne késlekedjünk erélyesen megváltoztatni és ne várjuk, hogy a felsőbb hatalom változtassa át erőszakkal. XI. Pius nehéz feladatai ellenére sohasem feküdt le, míg személyi alkalmazottaival együtt el nem mondta az egész rózsafüzért. Sokat kell azt imádkoznunk, amíg Mária közbenjárására Istentől jutalmul elnyerjük, hogy megszűnjenek azok a csapások, amelyek anyyira sujtják a világot.

Igérjük meg tehát készségees lélekkel a mi édes jó Anyánknak, hogy mindennap elmondjuk a rózsafüzért és ha lehetséges, közö-

sen a családban. Nyugodtan halhat meg az az édesanya, akinek gyermekei mindennap imádkozzák a rózsafüzért. Egészen biztos lehet abban, hogy egy napon mindannyiukat viszontlátja az égben.¹ Hogy örömet szerezzünk a mi égi jó Anyánknak, igyekezzünk az első rózsafüzérhez a másik két rózsafüzért is hozzákapcsolni. Elmondhatjuk ezt akár munkaközben, akár sétáink alkalmával a mezőn vagy még este az ágyban is.

Igyekezzünk önmagunkat, családjunkat, munkánkat felajánlani Mária szeplőtelen Szívének!

Számoljunk a súlyos eseményekkel, amelyekben élünk. És azokkal is, amelyek kikerülhetetlenül ránk következnek. Imádkozzunk teljes szívből! S hogy imánk őszinte legyen, kísérje a megtérés és gyökeres életmegváltoztatás. Ez a legkevesebb, amelyet minden igaz kereszténynek meg kell tennie.

Ami azokat a lelkeket illeti, akik jobban megértik Isten szeretetét és a csapások rendkívüli súlyosságát, menjenek még tovább. Igyekezzenek eleget tenni a fatimai Szűzanya egyéb kéréseinek is. Mintha személyesen nekik szólna:

¹ „Bármily bűnös is legyen valaki, ha kitarat Mária tiszteletében, megmenekül!” (Szent Hilarius.)

„Az, aki rám bizza magát a rózsafüzér által, nem veszhet el!” (A Szent Szűz ígérete Boldog Alain de la Roche-nak.)

„Fel akarjátok-e ajánlani magatokat egészen az Istennek? Hajlandók vagytok-e áldozatot hozni és készségesen elfogadni mindazt, amelyet rátok küld azért, hogy elégtételt nyujtsatok a sok bűnért, amelyek sértik az isteni Felséget? Meg akarjátok-e téríteni a bűnösöket? Tudtok-e engesztelni azért a sok káromlásért és sértésért, amelyek Mária szeplőtelen Szívét érik?” — „Imádkoztatok sokat és hoztatok áldozatot a bűnösökért. Gondoljatok arra, hogy mennyi lélek jut a pokolba, mert nincsen senki, aki imádkozzék és áldozatot hozzon értük!”

— Szegény Szent Szűz, — mondotta a haldokló kis Jacinta — annyira sajnálom, annyira szánakozom rajta!

Hozzuk meg tehát égi Anyánk szeplőtelen Szívének a nagy örömet, hogy mielőbb megláthassa, miként hallgatták és valósították meg hűségesen üzenetét. Ha így teszünk, az Úr Jézus áldását esdjük magunkra, családunkra és hazánkra!

Tizenegyedik fejezet

A Rózsafüzér Társulat

A 105. és következő oldalakon láttuk a rózsafüzér kiváló fontosságát. Most néhány szót a Rózsafüzér Társulatról, amely a leg-

hatásosabb mód arra, hogy ezt az ájtatosságot a plébániákon terjesszük.

Eredete:

A Rózsafüzér terjedésével alapították. A 15. században Boldog Alain de la Roche terjesztette el, aki azt állítja, hogy a szabályokat magától a Szent Szűztől kapta.

Nagy előnyei:

A Rózsafüzér Társulat a tagoknak a következő mérhetetlen előnyöket adja:

1. Az ég Királynőjének egészen különös pártfogásában részesülnek. (Lásd XIII. Leó Enciklikája, 1893 november 8.)

2. Az egész világon elterjedt Társulat számos tagjának imái, bűnbánatai és jócselekedetei érdemében hathatósan részesülnek itt az életben, haláluk pillanatában és a halál után. Mily óriási kincstár az élők s holtak számára egyaránt!

3. Egész különösen részesülnek a dominikánus rend összes lelki javaiban. Mily felbecsülhetetlen érték a rend összes szentjeinek és boldoggá avatottjainak: vértanúk, hitvallók, szűzek és szent özvegyek élete, 300-nál is több. A dominikánusok által naponkint Istennek felajánlott szentmisék érdemei: naponkint kb. 5000. Nem is említjük a sok önmegtagadást, virrasztást, böjtöt, imát és szentáldozást, amelyeket az összes atyák, testvérek, nővérek, missziósok és a harmadik rend tagjai végeznek.

4. A Társulatnak engedélyezett búcsúk

mérhetetlen kincs. Ezek a halottakra is alkalmazhatók. A rózsafüzér a búcsúkkal ellátott ájtatosságok királynője, így a Rózsafüzér Társulat búcsúiban a leggazdagabb. Ezért mondja Szent Alfonz: „A szentmise után legjobban úgy segíthetjük a tisztító tűzben szenvedő lelkeket, ha belépünk a Rózsafüzér Társulatba.”

Jelentősége főbenjáró a szentek és pápák szemében is.

Borromei Szent Károly oly nagyra becsülte a Rózsafüzér Társulatot, hogy azt a nagy milánói érsekség minden plébániáján elrendelte.

Liguori Szent Alfonz így ír a Társulatról: „Eddigi számos misszióm alapján megállapíthattam, hogy egy emberben, aki nincs benn Mária Társulatában, több bűn lakik, mint húsz olyanban, aki bent van!”

Az arsi plébános mondotta: „Ha valaki abban a szerencsében részesül, hogy bent lehet a Rózsafüzér Társulatban, annak a világ minden sarkában van „testvére”, aki imádkozik érte. És még hozzátette: „Ha valaki a Rózsafüzér Társulatban van és el akarna kárhozni, annak legalábbis annyi erőt kellene kifejteni, hogy bűnt kövessen el, mint amennyit más hívek fejtenek ki saját lelkük megmentése érdekében. Ennyire bőségesek ennek a Társulatnak a kegyelmei.”

XIII. Leó nyomatékosan hangsúlyozta a Rózsafüzér Társulatot, különösen az 1893-as

„Laetitiae sanctae“ és az 1897-es „Augustissimae Virginis“ című körleveleiben. „A különféle társulatok között — írja a pápa — nem kételkedünk abban, hogy a díszhelyet a Rózsafüzér Társulatnak adjuk-e.“ És miután kifejtette, hogy a Társulat a rózsafüzér hatásait szinte megsokszorozza, a nagy pápa ezt a bensőséges felhívást intézi papjaihoz és püspökeihez:

A papokhoz: „A legnagyobb buzgósággal kell megalapítanotok, fejlesztenetek és irányítanotok a Rózsafüzér Társulatokat. A felhívás nem csupán Szent Domonkos fiainak szól, akiknek különben is fontos állapotbeli kötelességük, hanem minden lelkipásztorkodó papnak is. Hőn óhajtjuk, hogy a missziósok, akár a pogányok között, akár keresztény államokban működnek, egyformán dolgozzanak a mozgalom sikeréért.“ (Laetitiae sanctae.)

A püspököknek XIII. Leó még többet mond: „Állítjuk, hogy ezt a szent Társulatot páratlan gonddal karoljuk fel. S így buzgólkodástok eredményeként mindennap, mindenfelől újabb és újabb tagokat írhatunk be. Mily üdvös, hogy általatok és lelkipásztorkodó papjaitok által a hívek megismerik és valóban értékelik a Rózsafüzér Társulatot. Hasznos és eredményes eszköznek tartják örök üdvösségük érdekében!“

Könnyűsége:

Hogy bejuthassunk a Rózsafüzér Társulatba és részesüljünk kimondhatatlan előnyeiben,

elég beíratnunk: a) családi és keresztnévünket (a szerzetesek rendi nevüket) a plébánia területén vagy máshol hivatalosan felállított Társulat névsorába, b) meg kell ígérnünk, hogy hetenkint legalább egyszer elimádkozzuk az egész rózsafüzért, vagyis a három szentolvasót és közben a 15 titokról elmélkedünk. Ez az ígéret nem fogadalom, tehát nem kötelez bűn terhe alatt. Csupán azok, akik huzamosabb időn keresztül elmulasztják, megfosztják magukat a lelki javaktól és a Társulat búcsúitól. A szentolvasókat széjjel lehet választani, sőt még a tizedeket is. Gyakorlatias megoldás, ha hétköznapokon 2 tizedet, vasárnapokon pedig hármat mondunk el és közben szüntelenül elmélkedünk a 15 titokról. Ez épp három szentolvasót tesz ki hetenkint. S ez feltétlenül szükséges ahhoz, hogy a Rózsafüzér Társulat lelki gyümölcseiben részesüljünk. Szerencsés az, aki még többet elvégez!

És ti, akik már amúgy is mindennap imádkoztatok a rózsafüzért, iratkozzatok be a Rózsafüzér Társulatba, mert minden kötelességtöbblet nélkül részesülhettek a Társulat gazdag lelki kincseiben. Mily kár lenne, ha ettől megfosztanátok magatokat!

Sem a beiratkozásnál, sem később semmi tagdíj nincs. Tehát semmi anyagi terhet nem jelent, sem a szegények, sem a plébánia számára.

A Rózsafüzér Társulat nem hozhat a

plébániára semmi különös megterhelést, mert csupán egyházközségi alakulat. Teljesen a plébános vezetése alatt áll és mindig is ő marad az irányítója. Amely plébánián már több katolikus szervezet is van, akkor a Rózsafüzér Társulat mindannyinak imaközpontja lesz és így nagyon értékes szolgálatokat tesz. A híveket összpontosítja, megőrzi a plébánia egységes szellemét, különösen ott és akkor, ha vasárnap bármily okból nincs szentmise.

Mily áldás a plébániára, ha van Rózsafüzér Társulata és szellemét élet- és cselekvőképesen megőrzi. Ezáltal a hívek között terjeszti a szentolvasó szeretetét, amelyet a Szent Szűz mint istenien hatásos eszközt ígér a mai bajok ellen, és IX. Pius szavai szerint: „. . . ez menti meg a világot!”

Tizenkettedik fejezet

A fatimai jelenések 25-ik évfordulója

1942-ben a fatimai Rózsafüzér Királynője jelenéseinek és a nagy „napcsodajel” 25-ik évfordulója alkalmával a portugál püspökök közös körlevelet bocsátottak ki, amelyet szemelvényeiben itt közlünk:

Hőn szeretett Kedves Testvéreink! A szomorú idők ellenére hívunk benneteket, hogy szent örömmel adjunk hálát, hogy az

Úr mellettünk van, mert elküldötte nekünk szent Anyját. Egyikötök előtt sem ismeretlen ez a nagy esemény. 1917-ben történt. Portugália belsőleg kegyetlen vallási üldözésekben, külsőleg pedig a gyilkos háborúban egészen kimerült. Úgy látszott, hogy a szakadék szélén áll és tétlenül várta, hogy a sírhantok mindörökre betemessék a hajdan nagy nép pusztulásra ítélt utolsó nemzedékét!

„Ekkor jelent meg Fatimában a Szent Szűz és a portugál lélekbe új lelkesedést öntött. Új fényt, új életadó sugarakat árasztott az egész országra. Minden kétséget kizáróan Isten ujja dolgozik itt. Ha valaki 25 évvel ezelőtt lezárta volna szemét és most újra kinyitná, többé nem ismerne rá Portugáliára. Mélységes és beható az az átalakulás, amelyet a fatimai jelenések szerény és láthatatlan tényezői hoztak létre. A Szent Szűz valóban meg akarja menteni Portugáliát!

Most már csak az kell, hogy neki engedelmeskedve mi is meg akarjuk önmagunkat menteni. Készséges lélekkel kell felkarolnunk Fatima égi üzenetét. A bűnnek minden formája ellen könyörtelen háborút kell indítanunk. Meg kell bánnunk hibáinkat és őszinte bűnbánatot kell tartanunk! . . .

A másik tényező, aminek örülhetünk és az Istennek hálát adhatunk, hogy XII. Pius pápát 1917 május 13-án, vasárnap szentelték püspökké, épp a fatimai Szűzanya első jele-

néseinek idejében. Nemde gondviselészerű ez a találkozás?”

A püspökök befejezésül közölték az évforduló nagyvonalú ünnepegeinek sorrendjét. Az ország minden plébániáján misszió, ujjongó harangzúgás. A társulatok számára: gyűlések, ünnepélyes istentisztelet közös áldozással, szentségimádás, körmenet stb. . . . Két nagy nemzeti kongresszus: az egyik a férfifjúság számára Fatimában, a másik a leányifjúság számára Lisszabonban, ahol diadalmenetben viszik a fatimai Szűzanya csodás szobrát. Megalakították a Keresztény Illem Ligáját, amelynek mindenegybes tagja kötelezi magát, hogy teljesen száműzi a nem megfelelő divatot és a kifogásolható szindarabokat.

Igy Portugália a szomorú idők ellenére is nagyvonalúan ünnepelte meg a jelenések és a fatimai Szűzanya egyedülálló csodajeleinek 25-ik évfordulóját. Mintegy a jubileumi ünnepegek befejezésekép XII. Pius pápa az egész világot felajánlotta Mária szeplőtelen Szívének, amint azt a fatimai Szűzanya kifejezetten is kérte.

Tizenharmadik fejezet

Komolyan kell vennünk a fatimai égi üzenetet!

Leiria püspökének kérdéseire Lucia 1941 december 8-án a következőben válaszolt:

„Hozzáteszem, hogy Portugáliában az eddig végzett ima és bűnbánat még nem engesztelte ki teljesen az isteni igazságosságot, mert nem követte igazi bűnbánat és a szükséges életmegváltoztatás. Remélem, hogy Jacint ott fent az égben közbenjár érettünk.”

A portugál püspökök 1942-ben közös körleveleikben mégis hivatalosan elismerik, hogy hazájuk már megfelel a fatimai égi üzenetnek. Portugália — mondják — többé már fel sem ismerhető, annyira alapos és beható az az átalakulás, amely az országban szerte észlelhető. Ha tehát Portugália, amely már ennyit tett, még mindig nem tette meg teljesen, amit a Szent Szűz tőle várt, és mindig nincs a büntetések előtt biztos menedéke, akkor mi lesz velünk? Eleget elmélkedtünk már arról, hogy mennyire súlyos a világ helyzete? Eléggé megértettük az égi üzenet komolyságát? Érezzük annak égető szükségét, hogy komolyan, habozás nélkül és maradéktalanul megvalósítsuk üzenetét?

Elmélkedjünk Isten előtt e gondolatokról és szent lelkesedéssel azonnal kezdjünk

hozzá. Változtassuk meg életünket! Legyen viselkedésünk őszintén keresztény! Száműzünk lelkünkől minden halálos bűnt, sőt még a szándékos bocsánatos bűnt is! Imádkozzuk mindennap a szentolvasót, mégpedig amennyiben lehetséges, közösen a családban! Tartunk bűnbánatot elsősorban saját, aztán a világ bűnei felett is. Ajánljuk fel magunkat Mária szeplőtelen Szívének és tartsuk meg a hónap első szombatját!

A mi üdvösségünk érdekében kér a fatimai Szűzanya, ne hanyagoljuk el tehát kérését. A katonai mozgósítás mellett most lelki mozgósításra van szükség. A pillanat súlyos, nincs idő a latolgatásra. Aki azt állítaná, hogy még nem jött el az idő arra, hogy ennek az üdvöt hozó üzenetnek megfeleljünk, az méltán félhet. Az retteghet, hogy talán hamarosan rázudulnak a háború borzalmi és vagyosnának, családjának, sőt talán hazájának romjait látja maga előtt.

De ha elfogadjuk az égi üzenetet és őszinte elhatározással új életet kezdünk, akkor bízhatunk, hogy a jelen és jövő szenvedések ellenére is Mária szeplőtelen Szíve közbenjár értünk isteni Fiánál. Akkor feltartóztathatjuk a bűneink által olyannyira felháborított isteni igazságosság ostorát!

Fatimai Rózsafüzér Királynője, könyörögj érettünk!

Függelék

Az emberiség felajánlása Mária szeplőtelen Szívének

(Hivatalos szöveg.)

Rózsafüzér Királynője, keresztények Segítségé, az emberiség Menedéke. aki az Isten nagy harcaiban mindig győzedelmeskedsz, könyörögve borulunk le trónusod előtt. Bízunk abban, hogy megnyerjük irgalmadat, s tőled kegyelmet és megfelelő segítséget kapunk mostani bajainkban. Nem érdemeinkre kérünk, — mert tudjuk, hogy azok csekélyek — hanem egyedül anyai Szíved végtelen jóságára.

Az emberiségnek ebben a sorsdöntő órájában bizalommal menekülünk szeplőtelen Szívedhez. Felajánljuk önmagunkat szent Szívednek a te édes Jézusod titokzatos testével, az Anyaszentegyházzal együtt, amely szenved, oly sok helyen vérzik és annyi sok csapás éri. Felajánljuk magunkat Szívednek az egész világgal együtt, amelyet gyilkos széthúzás tép, a gyűlölet tüze éget és önalkotta poklának áldozata.

Könyörülj meg rajtunk! Nézd az erkölcsi és anyagi pusztulást, szenvedést, apák, anyák,

hitvesek, testvérek és ártatlan gyermekek kínjait. Induljon meg Szíved a virulóban lekaszált életek és a borzasztó mézárulásban szétdarabolt testek felett. Légy irgalmas az agyongyötört és kínlódó lelkekkel, akiket minden pillanat elvetéssel fenyeget!

Ó irgalom Anyja, eszközöld ki nekünk Istentől a békét, mindenekelőtt pedig azt a kegyelmet, mely az adott pillanatban megtéríti a lelkeket. Add meg azt a kegyelmet, mely előkészíti, biztosítja és megszilárdítja a békét. Béke Királynője, könyörögj érettünk és add meg ennek a háborús világnak azt a békét, amely után sóvárognak a népek. A békét Krisztus szeretetében és igazságosságában. Add meg a fegyverek és a lelkek békéjét, hogy nyugodt társadalmi rendben mindinkább terjeszkedhessék Isten országa.

Vedd pártfogásodba a pogányokat és azokat, akik még a halál árnyékában ülnek. Add meg nekik is a békét. Tedd, hogy az isteni igazságosság napja felvilágosítsa őket, hogy előtted, a világ egyedüli Megmentője előtt velünk együtt mondhassák: „Dicsőség a magasságban Istennek és béke a földön a jóakarató embereknek!”

A tévedés és vizály következtében elszakadt népeknek, különösen azoknak, akik Veled szemben egészen különös tiszteletet tanúsítanak, akiknél nincs egy ház sem, ahol ne őriznének és tisztelnének egy ikont (ame-

lyet ma talán még elrejtene, hogy a jobb napokra megőrizték), add meg nekik is a békét, vezesd vissza őket az egyedüli és igaz pásztor, Krisztus aklábal!

Esdd ki a békét és a teljes szabadságot Isten szent Egyházának. Tartóztasd fel a teljesen anyagelvű újpogányság elhatalmasodó áradatát. Növeld a hívekben a tisztaság szeretetét, a gyakorlati keresztény életet és az apostoli lelkesedést, hogy az Istent szolgáló nép érdemekben és számban növekedjék.

S mint egykor Jézusod Szívének felajánlottuk az Egyházat és az egész emberiséget, behelyeztük minden bizalmunkat és ez számunkra a győzelemnek és az üdvösségnek záloga volt, úgy a mai naptól fogva mindezt örökre Neked és szeplőtelen Szívednek szenteljük. Ó Anyánk, világ Királynője, szereteted és pártfogásod siettesse Isten országának diadalát, és a nemzetek Istennel és egymással kibékülve hirdessék a Te dicsőségedet. Vele együtt harsogják a világ egyik sarkától a másikig Jézus szentséges Szívének a dicsőség, a szeretet és hála himnuszát. Mert egyedül csak e Szívben találjuk meg az igazságot, az életet és a békét. Amen.

Kilenced **a fatimai Rózsafüzér Királynőjéhez**

Előkészítő ima

Szentséges Szűz, aki méltóztattál Fatimába eljönni, hogy a három kis pásztorgyermeknek kinyilatkoztasd a rózsafüzérben elrejtett kegyelemnek mérhetetlen gazdagságát, kérünk, öntsd szívünkbe ennek az ájtatosságnak őszinte szeretetét. Add, hogy megváltásunk felsorolt titkairól elmélkedve annak gyümölcseiben részesülhessünk. Főképen, hogy megnyerjük a különös kegyelmet . . . . . (megnevezzük a kért kegyet), amit a kilencedben Tőled kérünk, Isten nagyobb dicsőségére, a Te tiszteletedre és önmagunk lelkiüdvére. Amen.

Miatyánk. — Üdvözlégység. — Dicsőség.— Fatimai Rózsafüzér Királynője, könyörögj éretünk! (300 n. b.)

I. Szentséges Szűz, az örvendetes titkokban örömtől túláradva szemlélünk. Kérünk Téged, aki az Isten megtestesült Fiát méhedben hordoztad, boldogságos Anyja lettél és szűzi édesanyaként táplálhattad, add meg nekünk a kegyelmet, hogy utánozhassuk szeplőtelen fogantatásod tisztaságát. Látogatásod jóságos szeretetét, jászolban fekvő Jézusod iránt érzett gyengéd szeretetedet. Beműtatásod szerény alázatosságát és engedelmisségét!

Végül add, hogy ez életben Jézus keresése felett érzett állandó szorongatásunk kárpótlásakép kiérdemeljük azt a nagy kegyet, hogy a dicsőség templomában véglegesen megtaláljuk Őt és soha többet el ne szakadjunk Tőle. Amen.

5 Üdvözlég. — Fatimai Rózsafüzér Királynője, könyörögj érettünk!

II. Fájdalmas Istenanya! Szent Fiad keresztjének lábánál Te valóban a fájdalom igazi mintaképe vagy. Isteni Fiadra kérünk, Aki miután az Olajfák kertjében vért verítékezett, majd kegyetlen megostorozást, tövissel koronáztatást szenvedett, Veled együtt felment a Kálváriára, hogy szemed előtt keresztre feszítve meghaljon. Taníts meg bennünket ez isteni türelem titkára, amely Téged mindjobban oda-fűzött Jézus szenvedéséhez és az emberiség társmegváltójává tett. Add, hogy Tőled megtanuljunk járni a Kálvária útját, a keresztény lemondást és isteni Fiad keresztjének szeretét. Amen.

5 Üdvözlég. — Fatimai Rózsafüzér Királynője, könyörögj érettünk!

III. Dicsőséges Szent Szűz! Te mindenkinél jobban részesültél szent Fiad feltámasztásának, mennybemenetelének dicsőségében. Te az utolsó vacsora termében vetted a Szentlélek hét ajándékát és Neked az a kitüntetés jutott osztályrészül, hogy egy szent élet után testben és lélekben az égbe vitettél fel. Kier-

demelted, hogy mint az ég Királynője koronáztassál meg. Kérünk, add meg, hogy dicsőséges és győzedelmes életed titkainak buzgó szemlélete által mi is méltók legyünk egykor fölvétetni az égbe boldog szolgálid sorába, hogy velük együtt őszinte gyermeki szeretettel adjunk Neked örök hálát. Amen.

5 Üdvözlégység.

Imádkozzál érettünk, Rózsafüzér Királynője!

Hogy méltók lehessünk Krisztus ígéreteire. (300 n. b.)

Ima. Jóságos Atyánk, Aki egyszülött Fiad élete, halála és feltámadása által az örök élet jutalmát adtad nekünk, engedd, hogy a Boldogságos Szűz Mária rózsafüzére titkainak elmélkedése és a bennük rejlő példák követése által elnyerhessük a megígért jutalmakat.

Fatimai Szűzanya, drága jó Anyánk, Jézus Krisztus földi helytartójával együtt, aki az egész emberiséget felajánlotta szeplőtelen Szívednek, mi is fel akarjuk Neked ajánlani önmagunkat. Anyai Szíved virrasszon felettünk. Hallgassa meg imáinkat és mentsen meg bennünket! Ó, bárcsak nyernél meg minden szegény bűnöst és esdenéd ki mindannyiunk számára a világosság kegyelmét. Kérd számunkra a szükséges erőt, hogy Istenhez mindig hűek maradjunk és szent Szíved legyen biztos menedékünk halálunk óráján. Amen.

Fatimai Rózsafüzér Királynője, könyörögj
érettünk! (háromszor)

Mária drága Szíve, légy az én üdvössé-
gem! (háromszor) (300 n. b.)

Jegyzet. Ha jó és komoly kilencedet akarsz vé-
gezni, a lehető legjobb feltételek közé helyezd magad,
hogy jó égi Anyánk biztosan meghallgasson. Mivel a
közös imádság sokkal hathatósabb, igyekezz ezt a kilen-
cedet a családban vagy legalábbis jóbarátaiddal közösen
végezni. Kezdd a kilencedet jó gyónással és buzgó áldo-
zással. Kezdd azzal a szilárd és biztos elhatározással, hogy
a jövőben igazi keresztény életet élsz, a fatimai égi
üzenethez hűséges leszel és a környezetekben is lehető-
ség szerint terjeszted. Aztán a kilenced minden napján
imádkozd el buzgó lélekkel az egész szentolvasót, mert
a fatimai Szűzanya mint természetfeletti orvosságot aján-
lotta nekünk, amely enyhíti fájó sebeinket.

Nyilatkozat

Kijelentjük, hogy amikor a fatimai ese-
ményekről, csodajelekről és csodákról beszé-
lünk, olyan értelemben fogjuk azt fel, aho-
gyan az Egyházi hatóság azokat 1930 októ-
ber 13-án jóváhagyta. VIII. Orbán pápa dekrétu-
ma értelmében semmiképpen sem akarjuk a
Szentszék ítéletét megelőzni.

J. Castelbranco

O. A. M. D. G.!

Tartalom

Előszó	3
------------------	---

ELSŐ RÉSZ: A JELENÉSEK

I. fejezet: A váratlan jelenés. (1917 máj. 13.)	5
II. fejezet: Második jelenés. (1917 jún. 13.)	14
III. fejezet: Harmadik jelenés. (1917 júl. 13.)	20
IV. fejezet: Harc Fatima ellen	24
V. fejezet: Az elmulasztott jelenés	34
VI. fejezet: A negyedik jelenés Valinhosnál. (1917 aug. 19.)	35
VII. fejezet: Az ötödik jelenés. (1917 szept. 13.)	37
VIII. fejezet: A három kis látnok kihallgatása	43
IX. fejezet: Fatima nagy napja. (1917 okt. 13.)	46
X. fejezet: A nagy napcsoda	53
XI. fejezet: A „nagy csoda” egyéb elbeszélései	58

MÁSODIK RÉSZ: AZ UZENET

I. fejezet: A „nagy csoda” értelme	69
II. fejezet: Legújabb hivatalos közlemények a fatimai titokról	74
III. fejezet: Az angyali „előkészítés”	77
IV. fejezet: A fatimai titok	83
V. fejezet: A látnokok megjegyzései a titok- ra vonatkozóan	89

VI. fejezet: Fatima hármias üzenete: Bűnbánat, rózsafüzér és Mária szeplőtelen Szívének tisztelete	99
VII. fejezet: 1. Felhívás a bűnbánatra	102
VIII. fejezet: 2. Üzenet a rózsafüzérről	106
IX. fejezet: 3. Üzenet Mária szeplőtelen Szívéről	125

HARMADIK RÉSZ: A BÜCSÚJÁRÁS

I. fejezet: A „nagy napcsoda” visszhangja	137
II. fejezet: A titkos szervezete elkeseredése Fatima ellen	139
III. fejezet: Az egyházi tekintély	144
IV. fejezet: A kánoni eljárás és egyházi jóváhagyás	147
V. fejezet: Fatima az Örök Városban	149
VI. fejezet: A fatimai zarándoklat	154
VII. fejezet: Fatima újjáteremtette Portugáliát	157
VIII. fejezet: A fatimai kis látnokok sorsa	160
IX. fejezet: Felhívás a papsághoz	165
X. fejezet: Felhívás a hívekhez	169
XI. fejezet: A Rózsafüzér Társulat	172
XII. fejezet: A fatimai jelenések 25-ik évfordulója	177
XIII. fejezet: Komolyan kell vennünk a fatimai égi üzenetet!	180

FUGGELÉK

Az emberiség felajánlása Mária szeplőtelen Szívének. (Hivatalos szöveg)	182
Kilenced a fatimai Rózsafüzér Királynőjéhez	185
Nyilatkozat	188

